

作者

魔鬼公主

第三册

พิมพ์ครั้งที่ ๒, ๒๕๖๕

ภาค การเปลี่ยนแปลง (ศึกโสหาญ) เล่มจบ

เขียนโดย สี่เข้

ภาค การเปลี่ยนแปลง (สี่กโสทหขง) เล่มขบ

ผู้เขียน สท 月 (ลีเยว่)
จำนวนหน้า ๔๐๕ หน้า
ราคาปก ๓๙๙ บาท
พิมพ์ครั้งที่ ๒
จัดทำ มีนาคม ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับเก็บถ่ายทอด แสกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	สท 月 (ลีเยว่)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊ค	(fastbookthai@gmail.com)
จัดจำหน่าย	บลูมูนส์	(blu3moon.store@gmail.com)

คำนำ

“มิตเงินเป็นคนเก่ง” ไม่มีคำไหนในเรื่องที่ผู้เขียนตั้งใจสื่อว่ามิตเงินเป็นคนดี ไม่ใช่ และไม่ใกล้เคียงด้วยซ้ำ คนรอบข้างมิตเงินที่รักและเข้าใจมิตเงิน ส่วนหนึ่งเป็นกลุ่มคนที่ได้ประโยชน์จากเธอ อีกส่วนนั้นคือกลุ่มคนที่มีแนวคิดทำนองเดียวกัน

น่าเสียดายที่ผู้เขียนไม่อาจบรรยายจากมุมมองของตัวละครอื่นที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำที่เอาแต่ใจและระเรงในอำนาจของมิตเงินได้เนื่องจากมันอาจทำให้เนื้อหายาวมากจนเกินควร แต่ถึงกระนั้นผู้เขียนก็มั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านของข้าพเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีวิจรรย์ญาณอยู่แล้ว

ที่จริงแล้วภาคนี้เป็นภาคที่มีจุดเปลี่ยนสำคัญมากของเรื่อง ดังคำที่กล่าวไว้ที่วางพลาดเพียงก้อนเดียวก็สามารถทำกำแพงพังลงได้ และตอนพิเศษในเล่มนั้นก็ไม่ได้ให้มาเพียงแค่เป็น benefit พิเศษสำหรับผู้ที่ครอบครองหนังสือเท่านั้น ตอนพิเศษในภาคนี้ถือเป็นตอนที่เล่าความเป็นมาที่ค่อนข้างสำคัญหากไม่ได้อ่านก็น่าเสียดายเป็นอย่างมาก (รู้แล้วก็ฝากไปบอกต่อคนที่ยังไม่ได้ซื้อด้วย)

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้ความสนใจและการสนับสนุนมาโดยตลอด หลายคอมเมนต์และรีวิวของท่านทำให้ผู้เขียนมีแรงสร้างสรรค์ผลงานต่อไป งานเขียนที่ต้องมา edit ในตอนที่คุณโตกว่าตอนเริ่มเขียนนั้นลำบากไม่น้อย แต่มันก็ดีขึ้น ยินดีที่คุณทุกคนจะเติบโตไปด้วยกัน

ขอบคุณทีมงานตรวจเล่มและจัดพิมพ์ทั้งคุณเหมยจิ้งและคุณพ่อของผู้เขียนที่คอยให้คำแนะนำในการใช้คำมาโดยตลอด ทั้งภาษาจีนอันหลากหลาย รวมถึงคำโบราณภาษาไทย และคำราชาศัพท์ที่ผู้เขียนเรียนมาเพียงเพื่อสอบและได้ส่งความรู้คืนครูไปเรียบเรียงตั้งแต่ตอนที่ได้ไป ปพ. ขอบคุณโรงพิมพ์ฟาสต์บุ๊คที่ทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดเป็นรูปเล่มได้

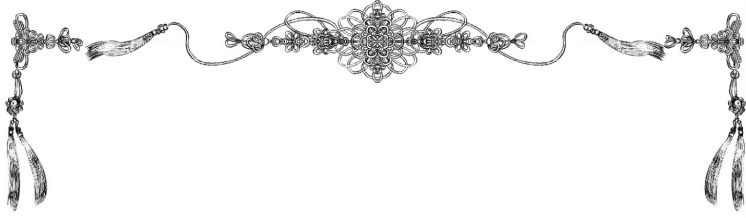
ขอบคุณเพื่อนหลายคนที่ทำให้ชีวิตอันลุ่มดอนเหมือนวงล้อบินที่วิ่งไปตามถนนลูกรังของข้าพเจ้าดูเข้าที่เข้าทางขึ้น และเพื่อนที่ได้ช่วยดึงตะปูฝังล้อในชีวิตของข้าพเจ้าออก ไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนได้เพียงพอเท่ากับความจริงใจที่ได้รับมาและให้คืนไป

ขอบคุณทุกท่านอีกครั้งที่อ่านถึงตรงนี้โดยไม่เปิดข้าม

Liyue'

มีนาคม ๒๕๖๕

ถ้าปศาจได้อินชื่อข้า พวกมันจะวิ่งหนี

ตอนที่ ๕๓)

แข่งขนม และ ข้าวสฬ

“ฝ่าบาท... ทำไมพระองค์ถึงไม่หลอกล่อให้ไท้จื่อตกลง
เรื่องพันธมิตรก่อนที่ท่านเสนาบดีจะเข้ามาเล่า”

ตู้หลิงอ้อเอ่ยถามอีกครั้ง ในตอนนี้เขาเริ่มคิดตามได้แล้วว่าคำ
ว่ารู้เขารู้เรานั้นฝ่าบาทคงจะหมายถึงเรื่องที่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร
และอีกเมืองต้องการอะไรสินะ ถ้าเขาเดาไม่ผิดแล้วเขาคิดว่าลู่ซุนนั้น
ต้องการให้เมืองตัวเองปลอดภัยโดยไม่เสียศักดิ์ศรีราชสกุลเดิม แต่
ของสองสิ่งนั้นไม่มาด้วยกัน การที่จะปลอดภัยจากการรุกรานของต้า
ซิ่นนั้น ลู่ซุนจำเป็นจะต้องละศักดิ์ศรีนั้น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เข้าใจ
อยู่ดีว่าทำไมเหนือหัวถึงใช้วิธีเล่นแ่งเช่นนั้น...

“นี่เจ้ายังคิดอยู่อีกหรือ...” เด็กหญิงที่กำลังอ่านฎีกาเลิกคิ้ว
ขึ้นด้วยความสงสัย

“...ก็ข้าเข้าใจนี่” ตู้หลิงอ้อเอ่ยอุบอิบ

มิสฉินเอียงคอไปมาอยู่ครู่ใหญ่ เธอไม่ได้หวังวิชาหรือแต่ เธอแค่ไม่แน่ใจว่าเด็กผู้ชายอายุสิบเอ็ดปีนั้นจะรับรู้ได้มากแค่ไหนกัน เพราะมันคือหลักการเดียวกับการอ้อยของผู้หญิงนะสิ... คือถ้าพูด กันไปตอนนี้ก็เท่ากับเอาความลับของผู้หญิงออกมาเปิดกันเลยทีเดียว แต่เพราะผู้ชายคือผู้ชายต่อให้พูดไปเธอก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าเขาจะ เห็นภาพด้วย ตัวหลังอ๊เป็นเด็กที่สนใจเรื่องการเมืองการปกครอง เพราะอย่างนั้นแล้วการยกตัวอย่างในชีวิตประจำวันก็อาจจะไม่ง่าย สำหรับเขา...

“ข้าไม่มีฝีมือของค้ไท่จื่อมาก่อนก็เพื่อให้อีกฝ่ายพยายามที่จะ วิ่งตามมาขอเป็นพันธมิตรกับเรา” หนวี่หวงดีเลือกใช้คำที่ง่ายที่สุดใน การอธิบาย

“เพื่อให้อีกฝ่ายไล่ตามอย่างนั้นหรือ...” ตัวหลังอ๊ถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

เขาไม่อาจรู้ได้เลยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเรื่องที่เขาสงสัยนั้นว่าเหนือ หัวทรงทำอะไรให้เมืองที่เห็นแก่ตัว คิดแต่จะเอาตัวรอดอย่างลู่ซุน ยอมเสี่ยงยื่นข้อเสนอเพื่อจะขอเป็นเมืองคู่มิตรกับต้าซีได้ เมืองคู่มิตร ยังน้อยไป เท่าที่เห็นนั้นเขาแทบจะเห็นว่าทั้งองค์ไท่จื่อและขุนนาง พวกนั้นแทบจะยกสิทธิ์ขาดเมืองลู่ซุนให้ต้าซีเลยทีเดียว การกระทำ อย่างนั้นในตอนที่มาส่งพวกเขากลับ เมื่อเทียบกับท่าที่ไม่ต้อนรับ พวกเขาเพราะกลัวพวกเขาจะมายึดครองเมืองในตอนแรกแล้ว หาก ไม่สงสัยในวิธีการของเหนือหัวเลยก็จะดูเสียสติไปเสียหน่อย...

“ใช่แล้ว” มิสจินที่พยายามหาคำอธิบายที่ง่ายที่สุดเอ่ยรับอย่างช้า ๆ เพื่อประวิงเวลา... ก่อนที่พระองค์จะเลือกหยิบแผ่นกระดาษเปล่าขึ้นมาแผ่นหนึ่งแล้วจรวดปลายพู่กันลงไป

เหนือหัวเขียนคำว่าไท่จื่อลงที่มุมหนึ่งของกระดาษก่อนจะเขียนคำว่าเสนาบดีลงในฝั่งเดียวกัน ในขณะที่อีกข้างหนึ่งนั้นมิสจินเขียนคำว่าต้าซีกับราชสกุลหยางเอาไว้ ตู๋หลิงอึ้งมองชุดตัวอักษรเหล่านั้นด้วยความสนใจทันที เหนือหัวมักจะทำอย่างนี้ในยามที่ต้องอธิบายอะไรยาก ๆ พระองค์มักจะใช้สิ่งที่พระองค์เรียกว่า ‘แผนภาพ’ มาเพื่ออธิบายอยู่เสมอ

“ต้าซีของเราพยายามจะยื่นมิตรภาพไปให้ลู่ซุน”

เหนือหัวทรงลากเส้นจากคำว่าต้าซีไปทางฝั่งของลู่ซุน หากแต่เมื่อถึงครึ่งทางก็กลับหยุดเอาไว้ก่อน

“ท่านเสนาบดีของลู่ซุนกลัวที่จะตกเป็นเมืองขึ้นของต้าซี จึงทำให้เส้นนี้ไม่อาจเดินต่อไปได้...”

ตู๋หลิงอึ้งพยักหน้ารับน้อย ๆ ในตอนนี้เขาเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว ตู๋หลิงอึ้งไปที่ปลายเส้นครึ่งทางนั้นก่อนจะลากไปหาชื่อของไท่จื่อแทน มิสจินมองนัยน้อย ๆ ที่กำลังลากไปนั้นด้วยความสนใจ โดยปกติแล้วเด็กวัยนี้จะทำได้แค่รับรู้และคิดตามได้บางอย่างเท่านั้น แต่ที่น่าทึ่งคือตู๋หลิงอึ้งนั้นสามารถถอดสถานการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นออกมาเพื่อพยายามเข้าใจตามคำอธิบายของเธอทันด้วย

“ฝ่าบาทก็เลยเลือกจะยื่นมิตรภาพไปที่ไท่จื่อแทนใช่หรือไม่พะย่ะค่ะ” ตู๋หลิงอึ้งพูดขึ้น

“ใช่แล้ว... ที่จริงแล้วไม่ว่าจะไฟจื่อหรือขุนนางก็นับเป็นลู่
ขุน การกระทำอย่างนี้ก็เท่ากับว่าเราได้หยิбы่นมิตรภาพไปสำเร็จ
แล้ว...” มิสเฉินเว้นวรรคหนึ่ง

“มันเหมือนกับ... เจ้าให้ขนมกับจิ้นอวี่นั่นแหละเวลาเจ้าให้
ไปแล้วจิ้นอวี่จะเข้าใจอย่างไร”

“ก็เข้าใจว่าขนมของข้ากลายเป็นของเขาไงฝ่าบาท”

“ถูกต้อง!” มิสเฉินพยักหน้ารับทันที “แล้วหากว่าจิ้นอวี่ไม่
ยอมทานมันเสียที แล้วเจ้าไปเอาคืนจากน้องเล่า?”

“เขาก็จะร้องไห้แล้วมาวิ่งไล่ตามเอาขนมคืนจากข้า...” หลัง
อ้อเอ่ยก่อนจะเบิกตากว้างด้วยความเข้าใจ

“ข้าเข้าใจแล้วฝ่าบาท มิตรภาพก็คือขนมนั่น การที่ให้กับ
ไฟจื่อไปก็คือการให้ขนมไป...”

หลังอ้อหยุดไปอีกเล็กน้อย จริงอยู่ที่เขาเข้าใจว่าหากฝ่าบาท
ริบเอามิตรภาพที่ยื่นไปคืนด้วยการสร้างทำเป็นว่าเธอต้องการแค่
เป็นคู่ค้าเท่านั้น ก็จะกลายเป็นว่าฝ่ายลู่ขุนจะกลับมาวิ่งไล่ล่าข้อ
เสนอพันธมิตรนั้นคืนเองแน่นอน แต่ทำไมเหนือหัวถึงได้เลือกยื่นให้
กับไฟจื่อเล่า หนึ่งในเลยก็คือไฟจื่อนั้นก็อาจจะเลือกตอบรับมิตรภาพ
นั้นทันที แล้วเหนือหัวก็จะมีโอกาสที่จะรีบกลับก็ได้นี่ อย่างเรื่อง
ของขนมหากว่าจิ้นอวี่ตัดสินใจเอาขนมเข้าปากเลย แล้วเขาจะเอา
คืนก็ได้ไม่ใช่หรือ...

“แล้วฝ่าบาทแนพระทัยได้อย่างไรว่าหากยื่นไปให้กับไท้จื่อ แล้วเขาจะยังไม่เลือกตอบรับเลยทันที ทรงทราบล่วงหน้าหรือว่า ท่านเสนาบดีจะเข้ามาระงับเหตุทัน” ตู้หลังอี้ถาม

ในความคิดของเด็กน้อยนั้นหากว่าเสนาบดีจะเข้ามาไม่ทัน ตอนนั้นก็จะไม่กลายเป็นว่าไท้จื่อตอบรับเรื่องมิตรภาพไปแล้วหรือ...

“ต่อให้เสนาบดีจะเข้ามาไม่ทัน ไ้จื่อก็ตอบรับข้อเสนอ นั้นไม่ได้อยู่ดี เพราะว่าไท้จื่อไม่สามารถตอบรับด้วยพระองค์เองได้” มิส เฉินตอบ

“ถ้าคิดเป็นชนมก็รับมาได้แต่ยังไม่สามารถทานได้ในทีเดียว นั้นแหละ”

“อย่างนี้เอง...” ตู้หลังอี้พยักหน้ารับด้วยความเข้าใจ

“แล้วทรงทราบได้อย่างไรว่าไท้จื่อจะบอกกับท่านเสนาบดี ว่าลู่ซุนเคยได้ชนมขึ้นนั้นมาแล้วท่านกำลังรีบกลับเล่าฝ่าบาท”

เอาเข้าจริงทุกคำถามของตู้หลังอี้ล้วนแสดงออกถึงความ ฉลาดของเด็กชายคนนี้น้อยเลยทีเดียว ที่จริงแล้วถ้าหากอยากรู้ว่า คนที่คุยด้วยนั้นเป็นคนที่มีความรู้มากหรือน้อยนั้นไม่ได้วัดกันจากคำ ตอบ หากแต่วัดกันที่คำถามมากกว่า คำตอบนั้นหากอ่านหนังสือ มากเข้าไม่ว่าคำถามจะยากเท่าใดก็คงตอบได้ แต่คำถามนั้นหากไม่ใช่ คนมีหัวคิดแล้วจะไม่สามารถถามคำถามฉลาด ๆ ออกมาได้เลย

“เรื่องนั้น...” มิสเฉินวรรคด้วยยากจะสรรหาคำพูดออกมา “ก็ต้องไปดูที่นิสัยของไท้จื่อด้วย”

มิสเฉินไม่แน่ใจว่าตู้หลังนี้จะเข้าใจคำว่า โกรธ หวงของ
ต้องการได้รับการยอมรับหรือว่าภาวะที่ไม่อาจมีอำนาจในตัวเองได้
มากแค่ไหน เธอไม่ใช่ครู เธอเป็นนักธุรกิจ นักธุรกิจมักจะคุยกับคนที่
อยู่ในระดับเดียวกันเท่านั้น เธอก็ไม่แน่ใจเสียด้วยว่าตู้หลังนี้จะ
สามารถรับสารของเธอได้มากน้อยเท่าใด บางเรื่องมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่
เด็กสิบเอ็ดขวบจะต้องมารับรู้ด้วยสิ...

“...อย่างนี้ก็แสดงว่าหากเป็นแผ่นดินอื่นแล้วอาจจะใช้แผน
นี้ไม่ได้สินะฝ่าบาท” แต่ถึงอย่างนั้นตู้หลังนี้ก็ยังสามารถมองข้อแตกต่าง
บางอย่างออกมาได้

“ฉลาด” หน่วหวงตี้เอ่ยชม

การสั่งสอนเคล็ดวิชากันของทั้งสองคนในเกวียนนั้นแม้ไม่ดัง
มากแต่ก็ดังพอที่จะให้คนที่อยู่ใกล้ในตำแหน่งประกบอย่างเถียนเจิ้ง
ซื่อไต้ยิน แน่نونว่าเขารู้ดีถึงแผนของแม่ตัวแสบต้องเรียกว่ารู้ดีทั้งที่
นางไม่ได้บอกแผนเลยด้วยซ้ำ

หลังจากนี้ต้าซิงก็ไม่ต้องทำอะไรกับลู่ซุนอีกต่อไป เพราะ
เมืองใหญ่ที่กลัวจะเสียมหาพันธมิตรอย่างลู่ซุนนั้น หลังจากนี้ก็คงจะ
ตามอวเวทที่จะยื่นทั้งข้อเสนอและของกำนัลต่าง ๆ มาไม่หยุดหย่อน
เพื่อให้ตัวเองได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับต้าซิงจนได้เปื้อกันไปข้างหนึ่ง

มันช่างเป็นแผนการที่ไม่ได้ลงทุนลงแรงอะไรมากเลย พุด
กันตรง ๆ แล้วตอนบุกโลหยังยังใช้ทั้งแรงทั้งกำลังมากกว่านี้มาก
แค่เล่นกับใจคนเท่านั้นเองแผนนี้... จะว่าเป็นกรรมของลู่ซุนที่มีทั้ง
ผู้นำและคณะทำงานที่หัวช้า หรือว่าจะโทษความเจ้าเล่ห์เจ้าร้ายของ

เหนือหัวที่รู้้อยู่แกล้งว่าเป็นการเล่นแอแปเรียบคนอื่นที่อ่อนแอกว่า แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังลงมือดีเล่า

เถียนเจิ้งซื่อทำได้แต่ถอนหายใจเท่านั้นเพราะเขารู้ดีว่า สุดท้ายแล้วคนอย่างเขาก็ไม่สามารถที่จะคิดโทษแม่ตัวร้ายได้อยู่ดี ก็คงทำได้แค่เวทนาสู่คนที่ไม่มีคนฉลาดพอจะปกครองเมืองแล้วกัน...

“ระวัง!!!”

โครม!!!

เสียงการปะทะกันของบางอย่างภายนอกทำให้คนที่อยู่ข้างในเกวียนทั้งสองคนชะงักออกไปมองพร้อมกันทันที ฝุ่นที่ตลบอบอวลภายนอกนั้นทำให้ไม่อาจจะมองเห็นอะไรได้ แต่ถึงอย่างนั้นเสียงที่คุ้นเคยของเสี่ยวเตี้ยนั้นก็ทำให้เธอรับรู้ได้ว่าคงจะเป็นข่าวจากไปหรงซาน เสี่ยวเตี้ยที่เป็นลูกน้องจอมซุ่มซ่ามของเขาคงจะรีบร้อนจนเกิดเรื่องอีกตามเคย เหนือหัวโผล่ปิดม่านเกวียนด้วยไม่ชอบให้ฝุ่นเข้ามาในเกวียนนักก่อนจะเตรียมตัวปฏิบัติกิจและงานต่าง ๆ ลงไว้ก่อน ลองมีเรื่องรายงานจากไปหรงซานแล้วเธอไม่หวังจะได้อ่านฎีกาต่อหรอก...

“เกิดอะไรท่านจอมยุทธ์” เสียงของเถียนเจิ้งซื่อถามขึ้นทันที

ร่างของเสี่ยวเตี้ยนั้นร่วงอยู่กับพื้นเพราะตกจากม้าของตัวเอง เขาเป็นหนึ่งในจอมยุทธ์ที่ไม่มีมาดอะไรมากมายนัก แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องนับว่ามีฝีมือไม่น้อยเลยทีเดียวนะ จอมยุทธ์หนุ่มหายใจหอบ

เล็กน้อยใบหน้าดูไม่สู้ดีนัก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังพยายามตั้งสติที่จะเอ่ยรายงานเรื่องด่วนกับเถียนเจิ้งซื่อ

“ท่านเถียน...” เสี่ยวเตี้ยเอ่ย “ท่านแม่ทัพฮั่ว... กับประมุขไป”

เสียงนอกเกวียนนั้นฟังไม่ชัดนักแต่ถึงอย่างนั้นก็ทำให้คนในเกวียนร้อนรนได้ทันที ให้ตายสิ เธอเพิ่งจะเข้าเขตแดนต้าซีได้ไม่ถึงสามอึดใจเลยด้วยซ้ำก็มีเรื่องเสียแล้ว โดยไม่รอให้ใครเข้ามารายงาน เนื้อหวั้ผู้ใจร้อนก็สะบัดผ้าปิดหน้าเกวียนออกไปข้างนอกทันที

“เกิดอะไรขึ้น”

...หมากับแมวกัดกัน...

ไม่อาจจะให้คำนิยามใดมากไปกว่านี้ได้เมื่อขบวนเสด็จของหนวีหวงตี้จำเป็นต้องเปลี่ยนเส้นทางก่อนที่จะกลับเข้าวังหลวงทั้งที่ก็นับว่าเป็นเวลาดีแล้ว เด็กหญิงมองสภาพของไปหรงซานที่มีเพียงแค่แพลดอนเดือนเท่าแมวขวนที่กำลังนั่งแสรังทำเป็นเจ็บหนักอยู่ไม่ห่าง เธอเคยมาที่จวนของประมุขไปแล้วครั้งหนึ่งแต่ในครั้งนั้นเธอมาเพื่อที่จะเจรจาตกลงเรื่องภายในต้าซี แต่ในครั้งนี้อเธอมาเพราะถูก ‘หลอกให้มาโดนอ่อน’ หยางเยว่ซื่อมองสภาพของไปหรงซานด้วยสายตาวิสงบเพราะเธอไม่รู้ว่าจะเริ่มสงสารเขาตรงไหนดี

“แพลของท่าน...” หนวีหวงตี้เกริ่นอย่างแผ่วเบา “เอาน้ำลายป้ายเข้าก็คงหาย”

เพราะในห้องนี้มีเพียงแคเธอ ไปหรงซาน และตู้หลังอิ้นเท่านั้น เธอจึงสามารถพูดอย่างนี้ได้ เมื่อเธอพูดจบเจ้าเด็กเสบตู้หลัง

อีกหัวเราะร่าทันที แน่แน่นอนว่าเธอได้รับรายงานว่าฮัวเพยเทียน ‘บุก’ เข้ามาในต้าซีเพื่อจะไป ‘ลอบโจมตี’ เธอที่ลู่ซุน

แต่ถึงอย่างนั้นไปหรงซานก็ได้ ‘เสียงชีวิต’ สกิดเอาไว้ได้ ก่อน ทั้งสองคน ‘บาดเจ็บ’ จากการต่อสู้ ในตอนนี้พรรคช่างสี่ได้ ‘คุมตัวผู้ไม่ประสงค์’ เอาไว้ก่อน ให้เธอรีบเสด็จมาดูสถานการณ์...

จากที่ได้ยินนั้น มันทำให้เธอจินตนาการไปถึงการเข้าต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายอย่างรุนแรง แม้ว่าเธอจะไม่เคยเห็นฝีมือของฮัวเพยเทียนก็ตาม แต่คำว่า ‘บาดเจ็บ’ นั้นเธอจะมองข้ามไปหรงซานไปไม่ได้เช่นกัน ยิ่งเมื่อเธอมาถึงที่จวนแล้วไฟคบเพลิงก็จุดอยู่เพียงไม่กี่จุดเท่านั้น เสียงความวุ่นวายข้างใน กลั่นยาจากห้องครัวยิ่งทำให้เธออดจะกังวลไม่ได้ แล้วยิ่งคนของพรรคช่างสี่รีบมาทูลให้เธอไปดูอาการของประมุขพวกเขาก่อนที่จะได้สอบสวนนักโทษแล้วด้วยนั้น...

“พระทัยของฝ่าบาทนั้นไม่มีโลหิตอุ่นของมนุษย์เลยหรือ ไหนเคยตรัสว่าจะให้การรักษาและหยูกยากับทุกคนที่อยู่ในต้าซีอย่างไรเล่า ทรงกลับคำหรือไร” ไปหรงซานยิ้มแผล

เขาเป็นจอมยุทธ์หนุ่มที่หล่อเหลา สง่างาม เก่งกาจ และมีคุณธรรม เขาจะมีครบทุกอย่างยกเว้นสติ เด็กหญิงหน้านี้ไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธอะไรออกไป เธอเพียงแต่ประทับลงบนดั่งที่ทางออกไปเล็กน้อยเท่านั้น เธอไม่เข้าใจว่าแผลที่ต้นแขนเพียงเท่าแมวชวนนั้นจะทำให้เขาต้องถอดเสื้อทำไมกัน แล้วทำไมเธอต้องรีบมาดูอาการเขาก่อน ถ้าแผลเท่านั้นจะทำให้เขาตายแล้วละก็เหล่าชาว

ยุทธ์ก็ควรปล่อยให้เขาตายโดยไม่ต้องเสียเวลาจัดงานศพให้เหนื่อย
เลยด้วยซ้ำ

“จะให้ข้าตามหมอลวงเลยหรือไม่” เด็กหญิงเอ่ยอย่าง
เหนื่อยหน่าย

สีหน้าที่ดูดีจจะรำคาญเล็กน้อยนั้นทำให้คนที่ตั้งใจกวโมโห
มีความสุขเป็นอย่างยิ่ง เขาตั้งใจที่จะเรียกนางมาที่นี้ด้วยคำพูด
กำกวมพวกนั้นจริง ๆ อย่างน้อยเขาก็พอจะเดาออกว่าเจ้าโง่เขลานั้น
คงจะทำให้นางหงุดหงิดไม่น้อยอยู่แล้ว

เขาเลยตั้งใจจะชวนนางมาจิบน้ำชาชมจันทร์พักเหนื่อยอยู่
แล้วตั้งแต่แรก แต่ไหน ๆ วันนี้นักมีเหยื่อล่อมาเพิ่มอีกคนแล้วเขาก็เลย
ตามเลยไป

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก” ไปหรงซานหัวเราะว่า “ข้าแค่มี
เรื่องจะคุยกับเจ้าเท่านั้น”

ไปหรงซานดูเหมือนจะเป็นคนเดียวในต้าซี ไม่สิน่าจะคน
เดียวในแผ่นดินนี้กระมังที่ยังกล้าเรียกฝ่าบาทด้วยสรรพนามทั่วไปอยู่
ตุ่หลังอึ้งมอดูแผลที่เล็กเสียยิ่งกว่าจะเรียกว่าแผลนั้นด้วยสีหน้าไม่สู้
ปกติอีกครั้ง การที่อีกฝ่ายหนึ่งเป็นถึงแม่ทัพปราบกบฏแต่ตัวเขากลับ
ได้แผลมาเพียงเท่านั้นนี่ก็ต้องถือว่าไปหรงซานนั้นเก่งกาจจนหาตัว
จับยากเลยไม่ใช่หรือ...

“คิดว่าข้าว่างขนาดนั้นเลยอย่างนั้นสิ” เด็กหญิงเอ่ย “ทำไม
ไม่เข้าไปคุยในวังหลวง หรือว่าแผลนั้นจะเจ็บจนเดินทางไม่ไหว”

สิ้นคำคอนแค้นนั้นจอมยุทธ์หนุ่มก็หัวเราะร่วนอีกครั้งหนึ่ง
ไม่ว่านางจะเป็นใครก็ตาม แต่ว่าจาของนางนั้นทั้งเจ็บแสบทั้งชวนหัว
ไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด ใบหน้านิ่ง ๆ ดูติดจะเหนียวหนำของ
หยางเยว่ซือนั้นน่านมองจนเขาไม่อาจจะหยุดแก่งนางได้เลย ต่อให้
โดนโกรธประเดี้ยวเขาก็คงจะหาเรื่องแหย่นางอีกจนได้...

“ไม่ใช่...” ไปทรงซานเอ๋ยก่อนจะปรับสีหน้าให้หนึ่งอีกครั้ง
เมื่อต้องเอ่ยเรื่องที่จริงจังขึ้น “แต่เพราะเป็นเรื่องที่จะไม่ปลอดภัย
หากพูดในวังหลวงต่างหาก”

คำพูดนั้นทำให้เด็กหญิงเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย วังหลวงแม้ว่าจะ
ไม่สามารถยืนยันได้ว่าเป็นสถานที่ปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์แต่ก็ต้อง
นับว่าปลอดภัยกว่าที่อื่น ๆ มาก ทั้งกำลังทหารรักษาพระองค์ฝีมือดี
อีกทั้งยังเหล่าขุนนางใกล้ชิด กงกงคนสนิท และข้าราชการบริพารที่ไว้วางใจ
ได้เท่านั้นที่จะอยู่ในวังหลวง เพราะอย่างนั้นแล้วเธอไม่อาจคิดได้เลย
ว่าจะมีที่ไหนที่จะสามารถปลอดภัยได้มากกว่าวังหลวงอีก....

“เรื่องอะไรหรือ?” หญิงหรงตี้ตรัสถาม

“เอ่อ ถ้าอย่างไรให้ข้าออกไปก่อนจะดีหรือไม่” ตัวหลังอึ้งเอ๋
ขึ้น

ไม่ว่าจะด้วยอะไรก็ตามเขารู้สึกว่าเขาไม่ควรอยู่ตรงนี้ต่อ
หยางเยว่ซื่อหันไปหาประมุขไปเป็นเชิงให้เขาตัดสินใจเองเพราะเธอ
เองก็รู้ว่าเรื่องที่เขาวานันั้นมันเรื่องอะไรกัน ซึ่งไปทรงซานก็เอ๋ปาก
ให้ตัวหลังอึ้งออกไปก่อนและบอกว่าเขาใช้เวลาไม่นานมาก เด็กชายตัว

น้อยจึงออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็วด้วยไม่อยากจะอยู่ในนั้นนานนัก
ด้วย

“มีเรื่องอะไรหรือ...”

หยางเยว่ซื่อถามในขณะที่ไปทรงซานใช้วิชาปิดโสตเพียงแค่
ระยะแคบ ๆ เท่านั้น ถึงแม้ว่าจะไม่เจ็บภายนอกมาก แต่แท้จริงแล้ว
ปรารถนาภายในของเขานั้นถูกทำลายไปไม่น้อยทีเดียว แต่เรื่องนั้น
หยางเยว่ซื่อไม่จำเป็นจะต้องรู้...

“ชายคนนั้นอ้างว่ามีข้อความสังเสียก่อนตายขององค์ชาย
รองมาบอกกับเจ้า”

ไปทรงซานพูดเข้าประเด็นทันทีและสิ่งที่เขาไม่เคยคิดว่าจะ
เกิดขึ้นก็เกิด สายตาของเด็กหญิงที่ไม่ควรจะรู้สึกหรือมีอารมณ์ที่
เปลี่ยนไปกับเรื่องนี้กลับเริ่มหวนไหวขึ้นมาทันที ไปทรงซานนั้นรู้ดีว่า
คนที่อยู่ในร่างของหยางเยว่ซื่อนั้นไม่ใช่หยางเยว่ซื่อ เพราะอย่างนั้น
แล้วเรื่องคำสั่งเสียก่อนตายของชายที่เป็นพี่ชายของหยางเยว่ซื่อก็ไม่
ควรจะทำให้นางต้องหวนไหวไม่ใช่หรือไร ไปทรงซานขมวดคิ้วด้วย
ไม่อาจเข้าใจทันที ในตอนนี้เขากลับเริ่มกังวลในเรื่องที่ไม่ควรกังวล
ขึ้นมาอีกครั้ง

...หรือว่าวิญญาณของนางจะมีบางอย่างเกี่ยวข้องกับเรื่อง
นี้...

“สั่งเสียอย่างนั้นหรือ” เสียงของหยางเยว่ซื่อเบาหวิว
ราวกับจะขาดใจ

“ใช่...”

ไปทรงชานเอ่ยทั้งที่ไม่แน่ใจนัก ในตอนที่เขาดัดสินใจจะบอกนาง เขาไม่คิดว่านางจะรู้สึกอะไรกับเรื่องนี้ด้วยซ้ำเพราะอย่างนั้นเขาจึงกล้าบอกกับนางไป

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ใช่คนในราชสกุลหยาง เพราะอย่างนั้นข้าเลยเรียกเจ้ามาถามก่อนว่าจะฟังหรือไม่...”

สิ้นคำแจ้งเจตจำนงของไปทรงชานก็ทำให้มีสเนนเข้าใจได้ทันที เพราะไม่ว่าอย่างไรแล้วเธอก็คือใครก็ไม่รู้ที่มาอาศัยร่างของหยางเยวซืออยู่เพื่อปกครองต้าซีเท่านั้น หากเป็นเช่นนั้นแล้วต่อให้สิบหัวเพยเทียน ร้อยฉินชงหยวน พันฮ่องเต้จะมาแล้วเรื่องความหลังครั้งเก่าเธอก็ไม่ควรจะใส่ใจนัก

แต่คำว่าองค์ชายรอนั้นกลับเข้ามาสะกิดใจเธออีกครั้ง ภาพของชายที่เหมือนเธอราวกับแกะชุดขึ้นมาในความทรงจำอีกครั้ง ที่จริงพวกเธอเพิ่งจะได้เจอกันไป แต่ถึงอย่างนั้นสภาพวิญญานที่จะสลายเจอกับวิญญานที่มีกำลังนั้นก็ไม่ใช่เวลาที่จะส่งข้อความหรือสั่งเสียกัน พี่ชายของเธอสักภพชาติหนึ่งกระมัง เธอเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน สัญชาตญาณมันบอกกับเธอว่าใช่ แต่ถึงอย่างนั้นในบันทึกเก่าเก็บของตระกูลกลับไม่เคยพบเลยว่าองค์ชายรอนมีฝาแฝดอยู่ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญในตอนนี้อยู่

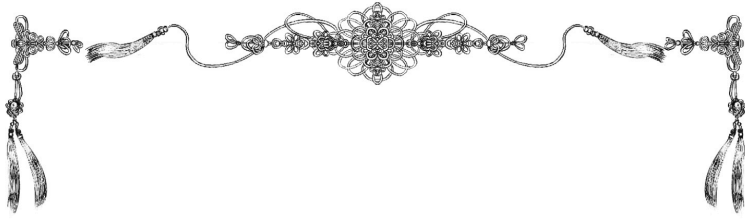
“แล้วเขาได้ข้อความนั้นมาได้อย่างไร”

“เรื่องนี้ข้าก็ไม่รู้” ไปทรงชานเอ่ยตามตรง “แต่เจ้าจะไปฟังอย่างนั้นหรือ อย่างไรมันก็เรื่องของราชสกุลหยาง...”

ไปหรงซานไม่ได้ต้องการจะกีดกันใครก็ตามในร่างนี้ไม่ให้ไปพบกับฮัวเฟยเทียน แต่เป็นเพราะสีหน้าที่ดูห้วนไหวของนางนั้นทำให้เขาไม่อยากจะให้นางออกไปพบมากกว่า เขากลัวว่าช่วงเวลาที่น่างควรจะผ่อนคลายหลังจากที่ไปเจอจามาอย่างยากลำบากนั้นจะกลายเป็นเวลาที่เพิ่มความเครียดให้กับนาง...

“ข้า... เป็นคนสกุลหยาง”

ตอนที่ ๕๘

คำสับสน

“ท่านแม่ทัพฮั่ว การที่ท่านบุกมานั้นอาจจะทำให้ความสัมพันธ์ของสองดินแดนเปลี่ยนไป หวังว่าท่านจะระลึกถึงเรื่องนั้นก่อนที่จะตัดสินใจมาที่นี่”

เถียนเจิ้งซื้อเอ่ยกับยอดนักรบแห่งเฉียนฉินด้วยน้ำเสียงสุขุมเท่าที่ได้อยู่มานาน ฮั่วเพยเทียนไม่ใช่คนใจร้อนหรือคนที่ตัดสินใจทำอะไรโดยพลการ เขาเป็นทหารที่ดีและคุณสมบัติของทหารที่ดีคือการเชื่อฟังคำสั่งของผู้บัญชาการ ซึ่งต่อให้โง่เง่าแค่ไหนแต่เขาก็เชื่อว่าเฉียนฉินคงไม่คิดจะสั่งให้แม่ทัพบุกไปหาหนวีหวงตี้แห่งต้าซิงในยามที่พระองค์กำลังเสด็จเยือนเมืองอื่นแน่นอน มันเป็นเรื่องที่สั่นคลอนความสัมพันธ์ของทั้งสองดินแดนที่กำลังเปราะบางถึงขีดสุดอยู่แล้ว

“ข้ารู้ดี...” ฮั่วเพยเทียนเอ่ย “แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของดินแดนหากแต่เป็นเรื่องส่วนตัว”

คำกล่าวนั้นทำให้เถียนเจิ้งซื่อแปลกใจอีกครั้ง เรื่องส่วน
ตัวอย่างนั้นหรือ? ฮั่วเฟยเทียนกับหนวี่หวางดีใจกันไม่ถึงสามครั้ง
ไม่มีทางที่จะมีเรื่อง ‘ส่วนตัว’ ต่อกันอยู่แล้ว และยังกล่าวถึงความ
สัมพันธ์ก่อนหน้านี้ยังไม่มีทางเป็นไปได้เลย ฮั่วเฟยเทียนกับหยาง
เยว่ซื่อไม่เคยพบกันมาก่อน และแน่นอนว่าต่อไปได้พบกันในตอนนี คน
ที่อยู่ในร่างของหยางเยว่ซื่อก็คงหาใช่หยางเยว่ซื่อไม่ แล้วเขาก็ไม่คิดว่า
แม้ทัศนคติจะเป็นคนจาก ‘ภพอื่น’ ดังเช่นน้องสาวของเขาด้วย
เพราะในวันนั้นหวางเฟยแห่งเฉียนฉินก็ได้ขอให้พวกเขาเจียบเรื่อง
ของนางเอาไว้ด้วย...

“เรื่องส่วนตัว...” เถียนเจิ้งซื่อเอ่ยทวน “มีเรื่องส่วนตัวใดที่
สำคัญมากจนกระทั่งท่านสามารถจะทำให้กระบวนทัพและการ
เจรจาของเฉียนฉินสั่นคลอนได้เลยหรือ”

แน่นอนว่าคำขอนั้นเขาพยายามอย่างถึงที่สุดแล้วที่
จะไม่เอาอารมณ์ส่วนตัวของตัวเองลงไปเกี่ยวข้อง แต่ถึงอย่างนั้นวัน
นี้เขาต้องทนเห็นเขี้ยวไต่จื่อเตียวมาขอความเห็นใจจากเหนือหัว อีก
ทั้งไปทรงซานที่ทูลแจ้งว่าตัวเองเจ็บหนักต้องการให้เหนือหัวไปเยี่ยม
อีก ขอโทษเถอะนะ! สภาพของฮั่วเฟยเทียนที่ถูกวิชาถอดปราณสกัด
เอาไว้แบบนี้รวมถึงบาดแผลทั้งเล็กใหญ่นั้น จะให้เชื่อว่าเป็นไปทรงซาน
ผู้เยี่ยงมยุรธาเจ็บหนักนั้นมันยากเหลือเกิน

...หากสู้กันเป็นกระบวนทัพแล้วไปทรงซานก็คงแพ้ แต่หาก
สู้กันตัวต่อตัวไม่มีทางที่ไปทรงซานจะเจ็บด้วยซ้ำ...

ไม่ว่าจะเป็นตัวของไปหรงซานเองหรือเหล่าชาวยุทธ์พรรคช่างลั่นต่างก็มีวรยุทธ์พิเศษอยู่ในตัวทั้งนั้น แต่ละคนก็ต่างรำเรียนวิชามาแตกต่างกันเพราะอย่างนั้นแล้ว ในยามสู้รบนั้นแต่ละคนจึงเลือกที่จะต่างคนต่างสู้เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้ไม่อาจรวมตัวกันได้ หากแต่การสู้ตัวต่อตัวอย่างที่ชาวยุทธ์ถนัดนั้น ผู้ต่อสู้ค่อนข้างจะต้องมากด้วยฝีมือไม่เบาเพื่อเอาชนะฝ่ายศัตรูด้วยตัวคนเดียวได้ ไปหรงซานก็ถูกยกย่องให้เป็นถึงประมุขพรรคแน่นอนว่าเขาต้องมีวิชามากกว่าคนอื่นในพรรคอยู่แล้ว

ในทางกลับกันฮัวเฟยเทียนถูกฝึกมาให้ป็นทหารตั้งแต่ยังเล็ก เขาจะต้องรู้ทั้งกลศึกค่ายกล การฝึกกร่ม การต่อสู้เป็นหมู่คณะ มากกว่าจะพัฒนาฝีมือตนเองเพียงคนเดียว แน่แน่นอนว่าการที่เขามิบาดเจ็บเพียงเท่านั้นก็คือว่าเก่งกาจแล้วในแง่ของแม่ทัพที่ต้องเจอกับยอดยุทธ์ ใ้ว่าเขาไม่เก่งแต่มั่นใจในชื่อเสียงที่เขาถนัดต่างหาก...

...แต่ถ้าเป็นฉินหานเฟิงก็ต้องคิดอีกที...

เถียนเจิ้งซื่อใช้การประเมินฝีมือของฝ่ายตรงข้ามจากการปะทะโดยคร่าว เท่าที่รู้มานั้นฉินหานเฟิงเคยไปรำเรียนวิชาจากยอดฝีมือในยุทธภพมาก่อน ไม่รู้ว่าตัวเขาได้วิชาใดมาบ้างแต่ถึงอย่างนั้นแล้วก็ไม่อาจประมาทได้ ในวันนี้การประมือกับไปหรงซานย่อมทำให้ฝ่ายของเฉียนฉินได้รู้เรื่องกองกำลังลับของเหนือหัวไปไม่มากนักน้อย เพราะอย่างนั้นแล้วเขาก็ควรจะสืบเสาะข้อมูลของฝ่ายตรงข้ามผ่านรอยบาดแผลพวกนี้ด้วยเพื่อไม่ให้เสียเปรียบกันมากไป

“เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญกับฝ่าบาทของท่านมาก” ฮั่วเฟยเทียนเอ๋อด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตรนัก

เขารู้ดีว่าเจ้าเลขาคนนี้จะตามเหนือหัวของตัวเองอย่างกับเงา นั้นย่อมไม่ชอบเรื่องที่เขาจะขอพบกับเหนือหัวตัวเองนัก ที่จริงแล้วต้องบอกว่าเขาเข้าใจดีทีเดียวถึงคำว่า ‘หน้าที่ปกป้องนาย’ แต่อีกนัยหนึ่งผู้ชายด้วยกันมองออก เกียนเจิ้งชื่อไม่ได้รังเกียจในการจะให้ ‘คนต่างแดน’ พบกับหนวีหวงตี้เพราะต้องการปกป้องผู้เป็นนาย หากแต่เป็น ‘บุรุษทุกคน’ ต่างหากที่ไม่ควรเข้าใกล้นายของเขา เขาไม่เข้าใจเลยว่าอะไรทำให้ชายที่แทบจะใช้ความรู้สึกส่วนตัวทั้งหมดคุยกับเขาในตอนนี้อย่างจะสั่งสอนเขาว่า ‘เรื่องส่วนตัวจะกระทบความสัมพันธ์ระหว่างแดน’ กัน

“อย่างนั้นหรือ...” เกียนเจิ้งชื่อเอ๋อ “เรื่องสำคัญของหนวีหวงตี้เท่าที่ข้ารู้ก็มีเพียงแต่ตัวซีเท่านั้น”

“ท่านราชเลขา ข้าอยู่รอที่นี่ยอมโดนคมตัวเอาไว้ทั้งที่จะไปเมื่อใดก็ได้ก็เพราะว่าไปทรงชานบอกว่าจะช่วยให้ข้าได้ส่งข่าวให้กับหนวีหวงตี้ด้วยตัวเอง ไม่ใช่ให้ท่านมาคอยชักใช้ไล่เสียงข้า”

ฮั่วเฟยเทียนเอ๋อเสียงเรียบ เขาไม่ไยดีกับเรื่องความสัมพันธ์ของสองดินแดน เขารู้ดีว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่มีทางแก้ นับจากวันนี้ไปไม่ว่าอย่างไรเถินฉินกับต้าซีกีย่อมต้องมีสงครามกันอยู่ดี แต่เขาไม่อยากจะพุดคำพุดกับสหายที่สิ้นลมไปแล้วก็เท่านั้น เพราะเรื่องนั้นแล้วเขาจึงเลือกที่จะมาที่นี่ และคนอย่างเขาก็ไม่ชอบวิสัยจู้จี้เช่นนี้เสียด้วยไม่ว่าจะในบุรุษหรือสตรีก็ตาม

“ท่านรู้สถานะตัวเองใช่หรือไม่...” เกียนเจิ้งชื่อถามเสียง
หึ่ยม

“แน่นอน” ฮั่วเพยเทียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นกลับเช่น
กัน

ผู้เป็นนักรบย่อมไม่ไหลไปตามลมปากของผู้คน เพราะอย่าง
นั้นแล้วต่อให้ถูกยั่วยุปานใดเขาก็คงจะไม่แสดงอาการอะไรออกไป
มากกว่านี้แน่นอน บรรยาการการพูดคุยของคนทั้งสองนั้นกดดันจน
เหล่าชาวพรรคช้างสีที่อยู่เฝ้าบริเวณนั้นแทบจะหายใจหายคอไม่ทั่ว
ท้องถิ่นเลยทีเดียว

สองคนที่รับหน้าที่ฉนิทปราณกับตัวเรือนนอกสำหรับคุมขัง
นั้นเหลือบตามองกันด้วยความเครียดไม่น้อย เพราะบัดนี้ปราณ
ภายในของแม่ทัพฮั่วนั้นเริ่มป่วนพอดัวแล้วแม้ว่าน้ำเสียงจะนิ่งอยู่
ก็ตามที่ ท่ามกลางบรรยาการกดดันใกล้จะถึงจุดติดกันนั้นจู่ ๆ ก็มี
เสียงฝีเท้าของคนวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“พี่เถิง ประมุขให้มาบอกว่าหนวีหวงตี้...” จิ้นไฉววิ่งเข้ามา
พลางหอบฮัก ๆ เสียงนั้นดังไปจนถึงสองคนข้างในให้ได้เงี่ยหูฟังกัน
ทันที

“ว่าอย่างไร” เถิงสู่เอ่ยรับคำของเด็กหนุ่ม

“ประมุขไปบอกว่าหนวีหวงตี้ขอพบท่านแม่ทัพ...”

สิ้นคำกล่าวนั้นสีหน้าของฮั่วเพยเทียนก็ฉวยแวแห่งชัยชนะ
ขึ้นมาทันที ในขณะที่เกียนเจิ้งชื่อนั้นแม้ว่าจะยังรักษาสีหน้านิ่งเอาไว้
ได้แต่ถึงอย่างนั้นในใจของเขากลับร้อนรุ่มไม่น้อยเลยทีเดียว ...ราช

เลขาหนุ่มกำมือแน่น ไม่ว่าจะรู้สึกอย่างไรเขาก็ต้องไม่ทำให้งานของเหนือหัวเสียเป็นอันขาด ชายหนุ่มเก็บสีหน้าเอาไว้ก่อนจะเดินออกจากเรือนนั้นไปข้างนอกเพื่อถามไถ่รายละเอียด

“เช่นนั้นหรือท่านจิ้นไฉ่” เกียนเจิ้งซื้อเอ่ยถาม

“ขอรับท่านราชเลขา” จิ้นไฉ่ตอบทันที

เขาค่อนข้างคุ้นเคยกับเกียนเจิ้งซื้อพอสมควร ในช่วงที่พรรคช่างสีได้ทำข้อตกลงกับวังหลวงแรก ๆ ก็เป็นเขาที่ดูแลที่ได้ติดต่อกับเกียนเจิ้งซื้อและบรรดากองในวังหลวง เพราะอย่างนั้นแล้วแม้ว่าเกียนเจิ้งซื้อจะได้ชื่อว่าดุแสนดุแต่ก็ไม่ทำให้เขากลัวแต่อย่างใด

“แล้วเหนือหัวก็ฝากของนี้มาให้ท่านเกียนด้วยขอรับ...”

จิ้นไฉ่ยื่นกระดาษพับใบหนึ่งให้กับเกียนเจิ้งซื้อ

มันเป็นกระดาษผนึกแบบพิเศษที่หากคนที่สัมผัสไม่ใช่ปรารถนาของเขาแล้วมันจะไม่เปิดออก แน่แน่นอนว่าเหนือหัวไม่สามารถทำเรื่องอย่างนี้ได้ พอเป็นเช่นนี้แล้วเขาก็ได้แต่นึกเขินเขี้ยวเคี้ยวฟันอีกครั้ง เจ้าคนที่บอกว่าเจ็บหนักรั้วนั้นยังเหลือปรารถนามากพอที่จะผนึกจดหมายไม่ใช่หรือ!! แต่เมื่อเห็นเนื้อความในนั้นแล้วเขาก็พิบมันเก็บเข้าแขนเสื้อไปอีกครั้งทันที

“ถ้าเช่นนั้นก็รีบเชิญท่านแม่ทัพไปพบฝ่าบาทเถิด ใช้เวลาสนทนาไม่นานจะได้ไม่เสียเวลากลับวังหลวง”

“เจ็บหนักรั้วเช่นนั้นหรือท่านแม่ทัพ”

หนี่หวงตี้ที่ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เป็นเพียงเด็กหญิงทั่วไป คนหนึ่งเท่านั้นตรัสถามเขา ฮัวเพยเทียนมองเด็กหญิงตัวเล็กหากแต่ไม่บอบบางเลยสักนิดด้วยสายตาอันยาก เขาไม่รู้อาจจะพูดกับนางอย่างไรดี ทั้งที่ตอนก่อนจะมาถึงที่นี่เขายังตั้งต้นจะมาให้ได้ แต่เมื่อเห็นหน้านางจริง ๆ แล้วมันก็อดไม่ได้ที่จะกังวลอีกครั้ง

กว่าแปดส่วนในใจนั้นเขาเชื่อว่าไม่ว่าอย่างไรนางก็คงจะไม่เชื่อเขาแน่ อีกทั้งยังอาจจะคิดว่าเขาถูกรังแกขึ้นมาโกหกเพื่อเขียนฉินอีกด้วย แต่ถึงอย่างนั้นอีกสองส่วนมันก็ยังยืนยันกับเขาว่านางยังต้องการรู้เรื่องนี้เช่นกัน ที่จริงมันก็มากกว่าสองส่วนอยู่ เพราะหากว่านางไม่ยอมรับแล้วมีหรือนางจะสั่งให้คนนอกออกไปจนหมดจนเหลือแค่เขากับนางเท่านั้น

“แต่ก็ไม่หนักพอจะทำให้ฝ่าบาทประมาทได้ พระองค์ไม่ควรลดกำลังทหารรักษาพระองค์โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่กำลังจะสนทนากับฝ่ายศัตรู” เมื่อเขาพูดจบแม่ปีศาจในคราบเหนือหัวก็สรวลเบา ๆ ทันที

ท่าทางของเธอตอนสรวลนั้นไม่เหมือนกับน้องสาวตัวน้อยน่ารักที่หยางจิ้นหงเคยเล่าให้เขาฟังนัก หากแต่กลับเหมือนหยางจิ้นหงตัวจริงมากกว่า นางดูไม่เหมือนเด็กอ่อนแอซื่อๆอย่างคำเล่าลือที่ได้ยินมาจากพี่ชายจอมเหอ น้องทั้งสองคน หยางเยว่ชือตอนนี้อยู่แข็งแกร่งแต่ถึงอย่างนั้นก็ได้แข็งแกร่งอย่างที่คนอื่นเข้าใจ ท่าทางของนางเมื่อเห็นตัวจริงแล้วก็ไม่ว่าจะมองว่านางเป็นปีศาจ

ได้ ทั้งที่เขาเองก็เป็นคนหนึ่งที่ต้องถือว่าได้รับรู้พฤติกรรมความเป็น
ปศาจในตัวนางมาตลอดเช่นกัน

...ไม่มีแ้วโหดร้าย แต่ก็ไม่มีความปรานี...

สตรีผู้นี้คงจะไม่รู้สึกรู้สากับสิ่งรอบตัวด้วยซ้ำ ดูไม่ออกเลยว่า
นางกำลังคิดอะไรอยู่สักนิด ฮั้วเพยเทียนนั้นเจอคนมาไม่น้อย ผ่าน
การคุยกับจอมทัพจากเมืองต่าง ๆ มากี่หลายหน แต่ถึงอย่างนั้นทุก
ครั้งก่อนจะเจรจากันนั้นเขามักจะพอคาดเดาได้ว่าอีกฝ่ายจะเชื่อตาม
เขาหรือไม่ แต่ในครั้งนี้นะเขาไม่อาจจะคาดเดาได้เลยสักนิดว่าพระองค์
นั้นจะเชื่อในคำของเขาหรือไม่

“ไม่มีใครดันดันบุกฝ่าเดินทางอ้อมเมืองมาเพื่อทำร้ายผู้อื่น
กันหรอกท่านแม่ทัพ” เด็กหญิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“หากท่านเสี่ยงตายมาเพื่อสังหารข้าตามคำสั่งแล้ว ท่านคง
เลือกที่จะบุกตรงฝ่าเมืองต้าซีไปสู่ลู่ซุนมากกว่าอ้อมทางมาอย่างนี้
เห็นได้ชัดว่าท่านมีเรื่องส่วนตัวมากกว่าจะมาด้วยเหตุผลการเมือง
แล้วข้าก็ไม่เคยทำเรื่องอะไรให้ท่านเคืองแค้นเป็นการส่วนตัวด้วย”

วจากการพูดจาฉลาดเฉลียวไม่ผิดแพก ไม่ว่าอย่างไรนางก็
คือหยางเยว่ชื่อคนที่กำลังเป็นเจ้าของดินแดนตะวันออกในตอนนี
จริง ๆ ถ้าไม่นับเรื่องความซื่อสัตย์ที่เขามีต่อเฉียนฉินแล้วก็ปฏิเสธไม่
ได้ว่าเขาเองก็นับถือนางไม่น้อยไปกว่าคนอื่นที่ได้เห็นฝีมือของนาง
หรอก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อาจจะทรยศแผ่นดินเกิดที่เลี้ยงเขามา
จนโตได้ เพราะอย่างนั้นแล้วพอสิ้นการส่วนตัวในครั้งนี้นี้แล้วเขาก็
คงจะต้องกลับไปเป็นศัตรูกับนางดังเดิม

...นอกเสียจากนางจะเปลี่ยนใจ...

“เข้าเรื่องเลยเถาะท่านแม่ทัพ ข้าไม่ชอบเสียเวลานัก” เด็กหญิงตัดบทก่อนที่การสนทนาค่อนแคะจะยืดเยื้อจนเกินไป

“เหนือหัวคงพอจะทราบจากจอมยุทธ์ไปแล้วว่าเป็นเรื่องขององค์ชายหยางจิ้นหง” พอถึงเวลาจริงการพูดเรื่องนี้มันกลับไม่ง่ายเลยสักนิด จู่ ๆ เสียงของเขาก็หายเข้าลำคอไปหมด

ภาพของหยางจิ้นหงที่จมกองเลือดท่ามกลางศัตรู ชายที่เสียสละเพื่อคนมากมายคนนั้นกลับเข้ามาในความทรงจำของเขาอีกครั้ง เขาแน่ใจว่ามันเป็นการตัดสินใจของสหายเขาแล้ว ในวันนั้นหยางจิ้นหงย่อมรู้ดีว่าการตายของเขาจะก่อให้เกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังตั้งต้นที่จะบุกเดี่ยวเข้าไปเป็นตัวล่อ หยางจิ้นหงเป็นคนรอบคอบ เขาย่อมรู้ดีว่าหากองค์ชายองค์สุดท้ายของต้าซีสิ้นไปแล้ว จะไม่มีใครขึ้นมาดูแลต้าซีแทน...

...ตอนนั้นเจ้าคิดอะไรอยู่กันจิ้นหง...

จริงอยู่ที่ในเวลานั้นหยางจิ้นเฉาเหนือหัวองค์ก่อนยังมีพระชนม์ชีพอยู่ แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะมีรัชทายาทคนใหม่ได้เสียเมื่อไหร่ ในเวลานั้นคนอย่างหยางจิ้นหง ย่อมต้องรู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นหากต้าซีขาดรัชทายาทไป และสุดท้ายก็เหลือเพียงแค่นาง

หยางเยว่ซือหนวีหวงตั้งน้องสาวคนสุดท้าย สตรีที่ควรจะเป็นผู้อ่อนหวานดุจดั่งน้ำค้างยอดหญ้ายามเข้าดั่งคำไวของพี่ชาย สตรีที่ควรจะเป็นผู้ที่ถูกฝากชีวิตเอาไว้กับชายที่พี่ของนางไวใจด้วยชีวิต บัดนี้นางกลับมีสีหน้าเย่อหยิ่งมองมาที่เขาดูมองมาที่กองขยะก็ไม่

ปาน... นี่ไม่ใช่ น้ำค้างยอดหญ้าหรือ ยาพิษหยอดเขียนชัด ๆ ไม่ใช่ หรือไร ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจจะคิดได้จริง ๆ ว่าเขาจะสามารถทำตามคำขอก่อนตายของสหายเขาได้หรือไม่ หากว่าหยางจิ้นหงอยู่ตรงนี้ เขาก็อยากจะบอกกับสหายของตนว่าเขารับปากจะดูแลน้องสาวที่อ่อนแอ หาใช้น้องสาวที่อ่อนความหวานไม่

“นกกับหอยที่ไม่ปรองดองกันย่อมถูกชายหาปลาจับไปทั้งคู่” ฮัวเพยเทียนเอ่ยคำที่พี่ชายของนางฝากเอาไว้

มิสเฉินจึงไปครุ่นหนึ่งความนั้นต้องให้แง่ไปทางด้านความตกใจมากกว่า เธออาจจะเป็นคนที่ดินเงินกระมังเลยไม่อาจจะเข้าใจได้ว่าในห้วงเวลาที่กำลังจะตายนั้นคนเราสามารถพูดปรัชญาอะไรอย่างนั้นออกมาได้ด้วยหรือ แล้วยิ่งนำคิดไปใหญ่ว่าหยางจิ้นหงที่เป็นองค์ชายนักกรนั้น ไปลึกซึ้งอะไรกับอาชีพนกหาปลา มิทราบความรู้สึกไม่สู้เชื่อใจนั้นประเดประดังเข้ามาทันที

แต่ถึงอย่างนั้นภาพวาดโบราณภาพหนึ่งที่เธอแขวนเอาไว้ในห้องที่คอนโดในฮ่องกงก็กลับเข้ามาในความทรงจำอีกครั้ง มันเป็นภาพที่เขียนด้วยถ้อยคำเดียวกันนี้ แต่เธอแขวนเอาไว้เตือนใจตัวเองว่าเธอต้องเป็นชายหาปลา ที่รอจังหวะให้พบกับหอยทะเละกันแล้วค่อยรวบทั้งคู่ ไม่ได้เปรียบตัวเองเป็นสัตว์เดียรัจฉานแต่อย่างใด

หนวี่หวงตี้ตัวน้อยขมวดพระขนงเขาหากันแน่นด้วยพยายามรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อพิจารณาสิ่งที่ได้ยินมา เธอจะสามารถเชื่อชายคนนี้ได้หรือไม่? พี่ชายฝาแฝดในภพก่อนของเธอเป็น คนอย่างไรกัน? แล้วเขาพูดความจริงหรือไม่? แต่ถึงอย่างนั้น

สัญชาตญาณในใจของเธอนั้นก็ย้ำว่าชายคนนี้ได้ไปปิดกับเธอ
แม้ว่าจะไร้เหตุผลให้เชื่อตามก็เถอะ

“...อย่างนั้นหรือ” เด็กหญิงเอ่ยตอบรับเพียงเรียบ ๆ
เท่านั้น เพราะดูจากท่าทีแล้วเขาน่าจะยังพูดไม่จบแน่นอน

ไม่อาจคาดได้ว่าเด็กคนนี้รู้สึกเช่นไรกับคำกล่าวนั้น เพราะ
ว่าสีหน้าของนางนิ่งเรียบเหลือเกิน สำหรับฮัวเพยเทียนนั้นสหายร่วม
รบก็ดูตั้งเพื่อนร่วมตาย เขาไม่อาจจะละเลยคำพูดนั้นที่ถูกฝากเอาไว้
ไว้ได้

แม้ว่าเขาจะรู้ดีว่าหากพูดออกไปแล้วก็อาจจะถูกอีกฝ่าย
มองเหยียดหยามดูถูกดูแคลนหาว่าเป็นแผนกลศึกตื้น ๆ จนสิ้น
ศักดิ์ศรีก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังยืนยันกับตัวเองเอาไว้ว่าเขาจะ
ต้องมาบอกกับนางตามสัจย์สาบานของชายชาติทหารที่หากรับปาก
แล้วก็ต้องทำให้ได้ ส่วนนางปิตาจะตัดสินใจเช่นไรนั้นมันก็เรื่องของ
นาง ฮัวเพยเทียนกลับใจเอาไว้และเอ่ยสิ่งที่หยางจิ้นหงฝากฝังเอาไว้
จนจบ แม้ว่าเขาจะรู้ว่ามันเป็นการซุกหลุมฝังตัวเองก็ตาม

“องค์ชายจิ้นหงฝากให้ช่วยดูแลน้องสาวของเขาให้ดูจนเป็น
น้องคนหนึ่งของแม่ทัพเฉียนฉิน...” ฮัวเพยเทียนรุดเพียงครู่

ด้วยภาพอันโหดร้ายในวันนั้นกลับมาอีกครั้ง แม้กระทั่งตอน
นี้การเสียเพื่อนไปก็ไม่อาจจะนับเป็นเรื่องทำใจง่ายเลยสักนิด แม่ทัพ
หนุ่มหยาบทร่าแม่ทัพของตัวเองออกมาก่อนจะเลื่อนไปตรงหน้าของ
หนวีหวนตั้ง

“ท่านเป็นน้องสาวที่เขาคิดถึงบ่อยที่สุดเมื่อยามไปรบ...”

และเมื่อจบคำนั้นภาพที่เขาไม่คาดคิดว่าจะเห็นก็ปรากฏขึ้นต่อสายตาเขา ที่จริงแล้วเขาคิดว่าเขาคงจะโดนต่อว่าต่อขานว่าไร้สาระ กล่าวหาว่าเป็นเล่ห์กลสืบจากเขียนดิน ตามด้วยคำดูถูกต่าง ๆ นานาที่จะกดให้เขาจมดินในที่เดียว แต่ถึงอย่างนั้นในตอนนี้นภาพที่เขาเห็นนั้นกลับเป็นภาพของหนวี่หวงตี้ที่กำลังห้วนไหวแทน สายพระเนตรนั้นกำลังสั่นรากับว่านางรับรู้และเชื่อในสิ่งที่เขาเพิ่งจะพูดไปอย่างไรอย่างนั้น ที่จริงแล้วมันก็ดีที่พระองค์จะเชื่อเขาเพราะสิ่งที่เขาพูดนั้นเป็นเรื่องจริง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อาจจะเชื่อว่านางจะเชื่อได้ง่ายขนาดนั้น

...พี่จันท...

หากเป็นมิดินแล้วละก็ เพียงคำพูดเท่านั้นต่อให้เป็นจริงเธอก็คงจะไม่แสดงอาการออกมาแน่ แต่ครั้งนี้ดูเหมือนว่าโชค... ไม่สิ ต้องบอกว่าเป็นหยางจันทต่างหากที่มาช่วยเหลือสหายเก่าของเขาเอาไว้ ภาพขององค์ชายรองที่ดูเลือนรางยืนอยู่ด้านหลังของฮั่วเพยเทียนรากับมาเพื่อยืนยันคำพูดของเขา แต่ถึงอย่างนั้นหยางจันทก็ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา มีเพียงแต่สายตาเศร้า ๆ ที่มองมาทางเธอเท่านั้น

เธอรู้ดีทีเดียว เธอเคยเป็นวิญญาณมาก่อนการจะสื่อสารกับมนุษย์นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิดกัน มันค่อนข้างซับซ้อนและยากเย็นกว่านั้น พูดเท่าไรก็ไม่มีใครได้ยิน คิดถึงเจ็บปวดเท่าไรก็ไม่อาจจะสื่อสารกันได้

ความน่ากลัวของความตายกลับเข้ามาเตือนเธอในวันนี้อีกครั้ง ความน่ากลัวที่มากกว่าความไม่แน่นอนของเวลาตาย (เพราะอย่างไรตอนนี้เวลาตายเธอก็แน่นอนแล้ว) ความรู้สึกของการจากลากลับมาย้ำเตือนเธออีกครั้ง แน่ใจว่าการที่ทำสัญญาอย่างนั้นกับเจ็กเซียนฮ่องเต้ย่อมมีผลกับเธอมากกว่านั้น ไม่นานเมื่อถึงวันที่วิญญาณเธอต้องสลายไปแล้วเธอก็อาจจะไม่ได้เจอใครอีกเลย แม้กระทั่งหยางจินหง...

...แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ใช่หยางเยว่ชืออยู่ดี...

ร่างเล็กสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ อีกครั้ง เธอมองไปที่ใบหน้าของฮัวเฟยเทียนให้ชัด ที่จริงแล้วเธอรู้สึกขอบคุณเขามากที่ยังอุตสาหะเห็นความสำคัญของคำพูดของพี่ชายเธอจนอุตส่าห์ดันดันมาถึงที่นี่ ทั้งที่จริงแล้วมันก็ไม่ใช่ฐานะปะปังอะไรของเขาสักเท่าไรหรอก อีกทั้งหากเขาไม่มาก็ไม่มีใครว่าอยู่แล้ว

และหากเขาจะไม่รักษาสัญญาเธอก็ไม่อาจจะทวงได้เพราะเธอไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีสัญญานั้นเกิดขึ้น หากไม่อายุวิญญูณแล้วก็ไม่จำเป็นจะต้องมาก็ยังได้ แต่อย่างน้อยชายคนนี้ก็เป็นเฉียนฉินเพียงคนเดียวที่ให้คำกับพี่ชายของเธออย่างแท้จริง ไม่ใช่พวกให้คำแต่ปากพฤติกรรมไม่ได้อย่างพวกราชสกุลฉิน...

“ข้าขอบใจท่านแม่ทัพแทนท่านพี่รองของข้าที่ท่านไม่ลืมสัญญาที่ให้ไว้กับเขา...” หญิงสาวดีพยายามอย่างยิ่งที่จะเก็บความรู้สึกเจ็บกลางอกกลัดกลืนนั้นเอาไว้

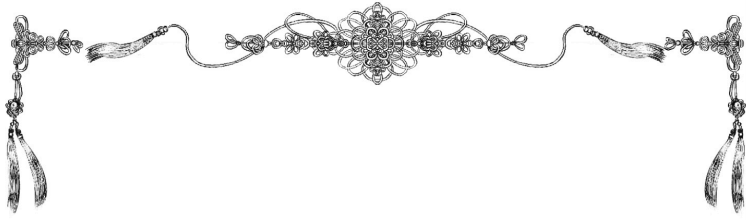
“ข้าขอบใจที่ท่านมาบอกข้าในวันนี้”

...หยางเยว่ซือตัวจริงคงจะได้รับรู้แล้ว...

พวกเขาอยู่ในโลกวิญญาณเคียงข้างกันแต่ไม่ใช่เธอ หากว่านี่คือหยางเยว่ซือที่นั่งอยู่แล้วเธอก็คงจะรู้สึกดีทีเดียวกับการที่ฟู่อูตส์ำฝักฝิงเธอเอาไว้กับชายที่น่าไว้วางใจและเป็นคนดีอย่างบริสุทธิ์ อย่างฮั่วเพยเทียน แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังคงเป็นเธอ มิสเฉินแห่ง M.J. Property แม้จะมีสายเลือดสกุลหยางแต่ถึงอย่างนั้นมันก็แค่องค์หญิงแฝดผู้เป็นกาลกิณีที่ต้องถูกสังหารตั้งแต่ยังไม่มีพระนาม เพราะเหตุผลทั้งหมดนั้นด้วยแล้วเธอไม่ใช่หยางเยว่ซือแล้วก็ได้ อ่อนแอเพียงนั้น... เมื่อบางเลือนตราแม่ทัพแห่งเฉียนฉินกลับไปแม่ทัพหนุ่มทันที

“แต่อย่างไรแล้วข้าคงต้องขอรับไว้แค่น้ำใจเท่านั้น”

ตอนที่ ๕๓

ความลับของหยางเยว่ซือ

...ความลับจะเป็นความลับก็ต่อเมื่อรู้อยู่คนเดียวเท่านั้น...

เสียงฝีเท้าม้าสามตัวควบไปตามเส้นทางลัดเลาะหลังวังต้าซี ออกไปทางทิศตะวันตกมุ่งไปสู่สุสานบรรพบุรุษแห่งราชสกุลหยาง ด้วยความมืดทำให้สองบุรุษที่ติดตามมานั้นไม่อาจจะคาดเดาสีหน้าของสตรีที่ควบม้าอยู่เคียงข้างได้ จริงอยู่ที่หลังจากที่คุยกับแม่ทัพฮัวเป็นการส่วนตัวแล้วหนวีหวงตี้ก็รับสั่งให้คนไปส่งแม่ทัพฮัวกลับเจียนฉินพร้อมทั้งนัดแนะเรื่องในวันพรุ่งนี้อย่างเป็นทางการ

นางทำทุกอย่างเป็นปกติก็จริง แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ไม่อาจจะสงบใจได้เลย เพราะสถานการณ์ในวันนี้ถือเป็นเรื่องเหนือคาด ไม่ว่าคนที่ยู่ในร่างของหยางเยว่ซือจะเป็นใครก็ตามแต่นางกำลังจะบอกบางอย่างกับพวกเขา บางอย่างที่นางบอกว่าเพื่อให้พวกเขาสบายใจขึ้นอีกเล็กน้อยก่อนจะทำงานใหญ่ นางจะบอก...

สตรีที่ไม่เคยแม้แต่จะปริปากออกมาเลยสักครั้งกลับเลือกจะบอกพวกเขาในครั้งนี้

...มันทำให้กังวลมากกว่า...

ไม่ว่านางจะเป็นใครก็ตาม แต่นางไม่เคยคิดจะบอกอะไรกับพวกเขาเลยสักครั้ง แต่ในครั้งนี้นางกลับเลือกที่จะพูดออกมาเอง มันต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่... เกียนเจิ้งซื้ออดจะกังวลไม่ได้ เท่าที่เขาคาดจากเวลานั้น แม่นางคนนี้ได้ตัดสินใจจะบอกกับพวกเขาก่อนที่จะเข้าไปคุยกับแม่ทัพฮั่ว บอกทั้งที่รู้ว่าแม่ทัพฮั่วจะมาคุยเรื่องการส่งเสียขององค์ชายหยางจินหง ทำไมถึงต้องเลือกจะบอกบางอย่างกับพวกเขาตอนนั้น หรือว่านางจะยังกังวลเรื่องความเกี่ยวข้องทางสายโลหิตอยู่ เขามั่นใจว่านางบอกนางไปแล้วว่านางไม่สนเรื่องนั้นขอให้นางเป็นนางก็พอ เขารับได้แม่ว่านางจะไม่ใช้ขัตติยะของราชสกุลอยู่แล้ว...

“ฝ่าบาททรงระวังน้ำค้างด้วย” เกียนเจิ้งซื้อเอ่ยเตือนเมื่ออากาศรอบข้างเริ่มเย็นลงอีกนิด

“...” หยางเยว่ซื้อพยักหน้ารับก่อนจะใช้มือหนึ่งดึงผ้าคลุมขึ้นคลุมศีรษะของตัวเอง

...ความลับอยู่ที่สุสาน...

แต่มันก็แค่บางส่วนเท่านั้นที่เธอจะบอกกับสองคนนี้ในวันนี้ ไม่มีทางที่เธอจะบอกเรื่องตัวตนของเธอทั้งหมดให้สองคนนี้รู้อยู่แล้ว ความลับจะเป็นความลับก็ต่อเมื่อมันไม่ถูกบอกออกไปเท่านั้น เรื่องที่เธอตัดสินใจจะบอกกับสองคนนี้เป็นเรื่องความลับที่จะไม่กระทบกับ

ตัวเธอเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นถ้าคนทำงานด้วยรู้สึกว่าได้รับความไว้วางใจจากผู้ขึ้นอีกชั้นหนึ่งนั้นแลกด้วยความลับแค่นี้ก็ถือว่าคุ้มค่า

แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นการได้รู้จักเธอเพิ่มขึ้นบ้างก็จะทำให้คนที่ทำงานให้กับเธออย่างเต็มที่นั้นได้รู้สึกตัวว่าตัวเองพิเศษกว่าคนอื่น พวกเขามีสิทธิ์ได้รู้เรื่องนี้ ในขณะที่คนอื่นจะไม่ได้รู้มันเลยแม้แต่ดู่หลังอี สำหรับเถียนเจิ้งซื่อแล้วหากว่าตัวเธอไม่เต็มใจบอก เขาก็คงไม่บังคับ แต่การที่เธอจะบอกแก่เขาเองนั้นมันก็ทำให้เขารู้สึกชื่นใจขึ้นไม่น้อย อย่างน้อยเขาก็ได้เป็นหนึ่งในคนที่เธอสบายใจที่จะบอกสิ่งที่เธอไม่บอกกับใคร แม้ว่ามันจะเกิดจากสถานการณ์ที่เธอสร้างขึ้นก็ตาม

...ส่วนอีกคนหนึ่งนั้น...

หญิงสาวปรายตาไปยังบุรุษที่อ้างตัวว่าเจ็บหนัก บัดนี้กำลังควมม้าประกบอีกด้านมาด้วยท่าที่สบาย ๆ ด้วยความเหนื่อยใจเล็กน้อย เธอจำเป็นต้องบอกเขาด้วยเพราะหากเธอไม่เลือกตัดบทไปว่าเธอเกี่ยวข้องกับราชสกุลหยางแล้ว ดูท่าว่าชายคนนี้จะไม่ยอมให้เธอได้คุยกับฮัวเฟยเทียนแน่

การคุยกับฮัวเฟยเทียนนั้นสำคัญเพราะว่าเธอจะได้รู้ท่าทีของหยางจิ้นหงกับฮัวเฟยเทียน เธอสามารถจะประเมินระดับความสัมพันธ์สนมของทั้งสองคนได้ดีทีเดียวจากคำพูดพวกนั้น ฮัวเฟยเทียนเป็นแม่ทัพใหญ่แห่งเฉียนฉินไม่ช้าก็เร็วเธอจะต้องได้ปะทะกันอยู่แล้ว การที่สามารถประเมินระดับความสัมพันธ์สนมได้นั้นจะทำให้เธอสามารถคาดเดาอะไรได้อีกหลายอย่าง ตั้งแต่วิธีการศึกไปจนถึงจุด

อ่อนเลยทีเดียว เพราะอย่างนั้นแล้วทั้งเธอและต้าซิจจะได้ประโยชน์จากการพูดคุยนั้นแน่

ทางด้านของเถียนเจิ้งซื้อเองก็เลือบตามองไปที่ชายอีกคนที่ได้รับเชิญมาในวันนี้เช่นกัน เขายังไม่ทันได้คุยอะไรกับไปหรงซานเลย ที่จริงแล้วระหว่างที่รอเหนือหัวสนทนากับแม่ทัพฮ้วนนั้นพวกเขาก็นั่งอยู่ด้วยกัน แต่ถึงอย่างนั้นกลับไม่ได้มีบทสนทนากันแม้แต่ครั้งคำ เพราะในตอนนั้นต่างคนก็ต่างคิดและคาดเดาเรื่องที่ตัวเองกำลังจะรับรู้กันอยู่

แสงจันทร์ที่มีเพียงแค่นี้เดียวส่องให้พวกเขาพอจะเห็นทาง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจจะเห็นอะไรได้มากไปกว่านี้ เหนือหัวตัวน้อยควมมัลลัดเลาะไปตามทางสู่สุสานบรรพบุรุษอย่างคล่องแคล่ว แม้ว่าทางจะไม่ดีนัก ที่จริงแล้วก็น่าแปลกใจที่ไม่มีใครแปลกใจเลยที่จู่ ๆ องค์หญิงที่ใช้ชีวิตอยู่ในตำหนักหลังมตาลอดอย่างนางนั้นทำไมถึงได้เก่งขึ้นเพียงนี้ ทั้งฝีมือการขี่ม้า การต่อสู้ และการปกครอง ที่จริงแล้วหากว่าเขาเป็นแม่ทัพหูลวนคุนที่โตมากับนาง เขาน่าจะเก็บความสงสัยเอาไว้ไม่อยู่เลยทีเดียว กลิ่นดอกท้อหอมเริ่มลอยมาปะทะจมูกบ่งบอกว่าพวกเขาใกล้ถึงที่หมายแล้ว...

ยิ่งเข้าใกล้เท่าไรเหงื่อที่มือของเด็กหญิงก็ยิ่งขึ้นมากขึ้นเท่านั้น ทั้งที่เธอคิดเอาไว้แล้วว่ามันคงไม่มีอะไรมากก็ตาม มันก็แค่เรื่องเล็ก ๆ เท่านั้น เธอแค่บอกสองคนนี้เพื่อให้พวกเขาคลายใจเรื่องเธอขึ้นมาอีกหน่อยก่อนจะเริ่มงานใหญ่ก็เท่านั้น เหมือนเป็นมารยาทที่จะต้องรู้จักกันให้มากขึ้นก่อนจะร่วมหุ้นกันเท่านั้น มันก็แค่การสับ

ชาหลอกของเธอให้เขาเชื่อว่า เธอจะเชื่อใจพวกเขาจริง ๆ แต่ในความจริงแล้วไม่ใช่ทั้งหมด

ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่ามันเป็นเพียงแผนการทางจิตวิทยาการบริหารเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังอดจะรู้สึกกังวลไม่ได้ เธอแน่ใจว่าเธอไม่ได้กลับปฏิกิริยาตอบรับของทั้งสองต่อสิ่งที่เธอจะพูด สองคนนี้เป็น comfort zone (พื้นที่ที่ทำให้รู้สึกปลอดภัย) ของเธอไม่ว่าจะพูดอะไรไปทุกอย่างก็จะเป็นไปได้ด้วยดี และเธอก็จะได้รับการยอมรับในฐานะของหนวี่หวงตั้ดังเดิมอยู่แล้ว แต่สิ่งที่เธอจะได้ไปเจอที่นั่นต่างหากที่ทำให้เธอกังวล

...เพราะเธอเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะเจออะไร...

กึก!

ม้าสามตัวหยุดลงตรงหน้าสุสานบรรพบุรุษราชสกุลหยาง ทหารทั้งสองที่เฝ้ายามอยู่เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่มาก็ลดอาวุธลงทันที ให้เหนือหัวและแขกทั้งสองของพระองค์ได้เข้าไปอย่างสะดวก ทหารเฝ้าประตูคนหนึ่งวิ่งกุญแจเข้ามาทำความเคารพสตรีคนเดียวในที่นั้นทันที เขารับสายบังเหียนม้าจากหนวี่หวงตั้ทันทีโดยไม่ต้องให้สิ่ง

ทหารยศน้อยไม่กล้าถามว่าทั้งสามคนมาทำอะไรที่นี่กันยามดึกดื่น แต่ถึงอย่างนั้นเหล่าบรรดาทหารที่เฝ้ายามก็อดจะคิดคาดเดาไปต่าง ๆ นานาไม่ได้ ความคิดของพวกเขาว่ามันมีตั้งแต่กรณีที่น่ากลัวที่สุดอย่าง การที่ทั้งสามคนนี้มาขอพรบรรพบุรุษก่อนจะเริ่มทำศึกใหญ่ ไปจนถึงกรณีที่ดีที่สุดคือหนวี่หวงตั้พาท่านทั้งสองนี้มาเพื่อ

เคารพบรรพบุรุษในฐานะคนที่พระองค์เลือกให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในราชสกุลหยาง

...ซึ่งถ้าเป็นข้อหลังก็ดีไป...

“หนวีหวงดีให้กระหม่อมไปตามท่านราชบุตรการเหว่ยหรือไม่พะยะค่ะ” ทหารเผ่ายามทูลถามทันที

แม้จะเป็นยามดึกแล้วก็ตาม แต่หากว่าหนวีหวงดีต้องการพบแล้วละก็ทั้งบัณฑิตและราชบุตรผู้รับหน้าที่เฝ้าสุสานบรรพบุรุษแห่งราชสกุลก็พร้อมที่จะลุกมาช่วยพระองค์ทำพิธีกราบไหว้บรรพชนทุกเมื่อ แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ไม่ค่อยจะเห็นหนวีหวงดีเสร็จยามวิกาลหรือเป็นการฉุกฉินเท่าใด พระองค์มักจะมีหมายกำหนดการออกมาแจ้งพวกเขาล่วงหน้าเสมอในวันไหว้ตามปกติของพระองค์

...มีบางอย่างผิดปกติ...

“ไม่เป็นไร ข้าแค่จะมาเคารพป้ายบรรพชนเท่านั้นไม่ต้องเป็นธุระ”

เด็กหญิงผู้ขึ้นครองแผ่นดินทั้งที่อายุน้อยตรัสกับชายสูงวัยหากแต่ด้อยตำแหน่งกว่าเพียงสั้น ๆ ก่อนจะเดินนำบุรุษทั้งสองเข้าไปภายใน

ทหารยามทั้งสองคนหันมองหน้ากันอย่างมีเลศนัยทันทีเพียงหลังของทั้งสามคนหันไปเท่านั้นบทสนทนาท้าทายกันว่าใครกันจะได้ขึ้นมาเป็นคู่บารมีก็ดั่งขึ้นทันที ทั้งสองบุรุษที่ต่างกันนับได้ว่าเป็นยอดคนนั้นไม่ว่าจะใครก็ดีทั้งนั้นสำหรับต้าซี เสียงซุบซิบที่เคล้าเสียง

หัวเราะดังร่วนขึ้นหน้าประตู่สุสานราวกับช่วยขับกล่อมดอกไม้กลาง
คืนแฉนั้นให้สบายใจว่าจะไม่มีเหตุร้ายใดเกิดขึ้น

...ทั้งที่ไม่จริงเลย ยามเมื่อลมสงบต้องระวังพายุเสมอ...

“แม่นางมีสิ่งใดจะบอกกล่าวกัน ถึงต้องมาถึงที่นี่”

ไปทรงซานถามขึ้นทันทีที่เข้ามาภายในสุสาน ที่จริงแล้วเขา
ไม่ใช่คนของราชสกุลหยางไม่ใช่แม้แต่คนที่จะมีสิทธิ์เข้ามาเหยียบที่นี่
ด้วยซ้ำ การมาครั้งก่อน ๆ นั้นเขาก็แค่คุ้มกันแม่ตัวแสบด้านนอก
เท่านั้น ในวันนั้นเขารู้สึกว่าสถานที่นี้เป็นเขตแดนที่สงบที่ไม่ได้คิด
อะไรมากมาย มันก็เหมือนสุสานทั่วไป สงบเงียบ สบาย หากได้ใช้
ชีวิตที่เหลือในหลุมอยู่แฉนี้แล้วไม่ว่าอย่างไรวิญญาณก็คงจะมีความ
สุขดีเป็นแน่

แต่ในวันนี้ไม่อาจโกหกได้เลยสักนิดว่าบรรยากาศมันเปลี่ยน
ไปมากพอๆ ความโศกเศร้าแปลก ๆ เหมือนอัดมวลอยู่บริเวณนี้ เขา
ไม่ใช่พวกคนที่จะมีจิตสัมผัสวิญญาณหรือเคล็ดวิชาติดต่อกับวิญญาณ
หรอก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็รับรู้ถึงความรู้สึกเศร้าโศกได้แทบจะทันที
ที่ก้าวเข้ามา

แผ่นหลังของเด็กหญิงที่กำลังจู่จู่รูปคานับป้ายอยู่นั้นมันดู
เดียวดายอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรเช่นกัน ความลับ
ของนางคืออะไร การที่นางได้มาอยู่ที่นี่นี้นางจากที่แบบไหนมา
แล้วการที่ต้องมาอยู่ที่นี่คนเดียวพร้อมด้วยปัญหารอบตัวนั้นมันหนัก

หนาแค่นั้นกัน นางใช้ชีวิตทุกวันนี้ด้วยความรู้สึกแบบไหนกัน นั่นเป็นสิ่งที่เขาหวังและอยากรู้มากกว่าความลับของนางเสียอีก

“ข้าต้องการหาบันทึกตอนแรกประสูติขององค์ชายหยางจิ้นหง” เด็กหญิงเอ่ยขณะเดินจุดคบเพลิงภายในหอบรรพชน

“นี่หรือเรื่องที่จะบอก?”

ไปทรงซานเอ่ยสวนทันที เมื่อฝ่าบาทที่ควรจะได้ออกมาว่านางเป็นใครมาจากไหน และมีประวัติอะไรมาก่อนกำลังเดินไปที่ตู้บันทึกสุสานบรรพบุรุษก่อนจะเริ่มรื้อบางอย่างออกมาอย่างเงิบงั้นจอมยุทธ์หนุ่มหันไปมองราชเลขาที่ติดสอยห้อยตามมาอีกคนเป็นเชิงปรึกษา

เถียนเจิ้งชื่อเองก็งุนงงเช่นกัน เขาเองก็คิดเหมือนกันว่าข้อความในจดหมายนั้นที่เขียนว่า ‘จะบอกเรื่องความเกี่ยวข้องของข้ากับราชสกุลหยาง’ นั้นมันก็น่าจะเป็นการพูดคุยถึงเรื่องในอดีตของใครก็ตามที่อยู่ในร่างของหยางเยวี่ซือ มากกว่าจะเป็นเรื่องการมาหาพระราชนัดดาเดิมขององค์ชายรองที่สิ้นพระชนม์ไปนานแล้ว หรือว่ามีอะไรวันนี้ที่แม่ทัพฮั่วทูลแจ้งกับเหนือหัวแล้วทำให้พระองค์คิดได้เรื่องนี้ขึ้นมาจึงทำให้พระองค์มาหาของที่นี่

“แม่ทัพฮั่วทูลอะไรแก่เหนือหัวหรือพะย่ะค่ะ” เถียนเจิ้งชื่อถามทันทีจากที่ตนได้คาดเดาเอาไว้

คำถามนั้นก็ทำให้เหนือหัวหันมามองพวกเขาทั้งสองอยู่ครู่หนึ่ง ใจของมิสเถียนนั้นไม่อาจจะสงบได้เลยสักนิดตั้งแต่มองเข้ามา จะว่าไปมันก็เป็นเธอเหมือนกันที่กำลังต้องเผชิญหน้ากับความ

จริงบางอย่างอยู่ เผลอญ่หน้ากับสิ่งที่เธอตั้งใจจะหลีกเลี่ยงมาตลอด
ทั้งที่ตัดสินใจแล้วว่า จะไม่ขอรับรู้แต่ก็เลี่ยงไม่พ้นเสียที เธอไม่อาจจะ
หลีกเลี่ยงความจริงข้อนี้ได้

...ความจริงที่ว่ามิภพหนึ่งชาติหนึ่งที่เธอไม่เป็นที่ต้องการ
เลย...

ตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาทั้งที่พอจะมีเวลาเหลือ แต่เธอก็เลือกที่จะไม่
ค้นหาเพิ่มเติมเรื่องของ ‘องค์หญิงกาลกิณี’ นัก เธอเลือกที่จะอ่าน
เพียงบันทึกที่ถูกลบข้อความบางส่วนไปเท่านั้น ทั้งที่เธอรู้้อยู่แก่ใจว่า
ความจริงอยู่ที่นี้ แต่เธอก็เลือกที่จะไม่มาเสียที เธอเฝ้าบอกตัวเองมา
ตลอดว่าความจริงข้อนั้นมันไม่จำเป็น แต่ก็ดูเหมือนว่าจะมีเรื่องมา
สะกิดให้เธอต้องรับรู้รู้ร่ำไป

...ถ้าจะรู้ก็ต้องวันนี้แหละ...

เธอไม่อยากผูกพันกับสิ่งที่เธอจะอยู่กับมันไปแค่อีกไม่กี่ปี
แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่อาจจะตอบได้ความรำคาญใจในตัวเธอได้เลย
ความไม่รู้ ความเข้าใจที่คอยหลอกหลอนเธอนั้นมันทำให้เธออารมณ์
เสียอยู่เรื่อย เป็นเพราะเธอตายบ่อยไปจึงทำให้ความทรงจำของเธอ
หายไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่แน่ใจนักว่าเธอควรจะรู้มันหรือไม่
แล้วถ้ารู้แล้วจะเป็นอย่างไร เธอจะสามารถรับความจริงเรื่องนี้ได้
มากแค่ไหนกัน....

แม้จะคอยหลอกตัวเองว่ามันคงไม่แยอย่างที่คิดเอาไว้ แต่ถึง
อย่างนั้นเธอก็เลือกที่จะพาสองคนที่เธอไวใจมาด้วย ไม่รู้ว่าเธอเลือก
ทำลงไปเพราะต้องการซื้อใจพวกเขาทั้งสองว่าเธอไวใจพวกเขาทั้งคู่เขา

ยิ่งกว่าใครตามแผนการปกครอง หรือว่าเธอแค่ทำลงไปเพราะเธอต้องการให้พวกเขาเป็นที่รองรับหากว่าใจของเธอไม่สู้ดีกันแน่เหมือนกัน

“ก็แค่บอกเรื่องคำสั่งเสียขององค์ชายหยางจิ้นหงเท่านั้น”
 มิสเฉินตอบตามตรง “พร้อมกับคำสัญญาของเขากับองค์ชายรองที่สิ้นไป”

ถึงแม้จะพยายามย้ากับตัวเองว่าแท้จริงแล้วเธอไม่ได้รู้สึกอะไรเลย แต่ถึงอย่างนั้นการที่ต้องเอ่ยคำว่าองค์ชายรองที่สิ้นไปทำให้เธอเจ็บปวดใจอย่างไม่มีเหตุผล หากจะพูดกันตามจริงแล้วเธอไม่เคยใช้ชีวิตอยู่กับหยางจิ้นหงเลย ไม่แน่ว่าเธอในวันที่เพิ่งถือกำเนิดนั้นจะได้ทันส่งเสียงด้วยซ้ำ แผลตหยิงชายนั้นคือกาลกิณี เธอน่าจะตายเสียตั้งแต่หลุดออกมาจากครรภ์มารดาเสียกระมัง... แต่ถึงอย่างนั้นบางอย่่างก็ยังทำให้เธอรู้สึกผูกพันอยู่ดีไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม

“สัญญาอะไร” ไปทรงซานถามแทรกทันที

เขาสัญญาว่าจะไม่สอดหูไปฟังเรื่องที่ทั้งสองสนทนากัน เพราะอย่างนั้นแล้วเขาจึงไม่รู้ว่่าไอ้แม่ทัพจอมอวดดีคนนั้นคุยอะไรกับเหนือหัวไปบ้าง ยิ่งนึกถึงท่าทางน่าหมั่นไส้ของชายคนนั้นแล้วเขาก็ยิ่งหงุดหงิดขึ้นมาเป็นเท่าตัวโดยไม่มีสาเหตุอะไรทั้งสิ้น เขาก็แค่ไม่ชอบเท่านั้น...

“สัญญาเรื่องที่จะรับดูแลหยางเยว่ซือกงจู่หลังจากที่องค์ชายรองสิ้นพระชนม์ไปแล้ว” หยางเยว่ซือตอบเรียบ ๆ ก่อนจะส่ง

บันทึกสองสามเล่มของวันพระราชประสูติให้กับเถียนเจิ้งซื่อ

“ท่านเถียนช่วยหาวันราชประสูติให้ข้าหน่อยเถอะ”

“...แล้วเจ้าตอบไปว่าอย่างไร” ไปหรงซานมองผ่านการพูดคุยของสองคนนั้นไป “เจ้ามีข้าดูแลอยู่ทั้งคน ลำพังผ่านเข้าไปเจอเจ้ายังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

เขาเกิดความหงุดหงิดขึ้นมาอีกครั้งเมื่อรู้ว่าเจ้าแม่ทัพแห่งเถียนฉินฝีมือไม่เอาไหนนั้นมายื่นข้อเสนอให้กับนางด้วย เขาไม่เห็นความจำเป็นเรื่องนั้นเลยสักนิดเพราะไม่ว่าอย่างไรแล้วเขาก็ดูแลนางได้ดีแล้ว ไม่ว่าใครหน้าไหนจะฝากนางไว้ก็ตามแต่ตอนนี้เขาดูแลนางได้ดีอยู่แล้วและเขาไม่ต้องการคนมาช่วย เด็กหญิงปริศนาในร่างของหนวีหฺวงตี้เดินเข้ามาหาเขาก่อนจะมองหน้าเขาอีกครั้งด้วยสายตานิ่งสงบตามวิสัยของนาง...

“ท่านบ่นอะไรของท่านกันท่านไป องค์ชายรองฝากหยางเยว่ซือไว้กับแม่ทัพฮั่วเพยเทียน” เด็กหญิงย่างเท้าเข้าไปใกล้อีกนิด “แล้วหยางเยว่ซือมันใช่ข้าเสียเมื่อไหร่”

เสียงอันแผ่วเบาแน่นยำเตือนความจริงอีกครั้งว่าสตรีผู้นี้ไม่ใช่หยางเยว่ซือกงจู่แห่งต้าซี นางคือใครก็ตามที่ก็ไม่แน่ว่านางจะบอกหรือไม่ด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นตอนนี้ก็มั่นใจได้อย่างหนึ่งว่านางไม่ได้ตอบรับข้อเสนอนั้นไป ไปหรงซานก้มลงมองเด็กหญิงที่สูงเท่าอกของเขาด้วยสายตาอ่อนลง เขามองข้ามรูปลักษณ์ของนางไปนานแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะเขาก็ยังอยากรู้อยู่ดีว่าใบหน้าที่แท้จริงของนางเป็นใคร...

“มั่นใจแล้วหรือว่าไม่ใช่กลลวง” เกียนเจิ้งซื้อที่ฟังอยู่ด้วย
เอ่ยถามขึ้นด้วยความกังวล ไม่ว่าฟังอย่างไรข้อเสนอนั้นก็ไม่น่าไว้วาง
ใจเลยไม่ใช่หรือ

“มั่นใจ”

เด็กหญิงตอบเพียงแค่นั้นไม่ได้ให้เหตุผลอะไรเพิ่มเติม แต่ถึง
อย่างนั้นก็พอแล้วสำหรับเกียนเจิ้งซื้อ เขาไม่เคยมั่นใจกับเด็กคนไหนใน
เรื่องอื่น แต่เขามั่นใจในเรื่องการปกครองของนางว่านางสามารถทำ
มันได้ดีกว่าใคร และเพียงเท่านั้นก็พอแล้ว... เกียนเจิ้งซื้อหยุดมือไว้ที่
หน้าหนึ่งของบันทึกประจำตระกูลเมื่อเจอคำว่าหยางจิ้นหง

“องค์ชายรองเกิดเมื่อยี่สิบปีก่อนนี่คือบันทึกในปีนั้น ทรง
ต้องการอะไรอีกหรือไม่”

เกียนเจิ้งซื้อตอบในขณะที่ยื่นบันทึกนั้นให้กับหนวี่หวงตี้
แม้ว่าเขาจะสามารถหาของพวกนี้ได้ แต่โดยสิทธิ์แล้วเขาก็ยังไม่มี
สิทธิ์ที่จะอ่านมันอยู่ดี เด็กหญิงรับมันมาก่อนจะเปิดดูในหน้านั้น แต่
แล้วบางอย่างที่อยู่ใต้นั้นกลับทำให้เธอนิ่งงันไปอีกครั้ง

...เหมือนกับที่วังหลวง...

มีรอยกระดาศที่ถูกฉีกออกไป ซึ่งเธอก็ไม่คิดว่ามันจะยัง
เหลืออยู่แน่นอน ถ้าเป็นเธอ เพื่อปกปิดบางอย่างแล้วเธอก็คงจะไม่
เหลืออะไรไว้เหมือนกัน ปานนี้เธอคงจะเฝ้ามันทิ้งไปหมดแล้ว มิส
เฉินไล่ปลายนิ้วไปตามรอยฉีกด้วยสีหน้าเหม่อลอย มิสเฉินยังมีตัวตน
ในวันเธอตายไปแล้วก็น่าจะยังเป็นข่าวยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับเธอให้ได้
เห็น แต่นี่...

...ไม่มีแม่กระทั่งชื่อไม่มีสิทธิ์แม่จะได้หายใจ...

“มีบันทึกบางส่วนหายไป”

เด็กหญิงเอ๋ยเรียบ ๆ พยายามทำให้น้ำเสียงตัวเองนิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ถือว่าดีนักในมาตรฐานของเธอเอง

“กระหม่อมจะไปดูหนังสือบันทึกโหรในปีนั้นมาให้” เกียนเจิ้งชื่อเอ๋ยเพียงเรียบ ๆ ก่อนจะลุกหายไปอีกครั้ง

ไม่ว่าอะไรจะหายไปก็ตามเขามั่นใจว่าทุกอย่างจะต้องมีอยู่ในบันทึกโหร ทั้งดวงดาว ตัวเลขที่บันทึกเอาไว้ในบันทึกโหรนั้นจะพาพวกเขาให้สามารถแกะรอยกลับมาที่บันทึกหน้าที่หายไปได้ ในตอนนี้เกียนเจิ้งชื่อเองก็เกิดกังวลไปด้วย ไม่เคยมีบันทึกวังหลวงเสียหายมาก่อน ดูเหมือนว่าการมาเพื่อตามเรื่องบางอย่างวันนี้จะทำให้พวกเขาเจตออะไรเข้าเสียแล้ว...

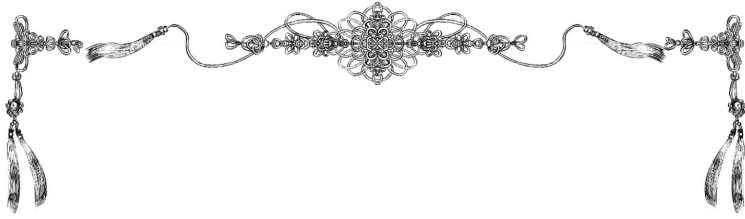
ไปทรงซานมองเด็กหญิงที่กำลังเหม่ออยู่ตรงนั้นด้วยสายตาที่อ่อนลง แน่นอนว่าเขาอยากรู้เรื่องของนางอยู่แล้ว แต่การอยากรู้นั้นกำลังทำให้นางลำบากหรือไม่ เดิมทีด้วยตำแหน่งของนางวันนี้ก็นับเป็นเรื่องลำบากอยู่แล้ว บางทีชีวิตก่อนหน้านี้ของนางอาจจะสบายมากก็ได้ จากการที่หวางเพยเข้ามาหานางวันนั้นเขาก็พอจะเดาได้อยู่ว่านางจะต้องเป็นคนใหญ่คนโตมาจากที่ของนาง... อาจจะเป็นโลกปิศาจ ไม่รู้สิ พวกนางพูดกันด้วยภาษาแปลก ๆ ไม่ใช่หรือไร มันอาจจะจะเป็นภาษาของพวกปิศาจก็ได้ เท่าที่รู้มานั้นหวางเพยผู้นั้นก็ร้ายกาจไม่แพ้ใครไม่ใช่หรือ

“ถ้าไม่อยากให้ข้ารู้ข้ากลับไปก็ได้” ไปหรงซานเอ่ยขึ้นด้วย
ไม่อยากเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นางต้องลำบากใจ

เขาพอจะดูออกอยู่หรือกว่านางไม่ชอบให้ใครเห็นนางตอน
ไม่เข้มแข็งนัก ทุก ๆ ครั้งหากนางยังไม่มั่นใจนางจะไม่ออกมาพูด
อะไรกับเขาทั้งสิ้น นางจะเก็บตัวเอาไว้รอเวลาที่ทุกอย่างพร้อมและ
เป็นไปอย่างที่นางคิดเอาไว้เสียก่อนแล้วจึงออกมาจัดการทีเดียว การ
ที่นางกล้าที่จะเปิดเรื่องนี้ไปพร้อม ๆ กันกับพวกเขานั้นก็ถือว่ามีความ
มากพอแล้ว ที่จริงเขาไม่ได้อยากรู้เรื่องอะไรของนางมากขนาดนั้น
เขามั่นใจในความรู้สึกของเขาแล้ว แค่นางตั้งใจจะพูดเขาก็ดีใจแล้วไม่
จำเป็นต้องพูดจริงหรือ... แต่ถึงอย่างนั้นเด็กหญิงที่นั่งอยู่กลับซ่อน
ตามองเขาก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงเยียบเย็น

“นั่งอยู่ด้วยกันกับข้าก่อน...”

ตอนที่ ๖๐

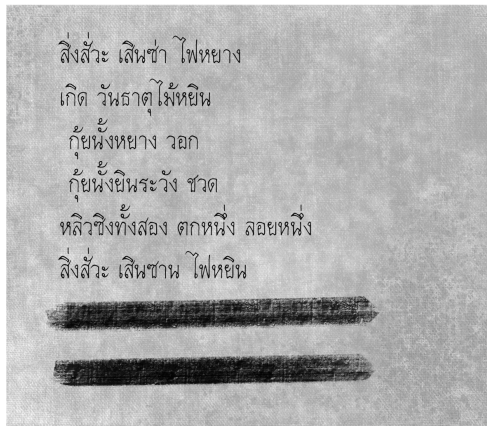
บันทึกที่หายไป

...ไม่มีสิ่งใดในโลกใบนี้สามารถจะเกิดขึ้นแล้วหายไป
อย่างไร้ร่องรอยโดยสิ้นเชิงได้...

กงจู่กาลิณีแห่งต้าซีก็เช่นกัน เธออดไม่ได้ที่จะคิดว่าบางที
แล้วพวกโหรพวกนั้นอาจจะคิดถูกเหมือนกันที่เลือกกำจัดกงจู่
ฝ่าแผ่นดินของหยางจิ้นหงหวางเยไปเสียตั้งแต่เล็ก เพราะตั้งแต่เธอมา
เกิดใหม่ในร่างของน้องเล็กหยางเยวี่ชื่อนี้เธอก็นำสารพันปัญหาและ
ความเปลี่ยนแปลงมาสู่ต้าซีจริง ๆ เมืองโบราณที่เห็นค่าในคำทำนาย
มากกว่าค่าชีวิตของคนเช่นนี้มันช่าง...

ตามหลักโหราศาสตร์โบราณของต้าซีแล้ว ในการเกิดหนึ่ง
ครั้งผู้มาจุติในราชสกุลมักจะเป็นวิญญาณของเทพดาจากสวรรค์ชั้น
ฟ้าประทานมาให้บำบัดทุกข์บำรุงสุขประชาชน มาเพื่อสร้างเสริม
บารมีให้ตัวเอง และเนื่องด้วยเป็นวิญญาณของผู้มีบุญญาธิการแล้ว

การที่มาจากหนึ่งชีวิตนั้นก็เท่ากับการแบกบุญมาเต็มหลัง ยิ่งถ้าเป็น
โอรสแล้วด้วย ไม่ต่างอะไรกับวิญญูณมังกรมาจุติเลย เพราะอย่าง
นั้นการที่มี ‘สตรี’ มาเกิดพร้อมกันนั้นอาจจะก่อให้เกิดการ ‘แบ่งบุญ
ญูการออกเป็นสองส่วน’ ซึ่งการแบ่งบุญญูการที่ว่ำนี้อย่อมส่งผล
โดยตรงต่อพระโอรสที่ควรจะได้รับบุญญูการเต็มร้อย เพราะ
ฉะนั้นการแก้ปัญหาเรื่องการแบ่งผลประโยชน์ไม่ลงตัว (ในที่นี้ผล
ประโยชน์คือบุญ) ก็คือการกำจัดหุ้นส่วนเสียก็จบ

แม้แต่ในบันทึกของโหรโบราณก็ยังมีข้อความส่วนที่หายไป
อยู่ดี มันช่างเป็นการปกปิดข้อมูลที่ไม่ได้เรื่องได้ราวเลยไม่ใช่หรือไร
การกระทำที่ทิ้งร่องรอยเอาไว้แบบนี้ไม่ว่าอย่างไรวันหนึ่งก็ต้องมีคน
มาเจออยู่ดี ดีที่ตอนนั้นคนมาเจอเป็นเธอที่ไม่มีทางจะว่าร้ายราชสกุล
ที่ตัวเองอาศัยชื่ออยู่ได้มากกว่า... เด็กหญิงถอนหายใจยาวอีกครั้ง

มันเป็นความเหนื่อยใจกับความสะเพร่าของเหล่าโหรที่แฝงความเจ็บปวดและน้อยใจเอาไว้ไม่น้อยเลยทีเดียว

...ไม่รู้จะโกรธที่ลบเรื่องของอีกชีวิตหนึ่งทิ้งก่อน หรือโกรธเรื่องที่ปิดบังความไม่มิดก่อนดี...

แม้จะไม่มีบันทึกการเกิดของงูหลงเหลืออยู่ก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นคำว่า ‘หลิวชิง¹ทั้งสอง’ ในตำราบันทึกของโหรวังหลวงนั้นก็ เป็นข้อชี้ชัดว่าในวันนั้นมีการเกิดของเด็กสองคน ไม่ว่าจะเป็นองค์แฝดจากครรภ์มารดาเดียวกันหรืออาจจะเป็นจากนางสนมอื่นก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นก็เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่เด็กเพียงคนเดียวที่เกิดในคืนนั้น แต่บันทึกเกี่ยวกับตัวของสายโลหิตอีกคนนั้นก็กลับหายไปอย่างไร้ร่องรอย หากไม่มีบันทึกเวลาประสูติกาลขององค์ชายรองควบคู่แล้วก็จะไม่มีใครรู้เลยว่ายังมีอีกคนเคยเกิดในวันนั้น

ความเจ็บปวดไปทั่วสถานที่แห่งนั้นมันเป็นความเจ็บที่ทั้งอึดอัดและกดดัน มวลความเศร้าผสมอยู่กับความผิดหวังนั้นแผ่ไปทั่วสุสานบรรพชน ไม่มีใครกล้าเอ่ยอะไรออกมาแม้แต่คำเดียวด้วยกลัวว่าจะกระทบกับจิตใจของสตรีเพียงคนเดียวที่อยู่ที่นี่ จริงอยู่ที่หยางเยว่ซือหรือใครก็ตามที่อยู่ในร่างของนางนั้นเป็นคนที่ทั้งฉลาด เข้มแข็ง และเก่งกาจไม่แพ้ใคร แต่ถึงอย่างนั้นสองบุรุษก็ไม่คิดว่าเรื่องนี้จะ เป็นเรื่องที่ใครก็ตามจะสามารถรับได้และเข้าใจได้ แม้แต่คนที่ใจแข็งดั่งหินผาก็อาจจะใจสลายได้เช่นกัน

¹ หลิวชิง (ภาษาจีน) 流星 ดาวตก

เสียงน้ำค้างหยดลงจากปลายใบไผ่สู่บ่อน้ำข้างนอกนั้นดังไปพร้อมกับเสียงสะกิดไฟจากคบเพลิง ‘ถูกเลือกให้ตาย’ ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ ที่จริงแล้วหากเธอเป็นหยางจินเฉ่า หรือฮองเฮาแล้ว เธอคงไม่เลือกที่จะทำอย่างนั้นเป็นแน่ กงจู่ผาแฝดอาจจะถูกอุ้มไปให้แม่นมหรือนางสนมสักคนรับสมอ้างเป็นพระธิดาแทน มันคงจะดีกว่าถ้าทำอย่างนั้น... ประชาชนก็จะไม่รู้เรื่องเหตุวิบัติในคำทำนายเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกเขาก็ยังคงอยู่รอด เด็กคนหนึ่งไม่ต้องตายไปเพียงเพราะแค่เกิดมาพร้อมกับเด็กอีกคนแล้วถูกหาว่าเป็นตัวกาลกิณี แต่ถึงอย่างนั้นชะตากรรมของกงจู่ที่ไม่มีแม่แต่ชื่อคนนั้นก็จบสิ้นไปตั้งนานแล้ว ไม่นานนักตั้งแต่แรกคลอดเธอก็อาจจะหมดสิทธิ์หายใจไปแล้วด้วยซ้ำ

...แม้แต่สุนัขข้างถนนยังรักลูกของมันมากกว่านี้...

ไม่มีอะไรที่แย่งไปกว่าการรับรู้เรื่องนี้จริง ๆ มือของเธอเย็นไปหมด แม้ว่าส่วนหนึ่งของสมองด้านเหตุผลจะพยายามโต้แย้ง เธอว่ามันอาจจะไม่ใช่เธอก็ได้ที่ถูกเลือกให้ตายวันนั้น บางทีเธออาจจะเป็นกงจู่พระองค์อื่น ๆ ที่สิ้นพระชนม์เพราะร่างกายไม่แข็งแรง ไม่ก็อาจจะ....

...ใครมันจะไปหลอกตัวเองได้ขนาดนั้นเล่า...

ความเจ็บกลัดอกกลับมาอีกครั้งเมื่อระลึกได้ว่ามันเป็นความจริงข้อหนึ่งที่เธอต้องยอมรับ ในคราวที่วิญญานของเธอตั้งใจจะกลับเข้าร่างของหยางเยว่ซือ เหตุการณ์วันนั้นเธอจะลืมมันได้อย่างไรเธอทำสัญญากับเง็กเซียนเซียนนะเธอไม่ลืมหรอก ชายคนนั้น...พระเจ้า

หยางจิ้นเฉว่เรียกเธอว่าลูก หยางจิ้นหงที่หน้าเหมือนเธออย่างกับ
แกะ ไหนจะคนอื่นอีกแม้แต่หยางเยว่ชื่อเองก็ยังเรียกเธอว่าพี่หญิง

เธอนั้นแหละคนที่ถูกลบออกไปจากราชสกุลหยางลบทิ้งที่
เธอยังไม่ได้ทำอะไรด้วยซ้ำ มือของเด็กหญิงสั่นเล็กน้อย แต่ถึงอย่าง
นั้นก็ไม่ได้แสดงอะไรออกไปมากกว่านั้นระบบร่างกายของมิสเฉินไม่
ได้ถูกสร้างมาให้แสดงความอ่อนแอได้มากนักมันไปได้มากที่สุดก็แค่
ความอ่อนแออะไรสักอย่างจะตายไป ไม่มีใครเขามานั่งเห็นใจกันตลอด
เวลาหรอก คนเขามองกันแค่ผลประโยชน์เท่านั้นอย่าถามว่าไม่เข้า
เรื่องไป

“แม่นาง...”

ไปหรงซานเอ๋ยเสียงแผ่วเมื่อเห็นว่าสายตาของเด็กหญิงนั้น
เริ่มเปลี่ยนไป แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เอ่ยได้เพียงแค่นั้นเช่นกัน เขาไม่รู้
ว่าตัวเขานั้นควรที่จะเอ่ยอะไรออกไปเพื่อให้สถานการณ์นี้ดีขึ้น

...ไม่ว่าอย่างไรคนที่จะทำให้หายเศร้าได้ ก็ต้องเป็นคนที่
ทำให้เศร้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือ...

มิสเฉินปรายตาไปที่ไปหรงซาน สายตาอย่างที่เธอเกลียด
นักหนามองมาที่เธออีกครั้ง สายตาสงสารเห็นใจ สายตาถึงสมเพช
แบบนี้เธอเกลียดที่สุดจริง ๆ ใบหน้าของเด็กหญิงเชิดขึ้น จริงอยู่ที่ใน
ใจของเธอนั้นยังไม่ได้รู้สึกดีนักจากเรื่องที่เพิ่งจะรับรู้ แต่ถึงอย่าง
นั้นทั้งศักดิ์ศรีและความหยิ่งยะโสของเฉินมีจวนนั้นมีมากเกินไป
เธอจะแสดงความอ่อนแอให้ใครได้เห็น

ไม่เป็นที่ที่ต้องการตอนนั้นแล้วอย่างไร ตอนนี้ก็ตองนับว่าทั้งราชสกุลหยางเสี่ยงผิดสัญญาของโลกวิญญานเพื่อตามเธอกลับมาไม่ใช่หรือไร คนพวกนั้นน่าจะเจ็บเจียนตายเลยเชียวที่ต้องกลืนน้ำลายตัวเอง ลตศักดิ์ศรีเอาตัวกาลกิณีกลับมาปกครองเมืองไม่ใช่หรือ

“เรื่องที่ข้าจะบอกคือเรื่องนี้ เเท่าที่เจอมีเท่านี้ ข้าคือคนที่ถูกลบไปจากประวัติราชสกุล”

เด็กหญิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ เธอเพียงแสดงสีหน้านิ่ง ๆ เท่านั้นไม่ได้เอ่ยอะไรมากมายไปกว่านี้ มันเป็นเพียงแค่ประโยคบอกเล่าที่เต็มไปด้วยความจริงอันน่าเจ็บปวด แต่ถึงอย่างนั้นคนอย่างมิดเชินจะไม่แม้แต่คิดถึงคำตัดพ้อด้วยซ้ำ ไม่เอาน่าเรื่องพวกนั้นมันน่าเบื่อจะตายไปไม่ใช่หรือไร

...Silence is better than unnecessary drama...

“เท่านี้ อย่างนั้นหรือ...” ไปทรงซานทวนคำด้วยไม่อยากจะเชื่อ

เทียนเจิ้งซื่อมองไปที่เด็กหญิงที่เอ่ยถึงสายเลือดที่ถูกลบไปด้วยสายตาอันยาก ที่จริงแล้วเรื่องที่เพิ่งจะได้รู้ในวันนี้นั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างทำให้ขุนนางอย่างเขาตกใจไม่น้อยเช่นกัน ในราชสกุลเคยมีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ เคยมีแฝดของหวางเย่พระองค์รองมาเกิดและเคยมีการสังหารกงจู่แฝดที่ถูกทำนายว่าเป็นกาลกิณีถึงอย่างนั้นหรือไร ไม่ว่าอย่างไรมันก็นับเป็นเรื่องที่ปาเถื่อนเกินกว่าที่พวกชนชั้นปกครองผู้แสนเมตตาที่เขาเห็นมาตั้งแต่เล็กจะลงมือทำ

แต่ถึงอย่างนั้นเขาเองก็จำนนด้วยหลักฐานเช่นกัน ทั้งบันทึกหน้าที่ย้ายไปและคำทำนายของโหรที่หลงเหลืออยู่นั้นบ่งบอกชัดทีเดียว ‘หลิวซิงทั้งสอง’ หมายถึงดาวตกสองดวง ตามโหราคติแล้วดาวจากปากฟ้านั้นถือว่าเป็นดวงวิญญานที่เทพดาส่งมาให้ช่วยปกครองเมืองแห่งนี้ต่อไป เพราะฉะนั้นแล้วในคืนนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ได้มีพระประสูติกาลแค่องค์เดียวแน่ แน่ถึงอย่างนั้นการสังหารสายเลือดตัวเองอีกคนเพื่อความเชื่อโหราศาสตร์นั้นก็ช่างเป็นเรื่องที่โหดร้ายเหลือรับจริง ๆ

“แม่นางรู้ตอนไหนรู้ว่าแม่นางคือกงจู...” เกียนเจิ้งซื่อเอ๋ยถามออกมาอย่างแผ่วเบา

ที่จริงแล้วมันก็แค่คำถามโง่ ๆ ที่ไม่ควรถามออกไปเท่านั้น การที่นางรู้ว่ามีคนถูกลบออกไปนั้นก็ยืนยันแล้วว่านางเป็นกงจูที่ย้ายไป มันคือประวัติที่ถูกลบไปหากไม่ใช่เจ้าตัวหรือคนที่เกี่ยวกับราชสกุลแล้วจะไม่มีวันรู้ แล้วหากจะพูดว่านางเป็นคนเข้ามาอ่านข้อความพวกนี้ก่อนก็ดูเป็นไปได้เสียด้วย เพราะนางเองก็ดูเหมือนว่าจะเห็นเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ดูอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าคนที่เคยเข้ามาอ่านบันทึกพวกนี้มาก่อน และการที่นางเลือกจะรู้ความจริงข้อนี้ไปพร้อมพวกเขานั้นมันค่อนข้าง...

ก็ต้องยอมรับว่าส่วนหนึ่งนั้นเขารู้สึกดีไมใช่น้อยที่เป็นหนึ่งในคนที่นางไวใจมากพอที่จะให้รับรู้ความลับข้อนี้ไปพร้อมกัน แต่ถึงอย่างนั้นพอเรื่องมันออกมาเป็นอย่างนี้แล้วบางครั้งเขาเองก็ไม่ได้อยากจะต้องเป็นคนรับรู้เรื่องนี้ไปด้วยเลย

มันเป็นความกระอักกระอ่วนที่ไม่อาจจะอธิบายได้ เอาเป็น
ว่าเขายอมเป็นคนโง่เง่าไม่รู้อะไรดีกว่าถ้ารู้แล้วมันจะออกมาเป็น
อย่างนี้...

“ในเวลาที่เป็นวิญญาน” หยางเยว่ซื้อใช้เวลากว่าครึ่งใหญ่
กว่าจะตอบคำถามง่าย ๆ นั้น “ส่วนใหญ่จะได้รับรู้เรื่องที่เคยผ่านมา
ในอดีตของตัวเองอีกครั้ง...”

มันไม่ใช่ความจริงทั้งหมด เพราะที่จริงแล้ววิญญานของเธอ
แตกสลายมากเกินไปจะรับรู้เรื่อง ‘ทั้งหมด’ ได้ แต่ถ้าเป็นวิญญาน
อื่น ๆ ที่ไม่ได้ท่องเที่ยวมาระหว่างความเป็นความตายแล้วก็คงจะ
สามารถรู้ได้มากกว่าเธอกระมัง เธอก็เดาไปอย่างนั้น... อย่างน้อย
การตอบอย่างนี้ของเธอก็ทำให้เธอไม่ต้องพูดถึงไปถึงเรื่องสัญญา
ของเธอกับเง็กเซียนฮ่องเต้ สีพระพักตร์ของคนที่ควรจะเศร้าที่สุด
บัดนี้กลับดูปกติที่สุดในที่นั้น ทั้งสองบุรุษจะติดติดกับเรื่องที่เพิ่งรับ
รู้เสียมากกว่าตัวตนตัวเอง

จะว่าไปแล้วที่เธอไม่ค่อยใส่ใจมันเสียเท่าไร อาจจะเป็นไปได้ว่า
ส่วนหนึ่งแล้วเธอไม่ได้ผูกพันกับราชสกุลหยางนัก และคนอย่าง
เธอก็ไม่ต้องการข้ออ้างความผูกพันอะไรเพื่อจะครอบครองอะไร
สักอย่างด้วย คือเธอเป็นนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ที่ดินไม่ใช่ของ
เธอเธอก็ยังเอามาเป็นของตัวเองได้เลย นับประสาอะไรกับราชวงศ์
และเมืองที่เธอเคยเกี่ยวแค่ห้วงลมหายใจเดียวตอนแรกเกิด ไม่ว่า
เรื่องในอดีตจะเป็นอย่างไรก็ช่างสิ มันอาจจะกระทบจิตใจ แต่ถึง

อย่างนั้นมันไม่ได้กระทบอะไรกับสิทธิ์ขาดของเธอที่มีในต้าซีเสียเมื่อไหร่ คิดว่าเรื่องพรรคนี้อาจจะเสียเวลาใส่ใจมันนานแค่ไหนเชียวนะ...

“...” ความเจียบเท่านั้นที่ทั้งสองบุรุษมิได้ในตอนนี้

แน่นอนว่าพวกเขาทั้งสองนั้นรู้ทันอยู่หรือกว่าแม้ว่าเรื่องชาติก่อนของนางคงจะมีสักชาติหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับราชสกุลหยาง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาต้องการรู้ พวกเขาต้องการรู้เรื่องภพของนางที่เคยเจอกับหวางเพยแห่งเฉียนฉินมากกว่า กงจู่ที่ถูกปล่อยออกจากประวัติศาสตร์นั้นไม่มีทางได้ไปคบค้าสมาคมกับใครหรือพระองค์ไม่ทันได้เจอใครด้วยซ้ำกระมัง แต่สถานการณ์ในตอนนี้อาจจะถามอะไรออกไปมันก็จะเป็นการโหดร้ายจนเกินไป

สองชายหนุ่มที่จิตใจยังเหลือความเป็นมนุษย์มากกว่าหนึ่งหญิงสาวนั้นจึงเลือกที่จะเจียบเอาไว้ อีกอย่างหนึ่ง ในอีกส่วนความคิดหนึ่งของทั้งสองนั้น จากความจริงที่ได้รับรู้ในครั้งนั้นมันก็ทำให้พวกเขาทั้งสองอดไม่ได้ที่จะกลัวการรับรู้ความจริงอีกเรื่องหนึ่งของนางเข้า ขนาดเรื่องที่เคยเกิดในต้าซียังน่ากลัวเช่นนี้ พวกเขาไม่อาจจะจินตนาการถึงเรื่องในภพอื่น ๆ ของนางได้เลย อะไรกันจะทำให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งสามารถเป็นคนจิตใจแข็ง และแข็งแกร่งได้ขนาดนี้กันเล่า... เรื่องจากภพอื่นของนางไม่แน่ว่าอาจจะโหดร้ายจนยากจะรับก็ได้

“ในเมื่อพวกท่านก็มั่นใจได้แล้วว่าข้าเคยเป็นหนึ่งในราชสกุลหยางมาก่อน แม้จะไม่นานก็เถอะ...” เด็กหญิงเอ๋ยเสียงเรียบ ๆ

“ข้าไว้ใจพวกท่านมาก ถึงได้ให้รับทราบเรื่องนี้ไปพร้อมกับข้า แต่หากว่ามันทำให้พวกท่านไม่สบายใจก็ต้องขอภัยด้วย”

มิสเดินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบก่อนจะค้อมกายลงอย่างสุภาพไม่ว่าอย่างไร เธอก็ไม่มีทางลืมหักจุดประสงค์แรกที่เราตั้งใจเอาไว้ การเผยความลับของเธอนั้นเป็นไปเพื่อซื้อใจทั้งสองคนนี้ ไม่มีอะไรมาไกลไปกว่านั้น เพราะที่จริงแล้วเรื่องนี้มันเป็นเรื่องที่เราไม่ต้องรู้ก็ไม่ตายจะให้เรามัวเสียเวลาเสียอารมณ์ไปก็ใช่เรื่อง มิสเดินที่ปรับอารมณ์ได้เป็นปกติแล้วเดินไปหยิบเล่มบันทึกเปล่าออกมาเล่มหนึ่ง

“จะทำอะไรหรือฝ่าบาท” เกียนเจิ้งซื้อเลือกจะถามด้วยสรรพนามปกติ ไม่เรียกนางว่าแม่นางดังเดิม

จริงอยู่ที่นางไม่ได้จุติใหม่จากภพชาติของกงจูไร้นามพระองค์นั้นหรอก เขารู้ดีว่ายังมีอีกชาติภพชาติที่ไม่รู้ว่านางเป็นใครมาจากไหน ชาติที่หวางเพยแห่งเฉียนฉินรู้จักนาง แต่ถึงอย่างนั้นการที่นางยอมเสี่ยงให้พวกเขารู้เรื่องภพชาติของกงจูฝ่าแผ่นดินในวันนี้ก็ถือว่าเป็นการให้เกียรติพวกเขาในแบบของนางแล้ว เพราะอย่างนั้นเขาก็คิดว่าเขาควรจะให้เกียรตินางกลับในแบบของเขาบ้างเช่นกัน

มิสเดินเงยหน้ามองเกียนเจิ้งซื้อด้วยสายตาประหลาดใจเพียงครู่เดียวเท่านั้น ก่อนที่มันจะแปรเปลี่ยนเป็นสายตาสงบดังเดิมไม่ว่าอย่างไรมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ชีวิตที่เอาความคิดตัวเองตัดสินคนอื่นอยู่แล้ว เกียนเจิ้งซื้อในฐานะขุนนางของต้าซีเองก็คงใช้ความคิดและคติความเชื่อตัวเองในการอนุมานว่าเธอตั่งใจบอกเรื่องนี้เพื่อให้เขาเคารพเธอในฐานะกงจูพระองค์หนึ่ง ซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่ได้ต้องการ

เช่นนั้นอยู่แล้ว มันก็ผิดหวังนิดหน่อยที่เขาปฏิบัติต่อเธออย่างนี้หลังจากที่ได้รู้เรื่องนี้แล้ว เกียนเจิ้งซื่อทำงานกับเธอมานาน อย่างน้อยเขาก็น่าจะรู้ว่าคนอย่างเธอไม่สนสายเลือดหรือกษัตริย์หรือตัวเธอ หากนับถือก็นับถือที่เธอเป็นเธอไม่ใช่เพราะเธอเคยเป็นใคร

“บันทึกนี้ยังมีรอยขีดฆ่า หากวันใดคนอื่นมาเห็นเข้าจะไม่ดี ข้าจะคัดลอกบันทึกใหม่ แล้วนำเล่มนี้ไปเผาทำลาย” มิสเฉินตอบตรง ๆ

การปกปิดนั้นหากจะทำก็ต้องให้แนบเนียนที่สุด เธอไม่แน่ใจเหมือนกันว่าคนพวกนั้นตั้งใจหลอกลวงเธอไว้หรือไม่ แต่ถึงอย่างนั้นคนที่สมควรรู้เรื่องนี้ที่สุดต่อเธอก็ได้รู้แล้ว และก็เพราะว่ามันเป็นเรื่องของเธอ เธอจึงมีสิทธิ์ที่จะเลือกให้คนอื่นรับรู้ต่อหรือไม่ก็ได้ และเธอเลือกที่จะไม่ให้ใครได้รับรู้มันอีก เด็กหญิงเริ่มตัวตุ๋นเขียนอักษรเหล่านั้นลงในตำราเปล่าอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทั้งสองบุรุษหันหน้ามองกันเป็นเชิงปริศนาอีกครั้ง...

“การลบครั้งนี้จะทำให้กังจู่ผู้นั้นไม่มีตัวตนอีกต่อไป มันดีแล้วหรือ...” ไปทรงซานถามทวนอีกครั้ง

ไม่ว่าอย่างไรแล้วมันก็เป็นเหมือนสิ่งสุดท้ายที่ดังใครก็ตามในร่างหยางเยว่ซือเอาไว้กับราชสกุลหยางไม่ใช่หรือ

“ตามปกติแล้วบันทึกนี้จะไม่มีการมีสิทธิ์อ่านหากไม่มีเชื้อพระวงศ์เข้ามาด้วย กระหม่อมว่าไม่มีความจำเป็นจะต้องทำลายพะยะค่ะ” เกียนเจิ้งซื่อเอ่ยเสริม

“ข้าคือกงจู้ผู้นั้น” เด็กหญิงเอ่ยโดยไม่เงยหน้าขึ้นมามองทั้งสอง

“ข้าไม่คิดว่าการมีตัวตนของกงจู้จะสำคัญนัก จะมีหรือไม่มีนางก็ไม่ได้กระทบอะไรกับข้าที่อยู่แล้วไม่ต้องมีเสียยิ่งจะดีกว่า อย่างน้อยราชสกุลหยางก็จะได้อยู่ไม่โหดร้ายเกินไป”

เรื่องความสามารถก็ส่วนหนึ่ง เรื่องภาพลักษณ์เองก็สำคัญเช่นกัน หากวันหนึ่งเรื่องนี้แพร่พรายออกไปแล้วคนจะมองราชสกุลหยางว่าอย่างไร คนเหี้ยมโหดที่สังหารได้แม้กระทั่งเลือดเนื้อเชื้อไขตัวเองอย่างนั้นหรือ เธอที่ยังต้องใช้สกุลหยางอยู่อีกเจ็ดปีก็ต้องได้รับผลกระทบอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นแล้วการเคยมีตัวตนของกงจู้แฝดนั้นถือเป็นความเสี่ยงอย่างหนึ่งที่เธอไม่ควรมองข้าม

“ข้าเชื่อว่าพวกท่านจะไม่แพร่พรายเรื่องนี้ออกไปอยู่แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็จำเป็นต้องย้ำอีกครั้งว่าเรื่องนี้ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรกับใครทั้งสิ้น เพราะอย่างนั้นแล้วหากไม่จำเป็นก็ไม่ต้องพูดถึงมันอีก...”

น้ำเสียงของเด็กหญิงผู้ครองแผ่นดินนั้นฟังไม่เหมือนคนที่เพิ่งจะรับรู้เรื่องราวเลวร้ายมาเลยสักนิด นางยังคงความเฉียบขาดน่าเกรงขามไว้ไม่เปลี่ยนแปลง บุรุษทั้งสองหันมองหน้ากันอีกครั้ง... พวกเขาไม่อาจจะเห็นนางนั่งลบประวัติตัวเองอย่างนี้ได้ มันไม่ถูกต้องแม้ว่าจะหาเหตุผลใดมาอ้างไม่ได้ก็ตามว่ามันไม่ถูกต้องตรงไหน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ถูกต้องแน่ คนคนหนึ่งกำลังจะถูกลบให้หายไป

จากประวัติศาสตร์ กงจู้แปดกำลังจะหายไปอย่างกับสายลม เหมือนว่านางไม่มีตัวตนมาก่อน

“ไม่จำเป็นต้องลบทิ้ง เราอาจจะแต่งเติมให้เป็นเรื่องการประจวบและสิ้นพระชนม์” เกียนเจิ้งชี้เสนอ

“ใช่” ไปทรงซานเอ่ยส่าย “อย่างน้อยนางก็ไม่ควรหายไป เจ้าไม่รู้สักหรือว่าบรรพชนของเจ้าสู้เก็บบันทึกนี้เอาไว้ ส่วนหนึ่งเขาก็คงไม่ต้องการให้เจ้าหายไปเช่นกัน”

เด็กหญิงเงยหน้าจากบันทึกมองไปที่ชายสองคนที่กำลังโน้มตัวเธอด้วยสายตาอ่านยาก พวกเขาเป็นคนอ่อนโยนก็จริง แต่ถึงอย่างนั้นทัศนคติอย่างนี้ก็อาจจะทำให้เธอเป็นอันตรายได้ พวกเขาไม่เห็นความอันตรายของการมีอยู่ของบันทึกนี้ด้วยซ้ำ หากราชวงศ์หยางชื่อเสียงต่างพร้อยแล้วการรวมแผ่นดินก็ย่อมเป็นไปได้ยาก ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคมกับพวกโหดเหี้ยมหรอก...

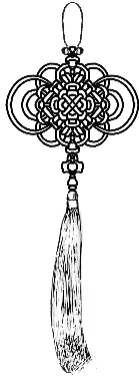
“ข้ามีความเห็นว่าบันทึกนี้อาจจะทำให้ภาพลักษณ์ของต้าซีรวมถึงอำนาจในการปกครองแผ่นดินอื่นของราชสกุลหยางลดลง...” เด็กหญิงจ้องลึกไปที่ตาของบุรุษทั้งสองที่ละคนอย่างเนิบช้า

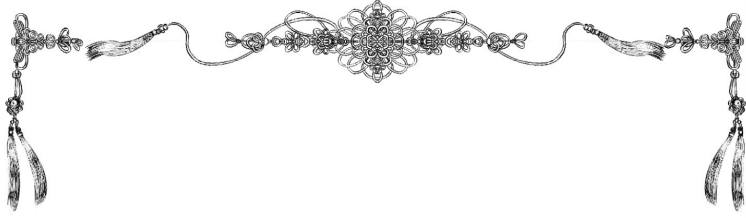
คนพวกนี้เป็นกลุ่มเสียงที่ความใจอ่อนของพวกเขาคงจะทำความลับของเธอรั่ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เป็นไร แค่มปากไม่มีหลักฐานแน่นอน แน่แน่นอนว่าเธอไม่ได้ไว้วางใจทั้งสองคนนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นการทำลายหลักฐานนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้สองคนนี้อ้างถึงไม่ได้ เธอรู้ดีว่าถ้าข้อความถูกลบแล้วย่อมไม่มีใครจะตาม

หาความจริงเรื่องนี้ได้อีก ความลับนี้จะตายไปพร้อมกับเธอและชาย
สองคนนี้

“เรื่องนี้จะรู้กันแค่ข้าและพวกท่านทั้งสองคน หากมีคนอื่นรู้
หรือเรื่องนี้แพร่พรายไปข้าไม่รับประกันเงาหัวของใครทั้งนั้น”

...สัจธรรมคือ คนสามคนเก็บความลับได้ก็ต่อเมื่อสองคน
ตายไปเท่านั้น...

ตอนที่ ๖๑

เรื่องที่ไม้ได้พูดแต่รู้กันทั่ว

เหตุการณ์คืนที่ผ่านมานั้นถือว่าเป็นเรื่องที่หนักหนาไม่น้อย แต่ถึงอย่างนั้นองค์เหนือหัวแห่งต้าซี สตรีคนเดียวกับคนที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองถูกคนที่เป็นครอบครัวในอีกภพชาติของตัวเองทอดทิ้งนั้น กลับไม่แสดงอะไรออกมาให้คนอื่นรู้สึกได้ถึงความเปลี่ยนแปลงเลยสักนิด

ทั้งเรื่องที่ไม่เคยคิดว่าจะเสร็จสิ้นธุระก็ย่างเข้ายามทิวซี้²แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ยังทรงตื่นบรรทมแต่เช้า รับสั่งเรียกเหล่าขุนนางเข้าว่าฎีกาก่อนเวลา เพราะว่าวันนี้พระองค์มีเรื่องต้องประกาศมาก และในยามปี้ซี้³นั้นพระองค์ทรงมีหมายกำหนดการไปพบทัพเฉียนฉินที่ชายแดนด้วย

² ยามทิวซี้ (ภาษาจีน) เวลา 01:00~03:00 น.

³ ยามปี้ซี้ (ภาษาจีน) เวลา 13:00~15:00 น.

ในวันนี้ก็กลับกลายเป็นว่าเหล่าขุนนางต่างหากที่เป็นฝ่ายกดดันมากกว่า มีการสรุปรายงานการเจรจากับลู่ซุนจากโจวกงกงแล้ว เหล่าขุนนางตัวซึ้นต่างรู้ดี ไม่ใช่รู้เพียงแค่ผลการเจรจาเท่านั้น หากแต่ทุกคนรู้ดีอยู่แก่ใจว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป การรวมกันของโลหยางกับต้าซี และการเข้าร่วมเสริมกำลังของลู่ซุน บัดนี้ชั่วอำนาจตะวันออกสร้างฐานขึ้นแล้ว และก็ต้องนับเป็นฐานที่ทรงอำนาจมากเสียด้วย

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่มาถึงขั้นนี้แล้วเฉียนฉินจะไม่ตอบโต้อะไร เมืองเฉียนฉินนั้นเป็นเมืองใหญ่ที่เรืองอำนาจมานาน รวมถึงราชวงศ์ฉินที่ถือตนเป็นราชสกุลใหญ่ปกครองทั่วแคว้นมานานด้วย แต่ในตอนนี้เวลานี้ต้าซีคือเมืองที่มีอำนาจมากกว่าเฉียนฉินที่ยังไม่รวมดินแดนไปแล้ว อำนาจใหญ่กำลังถูกเปลี่ยนมือ ยุคสมัยกำลังจะต้องเปลี่ยนไปด้วยการขับเคลื่อนของต้าซี ไม่มีทางที่ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินจะปล่อยให้การถูกแบ่งฐานอำนาจนี้ดำเนินต่อไปแน่ ไม่ว่าจะช้าหรือเร็วการศึกสงครามก็ต้องเกิด

“จ้าวเจียนจวิน ท่านได้เตรียมการหรือยัง” สุยกังปุ่เอ๋อด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาไม่อาจจะสงบใจได้เลยเมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้น

“แน่นอนว่าข้ามีแผนศึกกับเฉียนฉินเตรียมไว้อยู่แล้ว หากว่าฝ่าบาทต้องการ” จ้าวเจียนจวินเอ่ยรับทันที

เขาเคยร่วมรบทัพทำศึกกับเฉียนฉินมานานอีกทั้งยังเคยเป็นถึงเสนาบดีประจำกองกลยุทธในสมัยที่พระเจ้าฉินเจ๋อตงยังคงเป็น

ฮ่องเต๋อยู่ เรียกได้ว่าตำรากลศึกแต่ละเล่มที่ถูกเขียนไว้ในเฉียนฉินนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นตำราจากการเขียนของคนตระกูลเขาทั้งนั้น ไม่มีการศึกแบบไหนที่เฉียนฉินจะใช้เพื่อต่อกรกับต้าซุ้ได้ ขยวย้วยค่อนข้างยี้ด ภัยขึ้นอย่างมั่นใจ มีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่เขาจะไม่ได้ใช้ถือนักรบ ในครั้งนี้ก็คือเฉียนฉินตั้งใจจะยอมแพ้แต่โดยดีเสียตั้งแต่วันนี้เท่านั้น

“แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังกังวลอยู่ดี หากการศึกเกิดขึ้นแล้วไม่ว่าอย่างไรประชาชนก็ย่อมลำบาก” ขุนนางฝ่ายพลเรือนคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

เหล่าขุนนางฝ่ายพลเรือนที่ทำงานกับประชาชนนั้นก็แสดงออกถึงความกังวลในเรื่องนี้กันเป็นส่วนใหญ่ พวกเขาได้เห็นวิถีชีวิต เห็นความเป็นครอบครัวและเห็นตัวประชาชนมากกว่าเหล่าทหารที่วัน ๆ ใช้เวลาซ้อมรบบนเขา อยู่เฝ้าในป่าเรียนรู้การศึก สงครามมากกว่าจะได้เห็นชีวิตของประชาชน แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็เข้าใจดีว่ามันเป็นหน้าที่ของเหล่าทหารที่ต้องทำเพื่อปกป้องบ้านเมือง

“เรื่องนั้นข้าเชื่อว่าฝ่าบาทจะมีการจัดการที่ดี” เกอกงกงเอ่ยขึ้นด้วยความมั่นใจ

เมื่อครั้งเรื่องที่โลหยาง เหนือหัวก็ทรงเป็นห่วงเรื่องการเป็นอยู่ของประชาชนไม่น้อยเช่นกัน พระองค์ดำริให้ย้ายพลสกนิกรออกจากเขตการปะทะก่อน ทั้งที่ในเวลานั้นไม่มีใครนึกถึงเรื่องนี้ด้วยซ้ำ ต่างคนต่างก็มัวแต่หาทางที่จะปะทะให้ชนะเท่านั้น เหล่าทหารก็คิดได้เพียงเรื่องเพิ่มกำลังเพื่อไม่ให้โลหยางบุกเข้ามาจนถึงประชาชนได้

เหล่าขุนนางก็คิดเรื่องการรองรับช่วยเหลือประชาชนหลังเกิดสงคราม แต่เหนือหัวดำริให้ย้ายประชาชนหนีเสียเพื่อไม่ให้ประชาชนของพระองค์ต้องลำบากเพราะเรื่องนี้

...พระองค์มีวิธีที่ดีเสมอ...

ในครั้งนี้ก็เช่นกัน เหล่าขุนนางต่างก็วางใจทั้งนั้นว่าเหนือหัวจะต้องมีวิธีการจัดการที่ดีแน่นอน การพูดคุยของเหล่าขุนนางในวันนี้หากจะให้บอกความแตกต่างแล้ว ก็คงจะต้องบอกว่าต่างจากวันแรก ๆ ที่เริ่มทำงานร่วมกันมาก พวกเขาคิดถึงเรื่องการโอดวอดตาน้อยลง ถกกันเรื่องปัญหาเพื่อหาทางแก้มากขึ้น เมื่อมีปัญหาใดเกิดหรือมองเห็นว่าสิ่งใดเป็นปัญหา ก็ร่วมกันแก้กันที่ไม่ได้ปล่อยปละละเลยชุกซ่อนปัญหาเอาไว้ในหีบเช่นเมื่อก่อน ทั้งตัวของเหนือหัวและวิธีการของพระองค์นั้นได้เปลี่ยนแปลงขุนนางชาวต้าซีไปมากเลยทีเดียว... แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมียางเรื่องที่ไม่เปลี่ยนอยู่

“ว่าแต่ท่านเกอ เมื่อคืบวานนั้นมีคนบอกว่าเหนือหัวทรงเสด็จเป็นการส่วนพระองค์ไปกับท่านราชเลขาอย่างนั้นหรือ” ขุนนางกรมขุนนางคนหนึ่งถามขึ้น

“นั่นสิท่านเกอ ข้าเองก็ได้ยินมาเช่นกัน เห็นว่ากลับเสียค่ามัด”

คำพูดเหล่านั้นยังคงเป็นคำพูดปกติของคนที่มีมองว่าหนวีหวังดีเป็นสตรีอยู่ การเสด็จไปไหนมาไหนในยามวิกาลกับบุรุษนั้นย่อมเป็นข้อครหาอยู่แล้ว แต่ก็อย่างว่า หนวีหวังดีนั้นเป็นเพชรล้ำค่าของต้าซี หากว่าพระองค์เสด็จกับคนอื่น ๆ แล้วก็อาจจะไม่มีข้อ

ครหาเช่นนี้หรือ ครึ่งนี้เพราะว่าเป็นเถียนเจิ้งชื่อที่ถูกมองว่าเหมาะสมกับฝ่าบาทต่างหากก็เลยเกิดประเด็นนี้ขึ้น ลองเสด็จสองต่อสองกับตู้หลังอิ้วหรือขุนนางคนอื่น ๆ ก็ไม่น่าจะเกิดปัญหาอะไร

“ก็ถือเป็นเรื่องปกติ หนวี่หวงตี้ทรงงานกับท่านเถียนเป็นปกติอยู่แล้ว” เกอกงงตอบไปเช่นนั้น

ที่จริงแล้วเขาได้รับแจ้งมาว่าทั้งคู่ได้ไปเจอกับไปทรงชนกลางทางด้วย เพราะอย่างนั้นแล้วเขาจึงยิ่งมั่นใจว่าจะต้องเป็นเรื่องการปกครองไม่ก็ต้องเป็นการไปพบกันเพื่อวางแผนบางอย่างแน่นอนอยู่แล้ว ไม่มีทางที่หนวี่หวงตี้จะคิดเรื่องอภิเชกหรือเรื่องที่สตรีปกติคิดกันหรือก ความคิดความอ่านของเหนือหัวล้าไปกว่านั้นมาก ลองไม่ยึดถือเรื่องสตรีเพศขึ้นครองแล้วก็ไม่ต้องคิดเรื่องอภิเชกเลยไม่ใช่หรือ

“ก็น่าจะคิดอยู่ แม้ว่าจะยังทรงสืบสืบชันษาแต่อีกไม่นานก็จะถึงวันคล้ายวันพระราชสมภพแล้ว วันนั้นจะต้องมีพิธีปักปันตามธรรมเนียม” เหล่าขุนนางยังคงออกความเห็นอย่างต่อเนื่อง

“นั่นสิ หากว่าเป็นท่านเถียนแล้วก็ไม่เป็นไรหรือกระมัง คู่บารมีที่ดีเสีย”

“นอกจากท่านเถียนก็นึกถึงชายใดที่เหมาะสมไม่ออกแล้วละนะ”

เสียงการพูดคุยนั้นทำให้เหล่ากงกหันมองกันด้วยความลำบากใจ พวกเขาติดตามเหนือหัวอย่างใกล้ชิดมาตลอดจึงทำให้ความเห็นพวกนี้สำหรับพวกเขาแล้วดูเป็นเรื่องประหลาดไปทีเดียว

จริงอยู่ที่เถียงเจิ้งชื่อนั้นอาจจะขึ้นขอบและขึ้นชมองค์เหนือหัวเป็นพิเศษ แต่ถึงกระนั้นองค์เหนือหัวก็ไม่ใช่คนประเภทที่จะคิดเรื่องอภิเษกจริง ๆ ยิ่งในเวลาที่พระองค์กำลังคิดขยายดินแดนแล้ว นอกจากเรื่องออกแบบอาวุธ คีตกลศึก เตรียมการเจรจาแล้วเขายักจะได้ยินเหนือหัวรับสั่งถึงเรื่องอื่นเลย

...อย่างไรเรื่องอภิเษกหรือรัชทายาทก็คงไม่ใช่ตอนนี้...

“หนวี่หวงตี้เสด็จ”

เสียงประกาศจากหน้าท้องพระโรงนั้นบ่งบอกว่าผู้มีอำนาจสูงสุดในต้าซีและแผ่นดินรวมมาถึงแล้ว เหล่าขุนนางต่างก็พากันลุกขึ้นทำความเคารพเด็กหญิงที่หากนับกันด้วยอายุแล้วก็ต้องนับว่าน้อยกว่าบุตรธิดาของพวกเขาเสียอีกด้วยความนอบน้อม แม้ว่าพระองค์จะยังเยาว์วัยแต่เพราะสายโลหิตของผู้นำในตำนานและความเก่งกาจที่แสดงออกมานั้นทำให้เหล่าบุรุษที่กรำงานมานานสามารถจะโค้งหัวให้กับนางได้อย่างไม่ขัดเขินนัก

“ตามสบาย” ฝ่าบาทตัวน้อยตรัสเรียบ ๆ ในขณะที่ประทับลงที่บัลลังก์เช่นทุกวัน

ราชเลขาหนุ่มคนเก่งเองก็เข้าประจำที่เช่นกัน เมื่อนั่งลงแล้วหนวี่หวงตี้ก็ทำเพียงพยักหน้าให้เถียงเจิ้งชื่อประกาศเริ่มการตรวจฎีกาทันที ความสนิทสนมกันของทั้งสองคนนี้เป็นที่รู้จักกันไป เหล่าขุนนางเองก็ต่างมองคนทั้งคู่ด้วยสายตาชื่นชม แม้ว่าหนวี่หวงตี้จะอยู่เหนือข้อกำหนดทั้งปวงในเรื่องการอยู่กันลำพังกับบุรุษเพศแล้ว

ก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นความสนิทสนมในขั้นนี้ของหญิงชายนั่นก็ไม่ได้ทำให้ทุกคนสามารถมองมาที่ทั้งคู่ได้อย่างบริสุทธิ์ใจได้เช่นกัน

ทันทีที่การประกาศหัวข้อจบหนวี่หวงตี้ก็เริ่มว่าฎีกาทันทีฎีกาวินนี้ลากยาวตั้งแต่เรื่องเริ่มฤดูเก็บเกี่ยวไปจนถึงการร่างกฎหมายเพิ่มเติมเพื่อการอยู่ร่วมกันของโลหยางและต้าซี การตัดสินพระทัยที่รวดเร็วเฉียบขาดของพระองค์นั้นเป็นเช่นทุกครั้ง ไม่ว่าจะสายเลือดของราชสกุลหยาง หรือความเป็นสตรี ภาพลักษณ์พวกนั้นถูกลบไปแล้วด้วยความสามารถของพระองค์ในยามทรงงานไปหมด

ความคิดเก่า ๆ ที่เคยมีอย่างเช่นการส่งไปเป็นเครื่องบรรณาการต่างเมืองให้กับเชื้อพระวงศ์หรือสายเลือดอื่นตอนนั้นนั้นเปลี่ยนไปแล้ว จุดสูงสุดของชีวิตสตรีคนนี้ในสายตาของชาวต้าซีเปลี่ยนไป พระองค์ไม่ใช่พลอยหินล้ำค่าที่พวกเขาคิดจะไปขายให้กับคนที่ให้ราคามากที่สุดอีกต่อไป หากแต่พระองค์คือเพชรล้ำค่าที่พวกเขาจะไม่ปล่อยให้หลุดออกไปจากต้าซีได้ต่างหาก

...ในแผ่นดินต้าซีนีจะมีใครที่สามารถจะคู่บารมีของหนวี่หวงตี้ได้อีก ไม่ว่าจะอย่างไรเชื้อสายของราชสกุลหยางก็ต้องเป็นชาวต้าซีเลือดบริสุทธิ์...

“จะเข้าฤดูเพาะปลูกในอีกไม่กี่สัปดาห์” เหนือหัวเกริ่นขึ้นหลังจากว่าฎีกาหลักจบ “ในปีนี้อำนาจต้องการออกประกาศให้เก็บตุนข้าวเข้าคลังส่วนราษฎรเพิ่มเสียหน่อย”

คำริของพระองค์นั้นจะว่าไปก็เหมือนเป็นนัยแฝงให้พวกเขาได้รับรู้เช่นกัน จากบรรยากาศความน่าเอ็นดูของฝ่าบาทและราช

เลขานในตอนแรกบัดนี้ถูกเปลี่ยนกลับเป็นความเครียดได้ในทันที การกักตุนเสบียงเริ่มแล้ว บรรยากาศในห้องพระโรงเริ่มเปลี่ยนไปที่ละน้อย ความกดดันมากขึ้นอย่างที่มีสเนหิตเอาไว้อย่างน้อยเธอก็ภูมิใจที่ขุนนางเหล่านี้ฉลาดมากพอที่จะเข้าใจนัยแฝงนั้น

ตามหลักแล้วมันคือการรู้กันอยู่ว่ามีสงครามแต่ไม่สามารถใช้คำว่าสงครามได้ เพราะหากว่าเธอใช้แล้วมันจะเท่ากับว่าต้าซีเป็นคณริเริ่มก่อน (ที่จริงต้าซีก็เริ่มก่อนนั่นแหละแม้ว่าจะเป็นการตกรະไตพลอยโจนเพราะโลหยางก็ตาม ไม่ว่าจะเหตุผลใดก็ถือว่าเริ่มก่อน)

แต่มันเป็นเรื่องที่พูดออกไปไม่ได้ เรื่องที่รับรู้กันทั่วแต่ไม่มีใครพูดกัน... ก็เหมือนเรื่องรับจ้างฆ่า ไม่มีนักฆ่าคนไหนประกาศตัวว่าเป็นนักฆ่าแต่ทุกคนก็รู้กันว่าหากจะจ้างสังหารแล้วก็ให้ไปจ้างคนนี้จะไรทำนองนั้น...

กติกา ก็คือไม่พูดออกไปเพื่อทำให้ไม่ผิดคุณธรรมพื้นฐาน แต่ถ้าไม่พูดอะไรออกไปเลยก็จะเตรียมการไม่ได้เพราะอย่างนั้นก็จำเป็นต้องสื่อสารกันด้วยวิธีอ้อม ๆ อย่างนี้ ซึ่งก็โชคดีที่คนรับสารนั้นเป็นคนฉลาดพอตัวที่รู้ทันได้ อย่างว่าคนพวกนี้คือคนที่ทำงานกับเธอมาได้พักใหญ่แล้ว ก็ไม่แปลกอะไรที่ระบบของเธอยังคัดกรองเอาคนที่ไม่เข้าใจเธอออกไป เหลือแต่คนที่เข้าใจเธอเท่านั้น...

...ระบบเลือกคนให้ถูกใจคนที่เลือกใช้ระบบ...

โดยพื้นฐานแล้วการปกครองนั้นเป็นสิ่งที่ทำงานคู่กับคนเป็นหลัก หากทำงานกับคนได้ดีก็ต้องถือว่าปกครองได้ดี หากว่าต้องทำงานเองทั้งหมดโดยไม่สามารถไว้วางใจคนในการปกครองได้เลยนั้นก็

ไม่อาจจะเรียกตัวเองว่านักปกครองได้ ในทำนองเดียวกันคนที่ไม่สามารถควบคุมคนในการปกครองได้ อย่างเช่นที่เจ้าเมืองโลหยาบไม่อาจคุมน้องชายตัวเองได้นั้นก็นับว่าล้มเหลวเช่นกัน แม้ว่าจะวางกลยุทธ์เก่งแต่คนใต้การปกครองไม่เชื่อฟังก็เท่านั้น เก่งเท่าใดก็ได้ค่าส่วนห้องเตี้ยเงินดินนั้นไม่ใช่ว่าเขาทำไม่ดี เพียงแต่เขาโบราณเกินไปเท่านั้น ในฐานะนักปกครองแล้วก็ได้ดีผิดแค่เซย คงจะต้องขอข้ามไท่จื่อจากกลุ่มไป เพราะคนนั้นไม่อาจจะเรียกว่านักปกครองได้ทั้งโดยตำแหน่งและโดยบทบาท...

“กราบทูลฝ่าบาท ขอพระราชานุญาตทูลถามพะย่ะค่ะ”
ขุนนางฝ่ายพลเรือนคนหนึ่งถามขึ้นทันที

“เชิญท่านอวีน” เด็กหญิงยังคงจำชื่อของขุนนางทุกคนได้
ไม่มีตกหล่น

“เรื่องการกักตุนเสบียงนี้ จะให้ฝ่ายพลเรือนโอนเสบียงเข้า
ฝ่ายกองทัพด้วยเลยหรือไม่พะย่ะค่ะ” ขุนนางฝ่ายพลเรือนผู้นั้นถาม
ทันที

นี่คืออีกเรื่องที่เปลี่ยนไปก่อนหน้านี้ ก่อนหน้านั้นระบบ
ทำงานแบบโบราณ คือหากใครมีปัญหาหรือมีคำถามในที่ประชุมนั้น
ถือว่าเป็นคนที่ไม่ได้เรื่อง ทุกคนต้องไม่มีปัญหาอะไร เข้าใจทุกเรื่อง
รายงานกันแต่ความสำเร็จเท่านั้น

สิ่งใดที่เป็นปัญหาให้ซุกเอาไว้ได้พรม ตั้งแต่หนวี่หวงตีมา
ทำงานนั้นทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ทุกคนสามารถไถ่ถาม ทักท้วง และ
ชี้แจงปัญหาได้ เหนือหัวคือนักปกครองระดับสูงมีหน้าที่แก้ไขปัญหา

ที่คนในระดับล่างทำไม่ได้ นี่คือน้ำที่ของคนที่ปกครองบ้านเมือง ไม่ใช่มานั่งกินนอนกินไปวัน ๆ ขึ้นชมผลงานที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริงและ แกล้งทำเป็นตาบอดมองไม่เห็นปัญหาอยู่อย่างนั้นมันน่าละอายใจ

“ยังไม่ต้อง ให้อุ่นเพื่อเอาไว้สำหรับคลังราชูรอย่างเดียวย ฝายกองทัพให้ใช้ยังฉางหลวงเพิ่มเติมแทนหากว่าเกิดกรณีฉุกเฉิน ยัง ฉางหลวงยังมีข้าวอยู่อีกมากอีกทั้งหากเข้าฤดูเก็บเกี่ยวปีนี้แล้วก็ให้ เก็บเข้าหลวงน้อยลง ส่งเข้าเป็นกองเสบียงให้มากขึ้นแทน ฝั่วง หลวงนั้นให้มีพอกินปีต่อปีก็พอ”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

รับสั่งของเหนือหัวนั้นสมกับเป็นพระองค์ การตัดสินใจ พระทัยเช่นนี้ก็เหมือนกับว่าพระองค์เลือกที่จะรับว่าตัวพระองค์เอง เป็นคนเริ่มเรื่องการศึกษาขึ้นมาเอง เพราะอย่างนั้นแล้วพระองค์จะไม่ ให้ประชาชนของพระองค์ต้องมาลำบากกับการล่าอาณานิคมของ พระองค์เป็นอันขาด

“ถ้าอย่างไรช่วงนับจากนี้ไป หากฝ่ายกองทัพต้องการอะไร เพิ่มเติมก็แจ้งท่านโจวกงกงโดยตรงได้เลย เรื่องฎีกาเดี๋ยวจะให้ บัณฑิตเข้าไปช่วยร่างเป็นกรณีพิเศษให้”

เหนือหัวหันไปตรัสกับจงหลวงเจี้ยนที่รับหน้าที่นี้ เธอรู้ดีว่า กรมกลาโหมค่อนข้างไม่ถนัดเรื่องเอกสารเพราะอย่างนั้นหากมีแต่ รอกันเรื่องเอกสารแล้วก็อาจจะไม่ทันการได้

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” จงหลวงเจี้ยนเอ่ยรับทันที

“เรื่องวันนี้มีสิ่งใดสงสัยอีกหรือไม่”

สิ้นคำถามนั้นก็มีอีกสองสามคำถามเกี่ยวกับการเตรียมการเปลี่ยนฤดูกาลขึ้นมาทันที ซึ่งเหนือหัวตัวน้อยก็รับส่งตอบทันทีเช่นกัน ไม่มีเรื่องใดที่เป็นปัญหาสำหรับพระองค์เลยสักนิดเถียนจึงซื่อมองเด็กหญิงที่ทรงงานได้อย่างเป็นปกติด้วยสายตาอันยาก เขารู้เรื่องทั้งหมดดี เรื่องที่นางเพิ่งจะผ่านมาทั้งเรื่องการตายของนางและเรื่องที่นางกำลังเผชิญอยู่

อีกทั้งเรื่องเลวร้ายที่สุสานบรรพชน เขารู้ดีว่ามันไม่ใช่เรื่องปกติอย่างที่ใครคิด แต่ถึงอย่างนั้นนางกลับทำตัวปกติเหลือเกิน บางครั้งเขาก็รู้สึกนับถือความเก่งกาจของนาง แต่บางครั้งเขาก็รู้สึกหวาดกลัวเช่นกัน บางครั้งก็เป็นความแข็งแกร่งได้ แต่ในครั้งนี้อาจารย์มั่นใจเกินไปแล้ว เกินความเป็นมนุษย์ไปแล้วไม่ใช่หรือกับการไม่รู้สึกละอายเช่นนั้นทั้งที่...

“ท่านเถียน”

หม่ากงถือโอกาสเอ่ยกระซิบกับชายหนุ่มเบา ๆ ในขณะที่โจวกงกำลังประกาศสรุปการเจรจาเมื่อวานที่ลู่ซุนและนโยบายการจัดการภายในต่อไปหลังจากนี้

“ว่าอย่างไรท่านหม่า”

ราชเลขาหนุ่มหันไปถามกงกงฝ่ายยุติธรรมเบา ๆ ที่จริงแล้วเขาไม่นิยมพูดคุยกันในขณะที่กำลังประชุมกัน แต่หากว่าเป็นกงกงเรียกคุยแล้วแสดงว่าย่อมมีเรื่องสำคัญจะแจ้งเขาแน่นอน

“เมื่อคืนนี้มีคนเห็นท่านและเหนือหัวออกไปกันยามวิกาล”
หม่ากงกระซิบเสียงเบา

เขาเองก็เพิ่งจะได้ยินเรื่องนี้จากเหล่าขุนนางตอนเช้าเช่นกัน
ข่าวลือพวกนี้ไปไกลและไปได้ไวนัก เกียนเจิ้งซื้อพยากหน้ารับเบา ๆ
กับเรื่องนั้น

“แล้วคนอื่นว่าอย่างไรบ้าง” เกียนเจิ้งซื้อถามกลับทั้งที่พอ
จะเดาได้แล้ว

มันก็เหมือนเรื่องสงครามที่เป็นเรื่องที่รู้กันอยู่แก่ใจแต่พูด
ออกมาไม่ได้ เรื่องของเขากับหนวีหฺวงตี้ในสายตาเหล่าขุนนางก็เช่น
กัน เหนือหัวผู้มีพร้อมทุกอย่างนั้นไม่ว่าอย่างไรก็คงจะไม่พ้นที่จะถูก
มองเรื่องอภิชะกอยู่แล้ว ยิ่งช่วงนี้พระองค์ปฏิบัติกับหลังอี้ประหนึ่ง
โอรสแล้วด้วยยิ่งเพิ่มความกังวลให้เหล่าขุนนาง ข้อครหาและความ
กลัวที่ว่าพระองค์จะไม่มีบุตรสืบสายเลือดนั้นยิ่งสะพัดไปไกล แต่ถึง
อย่างนั้นสตรีที่กล้าแม้แต่ลบตัวเองออกจากประวัติศาสตร์เพื่อความ
มั่นคงของอำนาจนั้นเขาไม่คิดว่านางจะใส่ใจเรื่องนี้หรอก...

“ก็อย่างที่รู้กัน ก่อนพิธีปักปันจะมาถึงทุกคนก็คงคาดหวัง”
หม่ากงกงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักใจ

“ข้ากลัวแค่ว่าเรื่องที่เหล่าขุนนางพูดกันนี้จะหนาหูจนเหนือ
หัวไม่ชอบใจ” หม่ากงกงลอบกลืนน้ำลายอีกครั้งด้วยรู้นิสัยเด็กหญิง
คนนั้นดี

“ข้ากลัวว่าฝ่าบาทจะเลือกเริ่มสงครามก่อนวันปักปัน
เท่านั้น”

ด้วยความที่ทำงานกับทั้งสองคนมานาน หม่ากงกงแม้จะดู
ออกว่าเกียนเจิ้งซื้อมีความรู้สึกบางอย่างกับเหนือหัวแต่ถึงอย่างนั้น

เขารู้ดีว่าตัวเหนือหัวนั้นไม่ได้คิดเรื่องอภิเชกเลย ต้องใช้คำว่าไม่เลย
สักนิดเพราะไม่ว่าน้ำใจจากใครมาพระองค์ก็เลือกที่จะสร้างทำเป็น
ไม่รู้ไม่เห็นเสียเป็นส่วนใหญ่ด้วยซ้ำ เพราะอย่างนั้นแล้วเขาก็อดไม่
ได้ที่จะกังวลกับเรื่องนี้เช่นกัน

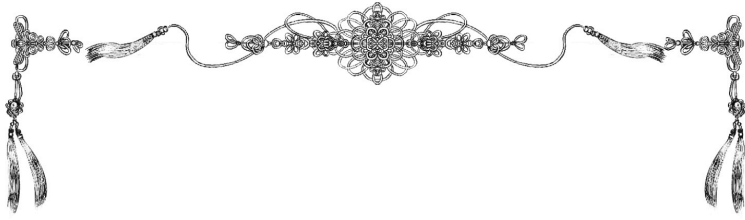
โดยส่วนตัวเขาไม่คิดว่าเหนือหัวจะอภิเชกในเร็ววันนี้แน่ แต่
ถึงอย่างนั้นความต้อร้อนของพระองค์ก็น่ากลัวไม่น้อยทีเดียว เขากลัว
ว่าหากพระองค์ถูกกดดันมากเข้าจะทรงตัดสินใจทำเรื่องใหญ่เพื่อ
เลี้ยงงานอภิเชกเข้า

...นั่นหยางเยว่ซือ นางจะทำอะไรก็ได้ไม่ใช่หรือ...

“ไม่ต้องกังวลไป พระองค์มีแผนสำหรับการศึกครั้งนี้อยู่แล้ว
พระองค์จะไม่ปล่อยให้เรื่องแบบนี้มาทำแผนของพระองค์เสียแน่”
เถียนเจิ้งซื่อตอบอย่างชัดเจน

“ข้าก็หวังให้เป็นเช่นนั้น”

ตอนที่ ๖๒

นักธุรกิจเกลียดสงคราม

“เมื่อวานตั้งแต่ยามซินซี⁴จนถึงยามทิวซีไม่มีใครเห็นตัว
เจ้า”

เสียงหัวของสหายควบตำแหน่งเจ้านายดังทักทายเขาทันที
ที่เขาเดินเข้ามาในโถงของแม่ทัพ สายตาขององค์ชายหกที่มองมานั้น
ไม่ได้แสดงออกอะไรมากนัก แต่ถึงอย่างนั้นคนเป็นเพื่อนกันมานาน
อย่างเขามีหรือจะดูไม่ออก ฉินหนานเฟิงกำลังกังวลกับเรื่องที่จะต้อง
เจอในวันนี้ ในเวลาอย่างนี้จะมีเรื่องอะไรให้ชาวเฉียนฉิน โดยเฉพาะ
ยิ่งกับชาวเฉียนฉินที่อยู่ในชนชั้นปกครองที่ย่อมรู้ว่ากำลังจะเกิด
อะไรขึ้นในวันนี้กังวลได้อีกนอกจากเรื่องความสัมพันธ์ที่แขวนอยู่บน
เส้นด้ายของเฉียนฉินกับต้าซี...

⁴ ยามซินซี (ภาษาจีน) เวลา 15:00~17:00 น.

...หนวีห้วงต้อนญาติให้เข้าเฝ้ายามปี่ซี้...

หนวีห้วงดีคนนั้นสั่งให้ทหารมาส่งข่าวในยามเช้า ข่าวที่นางบอกกับเขาแล้วเมื่อคืนที่ผ่านมา... ไม่ว่าจะเก่งกาจเพียงใดแต่เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้เขารู้ว่านางก็ยังเหลือความเป็นมนุษย์อยู่ (บ้าง) เมื่อคืนตอนที่เขาได้บอกเรื่องหยางจิ้นหงกับนางเขายังเห็นสายตาที่หวั่นไหวของนางอยู่ สายตาที่ยังแสดงถึงความเป็นมนุษย์ ความอ่อนไหว ความเป็นสตรี แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ได้ไถลเพียงแค่นั้น เพราะหลังจากนั้นนางก็ได้ปฏิเสธความช่วยเหลือและคำสัญญาของเขากับพี่ชายนางไปเสียหมด

...ก็ยังเหลือความเป็นมนุษย์อยู่ แต่อาจจะไม่มากนัก...

“เรื่องส่วนตัวของข้า” แม่ทัพฮั่วเฟยเทียนตอบผู้เป็นสหายของตัวเองราวกับไม่ยี่หระอะไรนักหนา

“ไม่ยกักรู้ว่าเรื่องส่วนตัวของเจ้าอยู่ที่ต้าซี” ฉินหนานฟังเอ่ยเสียงเข้ม

ที่จริงแล้วเขาไม่คิดมากเรื่องการไปต้าซีของฮั่วเฟยเทียนหรอก เพียงแต่ว่าเหล่าทหารจะคิดเหมือนกับเขาหรือไม่ การที่แม่ทัพใหญ่ไปเมืองศัตรูเป็นการส่วนตัวนั้นนอกจากจะทำให้ทหารรู้สึกหวาดระแวงแล้ว มันก็ยังมีความเสี่ยงอื่น ๆ อีกมาก คงไม่อาจจะห้ามทหารนับหมื่นไม่ให้เกิดไปได้ว่าอาจจะเป็นการทรยศเมืองเกิดของตัวเองไปสวามิภักดิ์กับฝ่ายศัตรู หรือไม่ก็อาจจะคิดไปเองได้ว่ามันเป็นการไปตกลงกันเบื้องหลังเรื่องการยอมแพ้ ไม่ก็ไปขายข่าว เรื่องกลศึกของเฉียนฉินให้กับต้าซี หรือที่ซ้ำร้ายไปกว่านั้นบางคน

อาจจะเข้าใจไปแล้วก็ได้ว่าฮัวเพยเทียนเป็นคนของหนวี่หวงตี้ ไม่ว่าทางใดก็ไม่ดีทั้งนั้นกับการกระทำลับ ๆ ล่อ ๆ อย่างนี้

...เมื่อใดที่ทหารกลางแคลงใจเมื่อนั้นก็ปิดประตูชนะได้เลย...

การรบโดยพื้นฐานนั้นคือเพื่อนช่วยเพื่อน ลูกน้องช่วยเจ้านาย ทำงานเป็นกลุ่มหากมีคนใดคนหนึ่งทำให้ระบบกลุ่มเสีย กระบวนหรือเกิดการหวาดระแวงกันแล้วย่อมทำให้เสียทั้งหมด แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยที่มีคนรู้กันไม่กี่คนในตอนนี้ แต่เรื่องแบบนี้ไม่ว่าอย่างไรรักกระจายไปได้ไกล ไม่ต้องรอนานเลยเพราะอีกไม่นานข่าวเรื่องฮัวเพยเทียนไปพบใครสักคนที่ด้าซือยอมกระจายไปในหมู่ทหารแน่...

“ก็เพราะมันเป็นเรื่องส่วนตัวของข้า” ฮัวเพยเทียนตอบด้วยไม่คิดอะไรมากนัก “หากองค์ชายจะไม่รับทราบก็เป็นเรื่องธรรมดา”

โดยพื้นฐานแล้วมนุษย์จะใช้ตัวเองวัดความคิดผู้อื่น เพราะตัวของแม่ทัพฮัวนั้นไม่เคยคิดจะแปรพรรคหรือแม้แต่คิดชั่วต่อกองทัพ เขาจึงคิดว่าการไปไหนมาไหนของเขานั้นไม่ได้กระทบอะไรกับขวัญกำลังใจทหาร ก็เขาไม่ได้ทำผิดอะไรเสียหน่อยต่อให้มีคนรู้ว่าเขาไปด้าซือเขาก็อธิบายได้ว่าเขาไปทำไม ในทางกลับกันนั้นแม่ทัพหนุ่มผู้ซื่อสัตย์ลึ้มคิดไปว่าไม่ใช่ทหารทุกคนของเฉียนฉินจะซื่อสัตย์และรักเฉียนฉินได้เช่นเขา การที่เขาออกไปเช่นนั้น พวกทหารที่

คิดคดย่อมมองว่าเขาออกไปหาผลประโยชน์ ข่ายเถียนฉินให้กับต้าซี อยู่แล้ว...

...คนซื้อย่อมคิดว่าคนอื่นซื้อเหมือนตน คนซั้วก็มักคิดว่าคนอื่นซั้วเหมือนตนเช่นกัน...

“ทหารมีเรื่องส่วนตัวในแดนศัตรูได้หรือไม่”

ฉินหานเฟิงพยายามเตือนเพื่อนตัวเองแต่ดูเหมือนจะไม่ เข้าหูเสียเท่าไร เพราะหลังจากจิบชาร้อนแล้วแม่ทัพปราบกบฏ ก็วางจอกชาลงและพูดเรื่องที่สำคัญทันที เรื่องสำคัญที่ไม่ว่าใครรับรู้ ก็ยังยากที่จะหาวิธีต่อกร

“ต้าซีมีกองกำลังอื่นนอกจากทหารสนับสนุนอยู่มากกว่าที่ คิด”

ฮัวเฟยเทียนเอ่ยสิ่งที่ตัวเองกังวลออกไปทันที เขาที่ได้ประ มื่อกับไปหรงชานันั้รู้ได้เลยว่าฝีมือหากสู้กันตัวต่อตัวนั้นยังห่างชั้น อยู่มากทีเดียว หากว่าพรรคช่างลีและชาวยุทธ์เข้าร่วมรบแล้วละก็ กองกำลังฉินฉินที่มีอยู่มากก็อาจจะไม่มีประโยชน์ใด ๆ เลย

สายตาของแม่ทัพปราบกบฏแสดงออกถึงความกังวลอย่าง ชัดเจน ในขณะที่สายตาของหวางนักรบนั้นกลับไม่ได้บ่งบอกว่า ลำบากใจในเรื่องที่ได้ฟังนัก เพราะตอนนี้ฉินหานเฟิงกำลังกังวลเรื่อง ที่อาจจะต้องย้ายฮัวเฟยเทียนไปประจำที่อื่นมากกว่าอยู่

“จริงอยู่ที่พรรคช่างลี และลัทธิต่าง ๆ รวมถึงกลุ่มชาวยุทธ์ อาศัยอยู่ในต้าซีมาก แต่ถึงอย่างนั้นผู้กล้าในยุทธภพย่อมไม่ยุ่งกับ การศึกของเมือง หลายคนในพรรคช่างลีนั้ก็หาใช่ชาวต้าซีโดย

กำเนิดไม่ บางคนก็เป็นมอโกล บางคนก็เป็นลี เป็นจิ๋วไม่ใช่ชาวต้าซี โดยสมบูรณ์สักคน” ฉินหานเฟิงเอ่ยด้วยไม่กังวลนัก

...ไม่มีใครเอาชีวิตตัวเองมาแลกให้กับแผ่นดินที่ไม่ใช่แผ่นดิน เกิดหรือ...

แต่คนไปเห็นสถานการณ์จริงมากับตาของตัวเองกลับไม่คิดเช่นนั้น การปกครองในเฉียนฉินชาวยุทธ์กับชาวบ้านอยู่ร่วมกันได้แต่ก็ไม่ได้เป็นพวกเดียวกัน หากมีเรื่องพิพาทระหว่างชาวยุทธ์กันเองแน่นอนว่าชาวยุทธ์เหล่านั้นย่อมไม่รื้อขึ้นศาลของเมืองอย่างชาวบ้านทั่วไป หากเป็นเรื่องพิพาทระหว่างชาวบ้านกับชาวยุทธ์แล้วจึงอาจจะมีการยอมขึ้นศาลเป็นกรณีพิเศษบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นก็น้อยนัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดเฉียนฉินตกที่นั่งลำบากแค่ไหนพวกเขาก็ไม่เคยเลยที่จะเรียกให้ชาวยุทธ์มาช่วย ที่จริงต่อให้เรียกไปหากไม่ได้สนิทสนมกันแล้วน้อยคนนักที่จะยื่นมือเข้ามาล่วงกิจของราษฎรหรือทหาร ชาวยุทธ์ส่วนใหญ่มีคติไม่ยุ่งเรื่องการเมืองการปกครองมากกว่า การไม่ยุ่งเช่นนั้นก็เพื่อให้ฝ่ายปกครองไม่เข้าไปยุ่งกับชาวยุทธ์ด้วยอีกทางหนึ่ง

“หน่วหวงตี้คงไม่คิดเช่นนั้น” ฮั่วเฟยเทียนเอ่ยพลางขมวดคิ้ว “พระองค์จะต้องทำอะไร หรือตกลงอะไรสักอย่างกับพวกชาวยุทธ์แน่”

ฮั่วเฟยเทียนยืนยัน แม้ว่าจะเห็นมุมที่อ่อนลงของนางแต่ไม่ว่าอย่างไรนางเด็กปิตาจก็คือเด็กปิตาจอยู่วันยังค่ำ ไม่มีทางที่ผู้หญิงที่จู่ ๆ ลูกขึ้นมาครองเมือง ทำด้วยโสโหัง ไปไล่ฆ่าล่าดินแดนจะ

วางมือจากพวกชาวยุทธ์แน่ เด็กนั้นย่อมรู้ว่าคนพวกนี้มีประโยชน์
อีกอย่างหนึ่งหลังจากที่ได้ประมือเมื่อวานแล้ว เขาก็เกิดระแวงขึ้นมา
เช่นกันว่าไม่แน่ว่าคนที่บุกโหลหยางคินนั้นอาจจะเป็นพวกพรรคข้างลี้
ก็ได้...

...และถ้าเป็นอย่างนั้นเฉียนฉินก็จะแย่เอา...

เขาไม่รู้แน่ชัดหรือกว่าความจริงคืออะไร แต่จากเมื่อวานนี้
กิริยาของเหล่าสมาชิกพรรคข้างลี้ต่อองค์เหนือหัวแห่งต้าซิ่นนั้นไม่
เหมือนเช่นชาวยุทธ์พบกับคนทั่วไป จริงอยู่ที่เหนือหัวนั้นเป็นเหนือ
หัวย่อมต้องได้รับความเคารพบ้าง แต่ถึงกระนั้นการเคารพของชาวยุทธ์
ต่อเหนือหัวนั้นก็ไม่ได้มอบน้อมเช่นบทบาทของเหนือหัวกับชาวเมือง
ควรมี หากแต่เป็นการเคารพที่เหมือนว่าเหนือหัวเองก็เป็นชาวยุทธ์
คนหนึ่งมากกว่า

“ต่อให้หัวรั้นเพียงใด ก็ไซ้จะบังคับชาวยุทธ์ได้” ฉินหานเฟิง
เอ่ยเรียบ ๆ

“ไม่มีทางที่ผู้ที่ไม่ใช่ชาวยุทธ์จะออกคำสั่งต่อชาวยุทธ์ได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนางเป็นสตรีที่ไม่ได้มีปราณใด ๆ แล้วด้วย”

สิ่งที่หวางนักรบกล่าวนั้นถือว่าเป็นเรื่องปกติสามัญที่ใครก็
ย่อมรู้จักกัน แต่สำหรับคนที่ไปเห็นด้วยตาตัวเองมาแล้วนั้นคิดต่างออกไป
ที่จริงแล้วเขาก็เข้าใจอยู่หรือที่หากไม่ใช่ชาวยุทธ์แล้วจะ
สามารถกำหนดกะเกณฑ์กันได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ไม่ใช่ปราณและ
เป็นสตรี แต่หากจะบอกว่าสั่งไม่ได้แล้วก็คงผิดไป เพราะเมื่อคืนวาน

ในเวลาทีเหนือหัวรับสั่งเรียกเขานั้น พระองค์ก็ใช้คนของพรรคช้างลีมาเรียกไม่ใช่คนของตัวเองเสียหน่อย...

“สตรีผู้นั้นทำได้ เชื่อข้าเถอะข้าเห็นมันด้วยสองตา”

“ทำไมเราถึงต้องนัดวันก่อนรบด้วยหรือ”

หนวีหวงศ์ผู้เป็นวิญญาณลึกลับมาจากโลกอนาคตถามขึ้น หลังจากทีนางได้ขึ้นเกวียนพระที่นั่งออกจากวังหลวงมาแล้ว ทีจริงแล้วในยุคสมัยของเธอนั้นไม่มีอะไรอย่างนี้กันหรอก เห็นได้ชัดจากวิธีการของเธอกว่าเธอมักทีจะใช้การลอบโจมตีแบบหวังผลเน้นความรวดเร็วมากกว่าทีจะเขียนสาส์นนัดวันนัดสถานที่อย่างทีต้องทำตามแบบในตำราการรบทีเขียนกำหนดไว้ โดยพื้นฐานแล้วมันคือการไปตีกัน ไปฆ่ากัน เธอนึกไม่ถึงทีจะมีมารยาทอะไรอย่างเช่นนัดวันมาตีกันอะไรแบบนั้น...

...คือแค่ตีกันมันก็ไรมารยาทแล้ว ทำไมต้องรักษามารยาทด้วย...

“มันเป็นเรื่องของมารยาทการรบพะยะค่ะ” โจวกงกงอธิบายทันที

เนื่องจากวันนี้เป็นการเจรจาเรื่องสงครามและเรื่องเขตแดนกับเชื้อพระวงศ์เฉียนฉิน ทีจริงทีแค่เป็นการไปพบตามคำขอทีฝั่งนั้นขอมาไม่ได้แจ้งอะไรเพิ่มเติม แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็รู้กันอยู่แก่ใจว่า เป็นเรื่องของการสงคราม เพราะอย่างนี้แล้วเกวียนเสด็จก็เลยต้องใช้หลังใหญ่สมพระเกียรติ ภายในเกวียนนั้นสามารถทีจะมีกงอีกสอง

คนนั่งมาได้ ตัวหลังอีกกับจิ้นวีนั่นอยู่ที่เกวียนอีกหลังหนึ่งที่ลากตามมา ในขณะที่ราชเลขาและกงกงที่เหลือต่างก็กระจายกันนั่งไปแต่ละเกวียน เป็นขบวนเสด็จที่ยิ่งใหญ่ที่ผ่านเมืองออกไปในเส้นทางอ้อมเมืองด้วยเหื่อหัวไม่ยากให้รบกวณหน้าบ้านของประชาชนนัก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมิมีประชาชนบางส่วนที่ออกมาต้อนรับอยู่ดี

...ยังไม่แน่ว่าจะเป็นสงคราม แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องนัดแนะเหื่อหัวไว้ก่อน...

ทั้งโจวกงกงและเกอวกงกงนั้นทราบดีว่าบางเรื่องอย่างเช่นเรื่องข้อกำหนด เกณฑ์ และมารยาทพื้นฐานในเรื่องการเจรจาระหว่างดินแดนนั้นยังไม่ใช่เรื่องที่หน่วหวงตี้ทรงทราบอย่างแม่นยำนัก เพราะอย่างนั้นแล้วเพื่อป้องกันความผิดพลาดทุกอย่าง พวกเขาจึงต้องทบทวนเรื่องพื้นฐานพวกนี้ให้กับหน่วหวงตี้ก่อนไปพบสองแม่ทัพจริง ซึ่งสำหรับพวกเขาแล้วก็ไม่ใช่เรื่องเหลือบ่ากว่าแรงอะไร

“หมายความว่าข้อกำหนดสากลอย่างนั้นหรือ” เหื่อหัวถามขึ้น “เพื่อไม่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้เปรียบเสียเปรียบจากการลอบโจมตีอย่างนั้นใช่หรือไม่...”

“ทรงปรีชายิ่งพะยะค่ะ” กงกงทั้งสองเอ่ยรับทันที

ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำเอามิสเฉินงงไปเลยทีเดียว นี่คือการระกะอะไรของคนโบราณกัน ที่รบกันก็เพราะไม่ถูกกันไม่ใช่หรือ แล้วก็รักษาคัดศีลการรบด้วยการนัดวันกันรบเพื่อไม่ให้ได้เปรียบเสียเปรียบกัน คือถ้าไม่มีได้เปรียบเสียเปรียบแล้วจะยังง้อต่อหรือ? ให้ทั้งสองฝ่ายเตรียมตัวมาให้พร้อมที่สุดเพื่อมาชนกันเหมือนเวลาที่

พวกนักธุรกิจพิชโปรเจกต์กันอย่างนี้หรือ ใครเตรียมมาตีกว่าก็ชนะไปแบบนั้นหรือ?

แต่การรบไม่ใช่การพิชโปรเจกต์ไ้ อันนั้นคือการทำงานเพื่อเงินก้อนลงทุนแต่ว่าการรบคือการฆ่ากันนะ แบบเธอหมายถึงมีคนตายไ้ มีศพทหาร มีการสูญเสีย บ้านเรือนพัง ลูกเมียร้องไห้ อะไรแบบนั้น คือถ้าจะตกลงกันได้ขนาดนัดวันมาฆ่ากันอย่างยุติธรรมทำไมไม่ตกลงสงบศึกกันล่ะ อะไรคือแนวคิดหลักของคนในยุคนี้กันแน่ การแข่งขันกันด้วยกำลังและกลยุทธ์เท่านั้นหรือหรือชอบใช้กำลัง?

ในสมัยเธอหากจะสังหารกันนั้นจะมีเหตุผล ๑ ก็คือไม่สามารถตกลงกันได้ธุรกิจได้เท่านั้นถึงจะมีการสังหารกันเกิดขึ้น ถ้าหากว่าตกลงกันได้ใครหน้าไหนมันจะไปฆ่ากันเล่า...

...ตอนนี้คือด้าซึกับเฉียนฉินตกลงกันไม่ได้...

มันก็จริงอยู่ที่เธอตกลงกันไม่ได้เพราะอีกฝ่ายไม่พอใจที่เธอเก่งกว่า (Oops! sorry not sorry.) แต่คือเธอชินกับการที่ถ้าตกลงกันด้วยวาจาไม่ได้ก็ลอบสังหารไปสิ ลอบโจมตี ปล้น ฆ่า รุกดินแดนอะไรก็ทำไป ไม่มีใครหน้าไหนทำตัวทะเล้นหน้าเป็นเดินเข้าไปบอกศัตรูทำนองว่า ‘ดูเหมือนว่าเราจะคุยกันไม่รู้เรื่อง เตียวเราจะส่งคนไปฆ่าคุณเพราะเราไม่พอใจ’ อะไรอย่างนี้หรือจริงจังมั้ย มันดู insane (ไร้เหตุผล) คือก็เถื่อนมาขนาดนี้แล้วจะมามีมารยาทอะไรตอนนี้มีทราบ

...ก็คงเพราะยุคเราไม่ได้สู้กันด้วยกำลังนั่นแหละ...

สิ่งหนึ่งที่มิสเจนิไม่เคยได้ยุ่งด้วยเลยทั้งชีวิตก็คือสงคราม ในยุคของเธอนั้นประวัติศาสตร์ได้สอนมาว่าสงครามไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก และคนเจริญแล้วเขาไม่ทำกัน โดยพื้นฐานเธอจะรู้แค่สงครามระหว่างกลุ่มมาเฟียเท่านั้น ซึ่งแม้ว่าจะมีอาวุธสงครามในการสู้กันแต่ก็ไม่อาจจะเรียกสงครามได้เต็มปาก เพราะว่าเอาเข้าจริงแล้วมันก็ไม่ได้กระทบเศรษฐกิจและสังคมในวงกว้างนัก พุดกันแบบไม่มีมาดเลยก็กระทบแค่ผลประโยชน์เล็ก ๆ น้อย ๆ ของคนกลุ่มเล็กเท่านั้น เศรษฐกิจก็กระทบแค่ร้านรวงในเขต เอง่าย ๆ ค่าเงินไม่ร่วงถ้าคนสองกลุ่มนี้ตีกัน แต่ในเวลานี้เธอกำลังอยู่ในการก่อสงครามที่กระทบในระดับเมือง ระดับประเทศอยู่...ซึ่งมันมากกว่านั้น

“ข้าไม่ใช่คนกระหายสงคราม” หนวีหวนตีรับสั่งพิมพ์เสียงเบา

อย่างไรเสียเธอก็คือมิสเจนิ ช่มชู้คนที่ทำตัวไม่ดีด้วยนักเลง เธอยังไม่ทำเลย เธอเชื่อในการแก้ปัญหาด้วยสมองมากกว่า เพราะการตีกันคือความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่ประเมินค่าไม่ได้ ด้วยวิสัยนักธุรกิจแล้วอย่าว่าแต่สงครามจริง ๆ เลย สงครามการเมืองเธอก็เกลียด มันดูกระหายเลือด บ้าอำนาจ บ้าพลัง และไร้สมองสันติ ดูเหมือนพวกที่แก้ปัญหาด้วยสมองไม่ได้อะไรอย่างนั้น

ยิ่งเห็นประชาชนที่ออกมายืนต้อนรับเธอในวันนี้แล้ว การที่จะต้องให้คนที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วยมารับผลกระทบในเรื่องนี้ด้วยนั้นไม่ว่าอย่างไรเธอก็ทำใจได้ยากเหลือเกิน คนพวกนี้ไม่ได้รู้อะไรด้วยเลยพวกเขาแค่อาศัยร่มบุญบารมีของเมือง ทำประโยชน์ให้ผืนแผ่นดิน

ดินของตัวเอง ที่จริงเขาก็มีข้าวมีปลากิน มีน้ำดื่มมากพออยู่แล้ว แต่มันก็ต้องทำ ไม่ใช่เพราะเธอแต่เพราะเขินฉิน!

“กระหม่อมทราบดีพะย่ะค่ะ” โจวกงกงเอ่ยรับ

“เพราะโลหยางเริ่ม ต้าซีเราจึงต้องทำเช่นนั้น และเมื่อเราลงมือทำเช่นนั้นแล้วเขินฉินก็ไม่พอใจเราขึ้นมาก็เท่านั้นพะย่ะค่ะ ไม่มีใครคิดว่าหน่วหวงตี้จะหายสงครามเลยสักนิด” เกอวกงกงเอ่ยเสริม

ในสายตาของต่างเมืองอาจจะมองแต่การเสียประโยชน์ของตัวเองจนเลยเถิด กลายเป็นมองว่าหน่วหวงตี้แห่งต้าซิ่นนั้นเป็นพวกหาเรื่องใส่ตัว แต่สำหรับชาวต้าซีแล้วไม่ใช่แค่พวกทำงานแม้แต่ชาวบ้านเองก็เข้าใจดี พสกนิกรส่วนใหญ่รับรู้เรื่องการหมิ่นเกียรติที่โลหยางกระทำต่อต้าซี เพราะอย่างนั้นแล้วการที่ต้าซีบุกเข้าโลหยางนั้นจึงเป็นเรื่องที่ประชาชนส่วนใหญ่เข้าใจได้

ส่วนเรื่องของลู่ซุนนั้นแม้ว่าเหนือหัวจะทำไปก็เพื่อเสริมเกราะให้ไม่มีใครแทงข้างหลังเท่านั้นก็ตาม แต่ท่าทีที่ไม่ได้ตั้งใจเข้าไปยึดนั้นก็ทำให้พระองค์ดูไม่ใช่คนโหดร้ายอะไร กลับกันเหล่าประชาชนกลับเชื่อเสียอีกว่าสิ่งที่เหนือหัวทำไปนั้นก็เพื่อปกป้อง ต้าซีมากกว่า

“ถ้าเขินฉินเข้าใจที่ข้าพุดสักนิดมันก็คงจะดี” เต็กหญิงหลุบตาลงอย่างรู้สึกปลง

...เราไม่สามารถคุยเรื่องความเสียหายทางเศรษฐกิจกับคนที่จับดาบวิ่งไปมาได้...

ที่จริงแล้วทางเลือกที่จะไม่ทำสงครามนั้นมากทีเดียว อย่างเช่นเฉียนฉินก็ปล่อยให้เธอมีอำนาจในต้าซี โลหยาং และ ลู่ซุนไป ส่วนเมืองไหนต้องการมาสวามิภักดิ์ก็ปล่อยเลยตามเลย คือถ้าเฉียนฉินไม่ขัดในอำนาจเธอ เธอก็ไม่ต้องทำสงครามไง นี่มันเหมือนพวกแบบกลุ่มบริษัทเก่า กลุ่มนายทุนหน้าเก่าที่ไม่รู้วิธีเพิ่มเงินเพิ่มอำนาจให้ตัวเองแล้วมาไม่พอใจนักลงทุนหน้าใหม่ก็เลยมาหาเรื่องมากกว่า

แต่หากมองในเรื่องการลงทุนแล้วจะพบว่าพวกนักลงทุนพวกนั้นจะไม่ค่อยหาเรื่องนักลงทุนหน้าใหม่หรอก คนพวกนั้นจะเข้ามาตีสนิทแล้วเรียนรู้วิธีการมากกว่า เพราะอย่างไรแล้วคนพวกนั้นก็ใจกว้างกว่า มี mindset (ความเชื่อที่มีผลต่อพฤติกรรม) เรื่องการพัฒนาตนเองมากกว่าเพราะฉะนั้นแทนที่จะเป็นศัตรูก็สามารถเป็นมิตรได้มากกว่า ไม่เหมือนพวกตาเด๋าบ้าอำนาจที่เกาะบัลลังก์เฉียนฉินพวกนั้น...

...แต่ก็อย่างว่าสิ่งที่ยึดติดนั้นมันต่างกัน...

นักลงทุนเป้าหมายสินทรัพย์และคน พวกนั้นก็ฉลาดมากพอที่จะรู้ว่าสินทรัพย์นั้นเป็นเรื่องที่ยังมีร่วมกันยิ่งแชร์กันสินทรัพย์ก็ยิ่งจะทวีคูณมากขึ้น แต่สิ่งที่คนในยุคนี้ยึดติดนั้นคืออำนาจ และอำนาจไม่ใช่สิ่งที่จะแชร์กันได้... ที่จริงเธอก็เข้าใจเรื่องอำนาจดีทีเดียว เพราะเธอเองก็ไม่ชอบตกอยู่ภายใต้อำนาจของคนอื่นเช่นกัน

มิสเฉินไม่เคยตกอยู่แม้แต่ภายใต้อำนาจรัฐ แม้กระทั่งตอนที่เธอเป็นนักธุรกิจในฮ่องกงเธอก็ซื้อรัฐบาล นักการเมืองในฮ่องกง และซื้อฝ่ายตุลาการเสียงข้างมากในจีน แม้แต่อำนาจกฎหมายที่คน

ทั้งสองแผ่นดินต้องก้มหัวให้ เธอยังไม่ยอมเลย นับอะไรกับเยียนฉินเล่า เธอไม่ชอบสงคราม แต่ก็ไม่ใช่ชอบก้มหัวให้ใครด้วย

...โชคร้ายของเยียนฉินที่เธอไม่ชอบข้อหลังมากกว่า...

“ถวายพระพรหนวีหวงตี้”

เสียงถวายพระพรดังขึ้นจากเหล่าทหารรักษาดินแดนที่ตริ่งกำลังอยู่ และนั่นรวมถึงแม่ทัพซุหลวนคุนด้วย เหนือหัวแห่งต้าซีเสด็จลงจากเกี้ยวด้วยท่าทางที่สง่างามเช่นเดิม มิสฉินที่ตระหนักถึงเหตุการณ์ทำสงครามของตัวเองแล้ว เสด็จผ่านเหล่าทหารด้วยความมั่นใจและท่าทางเยี่ยงนางพญาอย่างที่เป็นทุกครั้ง แต่สายตาของเธอแน่วแน่นกว่านั้นมาก ก็เธอเป็นของเธออย่างนี้นานแล้วเธอต้องอยู่ในต้าซีอีกตั้งเจ็ดปีโดยเลือกตายไม่ได้เสียวนะ จะให้เธออยู่ได้อ่านาคนอื่นทั้งที่เธอสามารถเหนือกว่าได้อย่างนั้นหรือ...

...Oh dear, here's no kindness (โธ่ ที่รักเราคงไม่มี
ความเมตตาให้เธอ)...

“ขอบใจทุกท่านที่อุตส่าห์ลำบาก” เธอสุภาพและเห็นคุณค่าของคนที่ทำให้เธอเสมอ

ภาพของเด็กหญิงที่ยืนหลังตรงทักทายกองทหารอยู่ในตอนนี้ทำให้ใจของเยียนเจิ้งซื่อเริ่มเย็นเยือกจับขั้วหัวใจมากขึ้นทุกที เธอคือเด็กหญิงที่เพิ่งได้รับรู้ว่าตัวเองถูกรับครอบครัวทอดทิ้ง คนที่ตายมาแล้วไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ คนที่กำลังทักทายเหล่าทหารก่อนออกไปเจรจากับเมืองศัตรู และไม่แน่ว่าอาจจะกำลังจะประกาศสงครามคนอื่น ๆ ที่มองพระองค์นั้นย่อมคิดว่าพระองค์เก่งกาจอาจหาญ

เท่านั้น แต่เขาที่รู้ถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของเด็กคนนี้นั้นไม่อาจจะทำให้สงบได้เลย ไม่รู้ว่ามนุษย์แบบไหนที่จะสามารถใจแข็งได้ขนาดนี้กัน...

“มิบังอาจพะย่ะค่ะ” ชูหลวนคุณเอ่ยกับเด็กหญิงที่เขาเห็นมาตั้งแต่เด็กด้วยน้ำเสียงที่เครียด

ที่จริงชูหลวนคุณเองก็ใจหายไม่ใช่น้อย แม้ว่านางจะบอกกับเขาหลายครั้งแล้วว่านางไม่ใช่คนที่เขารู้จักอีกต่อไป แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็อดจะใจหายไม่ได้อยู่ดี ไม่ว่านางจะเป็นเด็กคนที่เขารู้จักหรือไม่รู้จักก็ตาม แต่การที่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเดินอยู่ท่ามกลางทหาร เพื่อไปพบกับฝ่ายศัตรูนั้นมันไม่ใช่เรื่องที่สตรีวัยสิบสี่ควรทำไม่ใช่หรือไร ไม่ว่านางจะเป็นใครก็ตาม แต่ส่วนหนึ่งในใจเขาก็ยังร้องบอกว่ามันไม่ถูกต้องอยู่ดี

เสียงแซ่ซ้องสรรเสริญองค์เหนือหัวจากทหารยังมีมาไม่ขาดสาย แน่นนอนว่าพวกทหารรู้แล้วว่าเหนือหัวไปเจรจาที่ลู่ซุนมาเป็นผลสำเร็จ และทุกคนที่ฮึกเหิมตั้งแต่เมื่อครั้งโลหยาจมาจนบัดนี้ ไม่เคยมีครั้งไหนที่เหล่าทหารดำซี้ถืออำนาจมากเท่าตอนนี้มาก่อน ไม่มีเหนือหัวองค์ใดทำให้ดำซี้ยิ่งใหญ่ได้เท่านี้ สาบานได้เลยว่าเหล่าทหารพวกนี้เป็นพวกที่พร้อมยอมพลีชีพเพื่อเหนือหัวของพวกเขาแน่ อย่างน้อยการพลีชีพเพื่อดำซี้ก็ยิ่งดูคุ้มกว่าการพลีชีพเพื่อเมืองอื่นอย่างที่เคยเป็นมา

...แต่ถึงอย่างนั้น...

“การเจรจาเมื่อวานนั้นเข้าใจว่าจ้างช่างมาจากชุมชนเพื่อสร้างอาวูใหม่ อย่างไรก็ตามจะต้องให้ท่านโจวช่วยประสานงานกับเหล่าทหารเพื่อมาฝึกซ้อมการใช้อาวูใหม่ด้วย” เหนือหัวตรัสกับเขาเรียบ ๆ ในขณะที่มองไปยังอีกฝั่งดินแดนที่กำลังเคลื่อนพลเข้ามา

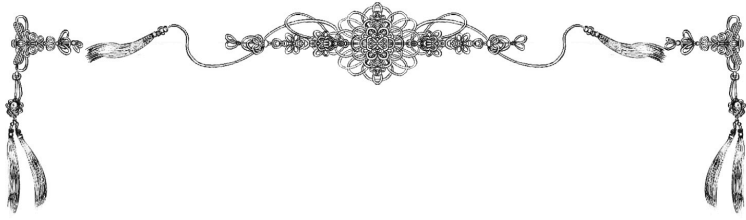
“ฝ่าบาท...” ชูหุลวนคุณเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “ทรงพบทวนดีแล้ว
หรือพะย่ะค่ะ”

คำถามนั้นส่งไปให้กับเด็กหญิงที่ประทับลงที่พลับพลอีกครั้ง จริงอยู่ที่การรบนั้นพวกเขาอาจจะชนะ แต่ถึงอย่างนั้นเขาที่ได้ฝึกการต่อสู้จากทั้งสององค์ชายที่เขานับถือเป็นอาจารย์นั้นก็ไม่ว่าจะลืมคำสอนนั้นได้เลยสักครั้ง ...หากนกกกับหอยทะเลาะกันแล้วชายหาปลาจะจับไปทั้งคู่

ทั้งที่เขายึดมั่นเรื่องนี้มาตลอดจึงเลือกที่จะไม่ทำสงคราม ไม่หนีทัพ ไม่กระด้างกระเดื่องต่อคำสั่งของทั้งสองแผ่นดิน อีกทั้งยังไปช่วยรบอยู่เสมอ เพราะเชื่อว่าอย่างไรการรวมกันนั้นก็ย่อมดีกว่าอยู่ดีแต่ดูเหมือนว่าฝ่าบาทจะไม่คิดเช่นนั้น เด็กหญิงปรายตามามองเขาเพียงปลาตเดียวก่อนจะจ้องกลับไปฝั่งเขียนฉินอีกครั้ง

“ข้าพบทวนดีแล้ว ภาวนาให้ฝั่งนั้นพบทวนดีเถอะ”

ตอนที่ ๖๓

คนไร้มารยาท

“ถวายพระพรหนวีหวงศ์”

ฉินหานเฟิงเอ๋ยทำความเคารพตามยศตำแหน่งพึงกระทำจริงอยู่ที่มันอาจจะดูขัดตาที่องค์ชายยอดนักรบอย่างฉินหานเฟิงต้องมาก้มหัวให้กับสตรีอ่อนวัยกว่าอย่างนี้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ เพราะมันต้องเป็นไปตามมารยาทพื้นฐานของการเจรจา ไม่ว่าใครก็อนุโลมให้ได้ และตอนนี้หยางเยว่ชื่อเองก็ไม่ใช่เพียง หนวีหวงศ์แห่งต้าซี แต่ยังเป็นถึงผู้นำกลุ่มมหาอำนาจที่นำแผ่นดินฝั่งตะวันออก แม้วยังไม่ได้เข้าพิธีเถลิงอำนาจอย่างเป็นทางการแต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นที่ยูกันว่านางปกครองแผ่นดินถึงสามอาณาจักร เพราะอย่างนั้นแล้วไม่แน่ว่าต่อไปเป็นฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินก็ยังคงถือว่าต่ำศักดิ์กว่า

“ตามสบายเถิดฉินหวาง” หนวีหวงศ์ตรัสในขณะที่ผายมือให้ตัวแทนจากเฉียนฉินนั่งลง

เพราะว่าวันนี้เป็นการขอเข้าเฝ้าของแม่ทัพจากฝั่งเยียนฉินตามหลักการแล้วต้าซีจึงต้องเป็นฝ่ายจัดสถานที่รับรองเอาไว้คอยต้อนรับจากฝั่งแผ่นดินต้าซีแทน เยียนฉินทำได้เพียงแค่ส่งตัวแทนเข้ามาไม่เกินหกคนเท่านั้นเพื่อเข้ามาเฝ้าหน้าวิหังดีที่อาณาเขตนี้ เหล่ากองทหารทั้งหลายที่ฝ่ายเยียนฉินยกมานั้นก็ได้แต่นั่งรออยู่ฝั่งนู้น หากคิดจะข้ามมาเกินกว่ากำหนดแล้วทางต้าซือโนโลมให้มาได้แค่วิญญาณเท่านั้น

...ไม่มาหรือ...

น่าแปลกที่คนที่ลอบมาพบเธอเมื่อวานราวกับมีเรื่องด่วนนัก หน้านั้นไม่โผล่มาให้เห็นวันนี้ อาจเป็นไปได้ว่าเยียนฉินจำเป็นต้องมีแม่ทัพคอยดูกำลังพลอยู่ที่ฝั่งนู้นด้วยจึงไม่ได้ตามเสด็จองค์ชายหกมาด้วย ก็ดีแล้วไม่ควรมีแม่ทัพสองคนในต้าซี มันก็เสี่ยงเกินไปสำหรับเยียนฉิน การทักทายเล็กน้อยผ่านไปอย่างรวดเร็วด้วยทั้งสองคนที่เป็นตัวหลักในการเจรจาวันนี้เป็นคนใจร้อนทั้งคู่

“ได้ข่าวว่าหน้าวิหังดีไปเจรจากับลู่ซุนมา” ฉินหานเฟิงเข้าเรื่องทันที

แม้ว่าจะเป็นหวางนักรบ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่มีทักษะการเจรจาเลยอย่างน้อยเขาก็ต้องผ่านการเรียนเรื่องพวกนี้มาบ้าง อีกอย่างหนึ่ง เขาเองก็ต้องได้เจรจาเพื่อการศึกษาอยู่แล้ว แม้ว่าจะไม่กะล่อนปลี่ยนปลิ้นไหลไปมาได้เท่าพระอนุชาอีกสองพระองค์ที่เหลือ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ทำได้เช่นกัน

“เจรจาย่างงั้นหรือ” เด็กหญิงเอ่ยในขณะที่ทหารชั้น
ประทวนกำลังขงซาร้อน ๆ อยู่ “ดูท่าว่าหน่วยข่าวของเฉียนฉินจะ
ทำงานได้ไม่ดีนัก”

ท่าทีของหนวี่หวงตั้้นั้นแสดงออกถึงสีหน้าล้อเลียนอย่าง
ชัดเจน หากเป็นคนตำแหน่งอื่นหรือเป็นบุรุษคงจะได้มีการซักถาม
จ่อคอเกินไปแล้วแต่เพราะว่านางเป็นสตรี และอีกอย่างหนึ่งนางเป็น
ถึงเหนือหัวของต้าซีและผู้มีอำนาจเหนือแผ่นดินใหญ่ในตะวันออก
อย่างน้อยต่อให้โมโหเพียงใด เขาก็ยังไม่ควรจะมีอะไรลงไป แต่
ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้โมโหมากเช่นนั้น มันถูกอยู่แล้วไม่ว่าอย่างไร
นางก็ต้องปฏิเสธ จะให้นางยอมรับหรือไรว่ไปเจรจามากับลู่ซุน ต่อ
หน้าเฉียนฉินนะหรือ คงจะมีแค่คนไร้สติเท่านั้นที่ทำ แต่แล้วคนไร้สติ
คนหนึ่งก็โผล่ขึ้นมาให้รู้จักกันทันที...

“ข้าเพียงแต่ไปเยี่ยมเยียนเซวี่ไท่จื้อตามคำชวนเท่านั้น”
ฝ่าบาทตัวน้อยตรัส

“ในวันเถลิงราชย์ที่ต้าซีวันนั้น หวางเย่ก็ทราบดีว่าองค์
ไท่จื้อให้เกียรติเชิญข้าไว้...”

“เช่นนั้นหรือ” ฉินหานเฟิงหรีตา เขารู้อยู่แล้วว่ามันไม่ใช่
อย่างนั้น

“ผ่านวันเถลิงราชย์มาก็นานแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงเพิ่งจะ
ไปเมื่อวานนี้กัน”

มันเป็นคำถามลองเชิงที่ทำให้เธอรู้ว่าเจ้าหวางนักรบคนนี้
เองก็ไม่ธรรมดาเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นคนที่วัน ๆ จับแต่ดาบทวน

กระบี่หรือจะมาต่อกรกับเธอ มันเร็วไปหลายร้อยปีจริง ๆ ที่จะเอา
คนแบบนี้มาคุยกับนักธุรกิจ เอาเป็นว่าโลกใบนี้ เจออยู่กับเธอมีสเงิน...
ก็น่าจะลองตีมีสเงินก่อน

“ข้ารู้ดีว่าเสียมารยาทต่อเซวียไท้จื่อไปมาก แต่ถึงอย่างนั้น
ข้าเองก็เพิ่งจะมีเวลา” เด็กหญิงตัวน้อยรับจอกชาจากทหารชั้น
ประทวนของตัวเอง

“หวางเย่ทรงทราบดี ราชกิจเป็นงานที่ไม่มีจบสิ้น”

ในแต่ละครั้งที่หนวีหวงตี้เฝ้าฯวานั้นเต็มไปด้วยความเย่อ
หยิ่ง อวดดี และถือยิ่งใหญ่ในอำนาจของตนอย่างเต็มที่ แม้จะเป็น
เพียงแค่ประโยคง่าย ๆ อย่างเช่นการพูดคล้ายว่าการตรวจฎีกาและ
ทำราชกิจนั้นสำหรับพระองค์เป็นเพียงเรื่องธรรมดา แค่อสตรีนคนเดียว
ก็สามารถกดดันเหล่าบุรุษที่เข้ามาเฝ้าฯจากต่างแดนได้อย่าง
ง่ายดาย โดยที่บุรุษข้างหลังของนางแต่ละคนไม่จำเป็นต้องแสดง
ท่าที่ข่มขู่อะไรด้วยซ้ำ

...ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ได้กลับแล้ว...

“ดูท่าว่าจะทรงยุ่งกับราชกิจมากจริง ๆ” ฉินหานเฟิงตรัส
รับ

“ที่มีเวลามาพบกระหม่อมในวันนี้ก็คงจะเป็นเกียรติของ
กระหม่อมมาก”

ใบหน้าของเด็กหญิงข้างหลังจอกชานั้นติดจะยกยิ้มเล็กน้อย
ชายคนนี้มีธรรมดา... ชาวสือกันว่าเขานั้นฉลาดแต่เพียงเรื่องรบทัพ
จับศึก มองผู้มองคนไม่ทัน แต่ว่าการเฝ้าฯของเขานั้นทำได้ไม่เลว

อย่างน้อยเขาก็สัพยอกได้อย่างไม่น่าโมโหหนัก การพูดเมื่อครั้งนั้นเป็นการสัพยอกที่พอจะทำให้รู้ว่าเขาไม่ได้พอใจนักแต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้แสดงออกถึงความก้าวร้าวหรือความเป็นศัตรูแต่อย่างไร

“อย่ารับสั่งเช่นนั้นเลยเพคะ สำหรับหวางเย่แล้วข้าจะพยายามหาเวลาให้เสมอ” เด็กหญิงวางจอกลง “กระปี่ที่หวางเย่ถวายมานั้นใช้ดีทีเดียว”

คำพูดของหนวี่หวงตี้ทำให้สายตาของผู้มาเยือนทั้งหลายมองไปที่กระปี่ข้างกายของเด็กหญิงอีกครั้ง แม้ว่าเครื่องยศอื่น ๆ ของหนวี่หวงตี้จะเป็นเครื่องยศของต้าซีทั้งหมด แต่ถึงกระนั้นกระปี่กลับเป็นของที่ฉินหานเฟิงเคยถวายให้ในงานพิธีเถลิงราชย์วันนั้น

ฉินหานเฟิงดูไม่ออกว่านางตัวแสบพกมาวันนี้เพียงเพื่อการเจรจาหรือไม่ หรือว่าแค่พกมาเพราะว่าพวกเป็นประจำดังกล่าวอ้างแน่... แต่ไม่ว่าจะข้อไหนก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีทั้งนั้น อย่างน้อยเลยต่อให้หนวี่หวงตี้พกมาเพราะต้องการเอาใจเท่านั้นก็ยังถือว่าดีที่ต้าซียังไม่ได้ปฏิเสธเสียน้ำใจของเฉียนฉินจนหมดสิ้น อย่างน้อยทางประนีประนอมก็ยังเหลือบ้าง

“ได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจ” ฉินหานเฟิงเอ่ยรับ

“ซาซันดี” ฝ่าบาทเอ๋ยเมื่อเห็นว่าผู้มาเยือนแต่ละคนนั้นไม่ได้จิบชาที่ขงไว้เลยสักนิด

อย่างที่ได้รู้หลังอี้เคยกังวล ดูเหมือนว่าจะใช้กันเป็นสากลในยุคนี้ เรื่องที่อาหารของคนอื่นที่ไม่ใช่พวกของตนจะไม่ล่วงล้ำลงคอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนของศัตรู เพราะอย่างนั้นทั้งหกคนที่มา

นั่นดูออกว่ามีมือดีแต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครสักคนที่ดื่มชาของตำชีลง
ไป ที่จริงแล้วเธอจะปล่อยผ่านไปแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นก็ได้ แต่ถึง
อย่างนั้นแล้วเธอก็ไม่ปล่อยผ่านการได้ทำทลายความกล้าของเหล่า
บุรุษพวกนี้ก็ถือเป็นเรื่องบันเทิงที่เธออยากจะทำเช่นกัน

“ข้าได้มาจากโลหยางของดีทีเดียว แม้ว่าจะเป็นฝีมือการชง
ของทหารชั้นประทวน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจจะทำรสชาชั้นดี
เปลี่ยนได้” เด็กหญิงเอ่ยเชิงยั่วเย้า

“หรือชายชาติทหารจากเฉียนฉินไม่ไวใจคำชี?”

คำเอ่ยนั้นราวกับกระป๋องปืนไปจ่อคอของเหล่าผู้มาเยือน ไม่
ดื่มก็ถูกนับว่าไม่กล้า ดื่มเข้าไปก็เสี่ยงตาย นางช่างเป็นสตรีที่นิสัยไม่
ดีเอาเสียเลย พวกเขานั้นตายไปก็ไม่มีอะไรหอกแต่ตัวของหวาง
หกละสี แต่ถึงอย่างนั้นฉินหานเฟิงก็เป็นคนแรกที่ยกชานี้ขึ้นจิบ
พระเนตรของหวางนักรบมองไปที่สตรีที่นั่งอยู่ตรงข้ามอย่างไม่ละ
สายตาในขณะที่ปล่อยให้ชาติชีไหลลงคอ

บรรยากาศการเจรจาเคร่งเครียดขึ้นทันทีอย่างไม่ต้อง
พยายามให้เหนื่อย ไม่มีใครคิดว่าหนวิหงดี้จะเดินหมากเร็วขนาดนี้
เพียงแค่ว่าพวกนี้เข้ามาเธอก็เริ่มปั่นหัวด้วยการยกอำนาจขึ้นข่ม ทั้ง
กล่าวเรื่องราวกิจของตนเรื่องการไปเยือนเมืองปกติของตนเอง หลัง
จากนั้นก็เอ่ยชมเรื่องกระบี่ ทำเหมือนว่านางไม่ได้คิดเรื่องการเป็น
ศัตรูหรือเรื่องอะไรเช่นนั้น แต่ว่าถึงอย่างนั้นนางก็ได้ยกชา ‘ของโล
หยาง’ มาให้กับพวกเขา เพื่อทั้งลองเชิง ลองใจว่าในวันนี้ฝั่งเฉียนฉิน
นั้นต้องการอะไร หรือมาแบบไหนกันแน่

...การที่ผู้หญิงขึ้นครองเป็นเช่นนี้เอง น่าชวนหัว...

“ซารสตี้จริง ๆ” ฉินหานเฟิงเอ๋ยม

“รับแขกทั้งที ข้าไม่มีทางเอาของด้อยคุณภาพมาทำให้ด้าซีเสียหน้า” เด็กหญิงเอ๋ย “สตรีละเอียดอ่อนเรื่องอาหาร”

คำพูดของนางนั้นราวกับท้าทายอยู่ในที เพียงแค่มองผ่านก็ดูออกแล้วว่าคนไหนสามารถเข้าใจวิถีของด้าซีได้ และคนไหนยังไม่เคารพสตรีได้อยู่ คนที่โดนกล่าวเช่นนั้นหากไม่หน้าชาบ้างก็จะต้องนับว่าหนาเกินไปแล้ว เหล่าทหารและขุนนางของด้าซีต่างก็หันหน้าหลบไปซ่อนสีหน้าตามกัน สมกับเป็นเหนือหัวนั่นแหละ พระองค์ไม่เคยที่จะปล่อยให้โอกาสในการฟาดฟันใครก็ตามหลุดมือไปเลยจริง ๆ

“สตรียอมทำเรื่องละเอียดอ่อนได้ดี” ฉินหานเฟิงเอ๋ย “ไม่ทราบว่าคุณหวังดีคิดว่าเรื่องการปกครองเป็นเรื่องละเอียดอ่อนด้วยหรือไม่”

คำถามที่ส่งกลับมานั้นก็ยังสมกับเป็นหวางหก ไม่หาเรื่องแต่ถึงอย่างนั้นก็สัพยอกอยู่ในที หากไม่ติดว่าเป็นศัตรู เขาก็เป็นมิตรที่ค่อนข้างช่างจ้อชวนหัวไม่น้อยเลยทีเดียว หวนหัวหวังดีพยักพระเศียรรับเบา ๆ แม้ว่าขุนนางบางคนของด้าซีจะตกใจเล็กน้อยกับการที่มีคำถามเช่นนั้นเกิดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นขุนนางอีกหลาย ๆ คนก็ไม่ได้กังวลอะไร

“เป็นคำถามที่ดีทีเดียวเพคะ สมกับที่เป็นองค์รัชทายาทแห่งเฉียนฉิน”

ผ่าบาทศรีรับบา ะ ใบหน้าของนางปิศาจน้อยยักยี้มเย็น
อย่างที่มีมักจะเห็นเป็นประจำ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจจะประมาทได้
แม้แต่ครั้งก้าว นางเอาชนะสองดินแดนมาแล้วเพียงด้วยคำพูดไม่กี่
คำ

“คนที่เข้ามาทำงานแล้วย่อมมองเห็นเบื้องาน ความจริง
ไม่ใช่เรื่องน่าสนใจอะไร”

คำกล่าวของหยางเยว่ชื่อนั้นฟังดูชวนหัว แล้วก็ไม่ได้ผิดจากที่
คาด เพราะทันทีที่คำพูดชวนหัวนั้นจบ มันก็ตามด้วยอีกประโยคที่
ท้าทายทันที

“ข้าว่าความเห็นของคนที่กำลังจะได้เข้ารับตำแหน่งอย่าง
หวางเย่น่าสนใจกว่า ว่าอย่างไรเพคะ หวางเย่ทรงคิดว่าการขึ้นครอง
บัลลังก์ต้องใช้ความละเอียดอ่อนหรือไม่”

...อย่ามาคิดสอนจระเข้ว่ายน้ำเป็นอันขาด...

คนที่ยังไม่ทำงานย่อมมองงานไม่ออก คำพูดของเหนือหัว
หมายความว่าเช่นนั้น การท้าทายที่บอกว่าสตรีไม่เหมาะกับงานครอง
ราชย์โดนถามกลับด้วยคำถามของคนที่ครองราชย์แล้วถามว่าคนที่
ยังไม่เคยเข้ามาทำงานคิดอย่างไร เจ็บแสบดี

...ดี ทำได้ดี...

ฉินหานฟังกระตุกยี้มอย่างชอบใจ นางเด็กนี้เก่งจริงอย่าง
ที่คิด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้สัมผัสได้ถึงความเป็นศัตรูจากนาง
เพราะขนาดเขาท้าทายนางไปอย่างนั้น แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ยังไม่ได้
ตอบโต้เขามากนัก นางเพียงแค่สอนเชิง ไม่ถึงกับหาเรื่องมันก็อดจะ

ทำให้เขาเริ่มเชื่อไม่ได้ว่าเรื่องที่นางบอกว่าชอบกระบี่ของเขานั้นอาจจะจริงก็ได้

“มิบังอาจ เพราะยังไม่เคยทำสิ่งอื่น นอกจากการศึกษาระหม่อมไม่กล้าออกความเห็น”

ก็เป็นการถ่อมตัวที่กึ่งยกตัวเล็กน้อย ใครก็ต่างรู้ว่านางหกนั้นเป็นยอดนักรบ หนวี่หวงดีแม้ว่าจะเป็นยอดนักปกครอง แต่ถึงอย่างนั้น ก็ต้องยอมรับว่าพระองค์ยังผ่านการศึกมาแค่ครั้งเดียวเท่านั้นคือศึกที่ไลอหยาง แต่หวางนักรบนั้นผ่านศึกมามากกว่า อีกทั้งยังแฝงที่หมายความถึงว่านางเป็นสตรีจะทำการศึกสู้กับบุรุษได้ อย่างไรนั้นก็ด้วย ก็ถือว่าเป็นการดิ่งเข้าเรื่องได้ดีทีเดียว

“ดูท่าว่าหวางเย่จะถนัดการรบ” แต่ถึงอย่างนั้นหนวี่หวงดีก็ยังเข้าประเด็นตามไปอย่างง่ายดาย ก็ดีเหมือนกันเพราะเธอไม่ชอบยืดเยื้อเช่นกัน

“น่าจะมากพอกับเสด็จพี่ทั้งสองของข้าที่สละองค์เองในศึกของเฉียนฉิน”

แล้วทันใดนั้นบรรยากาศในเชิงรับรองก็เปลี่ยนไปทันที แต่ถึงอย่างนั้นฉินหานเฟิงก็รู้สึกได้ว่าไม่ใช่การตัดพ้อ อย่างน้อยสายตาของนางก็ไม่ได้บอกอย่างนั้น สายตาของเด็กหญิงไปได้มากที่สุดแค่ความน่ากลัวที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น แม้จะบอกว่าไม่มีความแค้นแต่นั้นก็คงจะเป็นไปไม่ได้ ถ้าหากว่าพวกเขาไม่ปล่อยให้พี่ชายของนางสละชีวิตในสงครามก็คงไม่เกิดเรื่องอย่างนั้นหรือ นี่คือเหตุผลสงครามของนางอย่างนั้นหรือ

“นี่คือเหตุผลที่ประชาชนของทั้งสองเมืองต้องมาเสี่ยงอย่างนั้นหรือ” ฉินหานเฟิงฉลาดที่อ้างประชาชน เพราะอย่างไรแล้วหนวี่หวงตี้ก็ไม่มีทางทอดทิ้งประชาชนอยู่แล้ว

“ทรงมีพระอารมณ์ขัน” หนวี่หวงตี้รับสั่งเรียบ ๆ

“แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะต้าซืออยู่แล้วหากว่าประชาชนจะลำบาก ตั้งแต่เข้ามาปกครอง ประชาชนก็มีความสุขดีกันถ้วนหน้าทุกดินแดน และในครั้งนี้อาจจะเฉียนฉินไม่ได้ลำบากกับอำนาจที่มากขึ้นของข้าแล้ว ประชาชนของเฉียนฉินเองก็จะต้องลำบาก”

ตามที่หนวี่หวงตี้ได้เอ่ยอย่างชัดเจน การกระทำกับสองเมืองที่ผ่านมาไม่ใช่การไปครอบครอง โลหยาบมีปัญหาเกี่ยวกับต้าซือเอง ส่วนลู่ซุนนั้นพวกเราที่เป็นมิตรกันมานานมากแล้ว ไม่มีอะไรผิดปกติเลยสักนิด มันก็แค่ต้าซิมิอำนาจเพิ่มขึ้นและเฉียนฉินไม่พอใจเท่านั้น หากว่าเฉียนฉินพอใจแล้วสงครามย่อมไม่เกิด มันเป็นเรื่องง่าย ๆ ที่เธอแคโยนกระป๋องไปทิ้งเฉียนฉินกลายเป็นคนพินเท่านั้น

“หมายความว่าหากว่าหากเฉียนฉินยอมรับที่ต้าซีกำลังมีอำนาจเหนือฉิน เหนือเซี่ยแล้ว ประชาชนจะไม่ลำบากอย่างนั้นหรือ” ฉินหานเฟิงเอ่ยเชิงไม่เชื่อถือนักและติดจะเริ่มโกรธเคืองด้วย

ซึ่งก็ดีแล้วที่ไม่เชื่อ เพราะเธอชอบเป็นที่หนึ่งแต่ถึงอย่างนั้นนิสัยของผู้หญิงก็ไม่ได้ชอบให้มีลำดับที่สองนัก ในตอนนี้มันก็แค่พูดให้สวย ๆ ว่าหากเฉียนฉินไม่ซื่อฉลาดแล้วเธอก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่ที่จริงแล้วเธอก็ไม่ได้คิดจะปล่อยเฉียนฉินไว้เป็นหอกข้างแคร่อยู่แล้ว

“หวางเย่ทรงปรีชา” หนวี่หวงตี้ตรัสรับเรียบ ๆ

“เราต่างรู้ว่ามันไม่ใช่เช่นนั้นจริงหรือไม่ผ่าบาท” ฉินหาน
เพิงเล็กพระชนง

สตรีผู้นี้แม้ว่าจะอ้างถึงความเป็นสตรีของตัวเอง แต่ถึงอย่าง
นั้นกลับมีนิสัยคล้ายบุรุษในตัวสูง มีความเป็นผู้นำ กล้าตัดสินใจ
ชอบความท้าทายและชอบท้าทายผู้อื่น และแน่นอนว่าคนที่ทั้ง
หยอกเย้ากล้าท้าทายให้พวกเขาตีหมา และยังมีชั้นเชิงต่าง ๆ อีก
มากนั้น ย่อมไม่หยุดเพียงเท่านั้น ในตอนนี้นางก็แค่พูดให้เหมือนว่า
เขียนฉินหาเรื่องดำซีเท่านั้น...

“ทำไมตรัสเช่นนั้นเหล่าท้าวเฮ่” มิสฉินเล็กคิ้ว “คิดว่าดำ
ซีต้องการอะไรหรือเพคะ”

...ฉลาด...

เขาเคยคิดว่านางฉลาดมากแล้วที่สามารถเจรจาเอาแต่ได้
คว่ำสองดินแดนมาเป็นของตัวเอง แต่ในตอนนี้นางได้แสดงศักยภาพ
ยิ่งไปกว่านั้น เขาว่าตัวเขานั้นเจอคนปลิ้นปล้อนมาก็มากแต่ถึงอย่าง
นั้นสตรีคนนี้ก็ไม่ใช่คนปลิ้นปล้อนสับสับ แต่กลับกันนางเป็นคน
ที่ซื่อสัตย์จริง ๆ เขาหมายความว่าตามนั้น พระองค์อาจจะสัพยอกบ้าง
ทำนิสัยคล้ายคนชั่วโมโหช่างท้าทาย แต่ถึงอย่างนั้นนางไม่ได้โกหก
สักคำ หากเขียนฉินพอใจกับอำนาจนาง นางก็ไม่มีปัญหาอะไร
ประชาชนไม่เดือดร้อน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็มีผลเสียอีกมาก เขาไม่ได้
สักแต่รับ อย่างน้อยเขาก็ต้องเคยเรียนเรื่องการปกครองมาบ้าง และ
สีหน้าของนางตอนนี้ก็บอกได้อย่างนั้น

...ถ้าเขียนยินยอมรับดำสี ก็เท่ากับว่าเขียนฉันทกลงไปอยู่เป็นรองตลอดไป...

ใช่ ประชาชนจะไม่เดือดร้อน และที่เขียนฉันทกลงไปอยู่เป็นรองนั้นก็แค่การตกเป็นรองเท่านั้น นางจะสื่ออย่างนั้นจริง ๆ แต่เขารู้ว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นตลอดไป คนที่ไล่บุกไล่ตีมาได้สองเมืองแล้วไม่มีคำว่าจะยอมอยู่เฉย ๆ หากเขียนฉันทไม่ประกาศสงครามและยอมเป็นรองหรือ ไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น...

“หากไม่ใช่ด้วยอำนาจแล้ว หนวี่หวงตั้งคงไม่เลื่อนนัดพบแม่ทัพฮั่วเพื่อเสด็จไปเยือนลู่ซุน และนำชาโลหยางมาให้พวกข้ากระหม่อมได้ชิมกันวันนี้หรือ” ฉินหานเฟิงตอบ

ชายคนนี้อฉลาดตอบพอดั้ว แม้ว่าจะสวนมีดกลับไม่ได้ แต่อย่างน้อยเขาก็ยังไม่ทำมีดบาดตัวเองอย่างທີ່คิด ไม่ใช่แค่แกว่งดาบเก่งสินะ มิสฉินเริ่มรู้สึกสนุกขึ้นมา เมื่อครั้งก่อนนั้นเธอไม่ทันได้สังเกตเขามากเพราะมัวแต่เหม็นขี้หน้าบางคนอยู่ แต่ชายคนนี้อฉลาดกว่าที่คิด ฉลาดในทางคนซื่อ ต่างกับคนน้องที่ฉลาดในทางร้าย ๆ ส่วนสามีของคุณหนูฟานนั้นก็น่าจะเป็นตัวอันตรายอีกคนสินะ ถ้าไม่อันตรายจริงคงจะจับคุณหนูฟานไม่อยู่ แม้ว่าตาเด๋มฮองเด็นนั้นจะหัวโบราณไปหน่อยแต่อย่างน้อยๆ ของเขาก็ยังใช้ได้...

...ใช้ได้ในเชิงที่เธอไม่ต้องหวังว่าหากเธอชี้โพรงแล้วจะเจอกระรอกโง่เดินไปหรือไม่...

“มีทราบบว่าหวางเย่ดำริเช่นนั้น” เด็กหญิงออกความเห็นเพียงเรียบ ๆ เท่านั้น “เขียนฉันทอนนี้หวังเรื่องอำนาจสินะ”

คนเราไม่เคยพูดเรื่องที่คนอื่นคิดหกรอก ร้อยทั้งร้อยก็พูดเรื่องที่ตัวเองคิดทั้งนั้น สีหน้าของคนติดตามเสด็จมานั้นเจื่อนจืดไปตาม ๆ กันทันที การมาที่นี้เหมือนกับว่ามาโดนด่าซ้ำอานามากกว่าไม่ใช่หรือไร เหล่าทหารรักษาพระองค์นั้นแม้ว่าจะไม่เข้าใจเรื่องการเจรจาทั้งหมดแต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็พอเข้าใจว่าตอนนี้ด้าซีกำลังโทษว่าสงครามทั้งหมดเป็นปัญหาของเฉียนฉิน ทั้งที่ด้าซีเป็นคนล่าดินแดนก่อน

“ด้าซีเราไม่เคยหวังเรื่องอำนาจ ข้าพอใจในอำนาจหนวี่หวงดี ประชาชนของข้าก็พอใจข้าดี แต่ที่มันเกิดเรื่องทั้งหมดก็เพราะโลหยางไม่พอใจในเพศสภาพของข้า ซึ่งต่อให้ขอเทพเซียนข้าก็ไม่สามารถเปลี่ยนได้...” เด็กหญิงตรัสเรื่อย ๆ ดังเป็นตลกร้าย

“ข้าก็แค่รักษาความเป็นหนวี่หวงดีของข้าเอาไว้เพื่อประชาชนของข้า ลูกขุนต้องการเป็นมิตรข้าก็เป็นมิตร...” ใบหน้าของเด็กหญิงกลายเป็นยิวนขึ้นทันตา

“พอข้ามีมิตรเยอะข้าก็โดนเมืองอื่นอิจฉาอีก... ทำไมกับแค่การที่ข้าปกครองด้าซีมันถึงเป็นปัญหากับคนอื่นนั้ก”

“เจ้า!!!”

“เฉียนฉินไร้มิตรก็ไม่ชอบที่ข้ามีมิตร...” เด็กหญิงจ้องลึกลงไปที่ดวงตาของฝ่ายตรงข้ามอย่างตรงไปตรงมา “ในตอนนี้ข้าไม่ใช่เพียงแค่หนวี่หวงดีน้อยเช่นท่าน หรือเหนือหัวทั่วไปดั่งเช่นฮ้องเต้ที่ครองเฉียนฉินเพียงดินแดนเดียว...”

“บังอาจ”

ทหารติดตามคนหนึ่งของเจียนฉินลุกขึ้นทันทีด้วยฉุนเฉียวมาตั้งแต่ต้น นางเด็กนี้เป็นเพียงสตรีผู้น้อยแท้ ๆ แต่กลับกำแหงนัก แต่ถึงอย่างนั้นกระบี่คู่ใจของหนวี่หวงตี้ก็ไวกว่า นางตัวดกระบี่ของทหารคนนั้นกระเด็นหลุดจากมือไปทันที พร้อมกับเหล่าทหารรักษาพระองค์ของหนวี่หวงตี้ที่กรุเข้ามาป้องกันทันที ความซุลมุนเล็ก ๆ เกิดขึ้นตรงนั้น ตู๋หลิงอ้อและจันอวีถูกดันไปข้างหลัง เสียงการประดาบเกิดขึ้นโดยรอบ ชูหลวนคุนจ๋อดาบเข้าที่คอหอยของทหารคนนั้นทันที แต่ด้วยสัญญาณแล้วเขายังไม่อาจลงดาบได้

“...”

ความเงียบเกิดขึ้นภายในที่รับรอง บรรยากาศรอบกายนั้นเคร่งเครียดขึ้นทันที ฉินหานเฟิงอยู่ในท่าที่กำลังซี้ดาบเข้าหาชูหลวนคุนเพื่อกันแม่ทัพตัวซี้ออกจากทหารของตน ในขณะที่หนวี่หวงตี้ซี้ดาบเข้าไปที่ฉินหานเฟิงเช่นกันเพราะเธอจะไม่ปล่อยให้ใครแตะคนของเธอเช่นกัน กระบี่ของทุกคนที่อยู่ตรงนั้นสะท้อนรับกับแสงฉายแววน่ากลัวทีเดียว เหล่าทหารรักษาพระองค์ของหวางหุกเองก็ซี้ดาบไปที่หนวี่หวงตี้ที่กำลังปองร้ายหวางหุกทั้งที่มีอย่างสัน แม้จะโดนดาบซี้อยู่แต่เด็กหญิงก็ไม่มีท่าที่จะตระหนกตกใจเลยสักนิด ไม่ใช่แค่ผิวดุสิตรี หากแต่ผิวดมบุษย์ไปแล้ว ความเร็วของนางว่องไวเท่าบุรุษที่เจนสนามรบมานาน

สำหรับมิสฉินนั้นไม่มีอะไรซับซ้อน และเธอไม่ได้เร็วขนาดนั้นด้วย เธอก็แค่มั่นใจแล้วว่าคำพูดนั้นจะยั่วให้ชายคนนั้นโมโหได้อยู่แล้ว เขาเป็นทหารคนเดียวที่ซึกสีหน้าใส่เธอตั้งแต่ต้น เธอเตรียม

กระบี่ไว้ใกล้มือตั้งแต่คิดแผนนี้เอาไว้ ผู้หญิงอย่างเธอมันเล่นบทพวกนี้ได้อยู่แล้วให้คนโกรธเพื่อสร้างรายได้เปรียบเนีย แล้วอีกอย่างหนึ่งเธอเก่งที่จะชักปั่นขึ้นนกที่มีขั้นตอนมากกว่านี้มากในการจ่อคนกับแคตตี้กระบี่ออกจากฝักนั้นง่ายเสียยิ่งกว่าง่ายสำหรับเธอ

“...ฝ่าบาท เราต่างไม่ต้องการให้เรื่องนี้เกิดขึ้น”

ฉินหานเฟิงเอ่ยเสียงเย็น เขารู้ว่านางจงใจยั่วโมโหเพราะสีหน้าของนางไม่ได้แสดงความจงหองดูถูกคนอื่นจริงเช่นวาจาของนาง

“หลวงเย์ไรอันดับจากเมืองข้าวอำนาจเก่าก็มองออกแค่นี้ สืมมารยาทไว้ที่เฉียนฉินหรือไร ท่านควรจะปรามคนของท่านมิใช่มาสั่งข้า” เสียงของสตรีผู้นั้นเย็นเยียบ แต่เชื่อเถอะว่าเธอเลือดเย็นกว่านั้นมาก

“ทหารของข้าเพียงแค่นี้...”

“ไร้มารยาทเท่านั้น” เด็กหญิงต่อให้จบประโยคก่อน “โชคดีที่ข้าขอบกระบี่ท่าน แล้วก็ยังไม่ได้อยากให้มันซึมเลือดของท่านนัก”

“...”

เหล่าทหารเฉียนฉินเบิกตากว้าง แต่ถึงอย่างนั้นพระหัตถ์ของหลวงหก็ยังเป็นสัญญาณให้พวกเขาเงียบไม่ขยับอยู่ บรรยากาศขณะนี้ไม่ว่าอย่างไอก็ไม่อาจจะทำให้ดีขึ้นได้แล้ว ต้องยอมรับว่าหลวงหพยายามประคองมาได้ดีแล้ว แต่นางปีศาจน้อยนั้นไม่ใช่คนที่ใครก็ตามในภพนี้จะต่อรองได้ เฉียนเจิ้งซื่อมองภาพตรงหน้าด้วยสายตา

ที่ไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ เขารู้ดีว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ทะเลาะกันจริงจัง
อย่างน้อยหนึ่งวันที่ไม่ได้คิดโกรธจริง มันก็แค่...

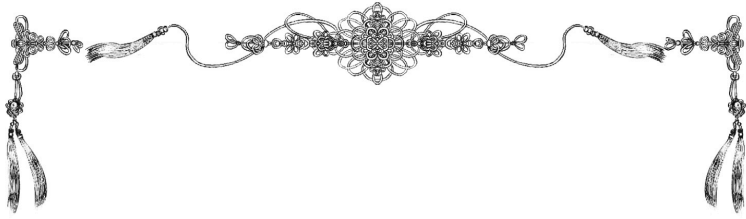
...การใส่ร้ายป้ายสีที่แฝงการขึ้นำเท่านั้น...

“ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะคุยกับพวกปลายแถวไร
มารยาท...”

เสียงของหนวี่หวงตี้เต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งเหมาะกับบท
เหนือหัวผู้บ้าอำนาจอย่างแท้จริง ความควีนของนักธุรกิจทั้งชีวิต
ทำให้เธอสามารถมองหว่านหกดด้วยสายตาของผู้ประกอบการห้าง
สรรพสินค้ามองเจ้าของร้านโชห่วยได้อย่างดี กระปี่เล่มงามของ
หญิงสาวเพียงพลิกสะบัดข้อมือ กระปี่หยกเล่มงามก็พุ่งตรงเข้า
กระแทกปลายดาบทั้งหลายที่พุ่งมาทางเธอก่อนจะตวัดวกกลับมา
เข้ามือของพระองค์ได้ราวกับใช้ปรมาณูทั้งที่ไม่ได้ใช้ปรมาณูเลยสักนิด
มันเป็นเพียงการใช้ข้อมือเท่านั้น ดูก็รู้ว่นางฝึกด้วยกระปี่เล่มนี้เป็น
ประจำอย่างที่นางพูดจริง ๆ สายตาของนางปิศาจยังคงจับจ้องไปที่
หว่านหกออย่างไม่ละสายตา มันช่างเย็นชาและน่าหวั่นเกรงสมกับเป็น
นาง...

“ครั้งหน้าข้าเจรจากับคนที่มีอำนาจเท่าข้าเท่านั้น...”

ตอนที่ ๖๔

เหมือนเช่นคนแข่งขานคนอื่น ๆ

“บังอาจนัก!!!”

เสียงทวาดขององค์ชายสองพระอนุชาในฉินฮ่งเต้ดังขึ้นทันทีที่ฟังรายงานสถานการณ์ที่ต้าซิงจบ ที่จริงแล้วชายวัยกลางคนผู้นี้เริ่มเกรี้ยวกราดตั้งแต่ได้ยินคำรายงานแรกแล้ว เขาโมโหเสียจนฉินฮ่งเต้และองค์ชายพระองค์อื่นยังไม่ทันจะตั้งตัวด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นแล้วเมื่อสิ้นเสียงทวาดจึงทำให้ทุกคนสะดุ้งไปตาม ๆ กัน

“สงบใจก่อนเถื่อน้องรอง” องค์ฮ่งเต้ตรัสเรียบ ๆ ทั้งที่พระองค์เองก็ไม่ได้พระทัยเย็นไปกว่ากันเสียเท่าไร

ใครกันจะไปเย็นพระทัยลงในตอนนี้ เมืองน้องที่เคยเป็นรองมาตลอดในตอนนี้กลับกระด้างกระเดื่อง ไม่สินีต้องนับว่าไปไกลกว่าการกระด้างกระเดื่องมาก นี่มันเลยเถิดไปจนถึงขั้นที่ต้องเรียกว่าแข่ง

ข้อแล้ว และไม่ใช้การแข็งข้อแค่การแข็งเมืองออกจากอำนาจด้วย แต่มันเลยเถิดไปจนถึงขั้นที่เรียกว่ากำลังก่อร่างสร้างฐานอำนาจใหม่ ด้วยซ้ำ...

...นางทำได้ดี...

ไม่ใช่แค่เด็กปากเก่งอย่างที่คิดไว้ในตอนแรก เท่าที่พระองค์ได้เห็นวันนั้น จิตาผ่าเหล่าของหยางจินเฉำนั่นเป็นคนฝึกปากกล้าไร้สัมมาคารวะอย่างไม่มีข้อสงสัย ในวันนั้นพระองค์คิดว่านางก็แค่เด็กดื้อรันทั่วไปประเดี๋ยวก็คงจะกลับมาขอความช่วยเหลือเพราะไม่สามารถปกครองเมืองใหญ่ได้แน่นอน ในวันนี้พระองค์ได้รู้แล้วว่านางหาใช่เพียงแค่เด็กปากกล้าไม่ นางทำได้มากกว่านั้น

ไม่ใช่แค่การปกครองที่นางเอยอ้างว่าสามารถทำได้โดยไม่ต้องพึ่งใคร ในตอนนี้แม้แต่การศึกสงครามก็เชื่อได้ว่านางไม่ต้องการพึ่งใครแน่นอน ที่จริงแล้วพระองค์ควรจะโกรธหรือโมโหมากกว่านี้ แต่ว่าในตอนนี้พระองค์กลับมองเห็นอย่างอื่นมากกว่า... บางอย่างที่ต้องนับว่าน่ากังวล

“หารู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำไม่” เสนาบดีอีกคนหนึ่งเอยขึ้น

จริงอย่างที่พูดมาก็ไม่ผิด ต้าซิ่นนั้นเป็นเพียงเมืองรอง เป็นเพียงเมืองน้องเล็กภายใต้อำนาจของราชสกุลอื่นด้วยซ้ำ หากเทียบกันแล้วลู่ซุนของราชสกุลเซวี่ยยังจะถือเป็นเมืองที่มีภาษีกว่า ไม่ต้องเทียบถึงเฉียนฉินเมืองที่รวมความเจริญที่ได้รับการปกครองโดยโอรสสวรรค์เลย ต้าซิ่นก็เป็นเพียงนักรบของโอรสสวรรค์เท่านั้นตามเจตคติ

ปกติแล้ว แต่ว่าในตอนนี้นักรบของโอรสสวรรค์ดูเหมือนจะขอกลายเป็นทราซกิงเงินเสียแล้ว...

“หนวีหวงดีอย่างนั้นหรือ ยังไม่ถึงวัยปักปันเลยด้วยซ้ำ เกิดมายังไม่พอจะรู้ความเป็นคน กลับทำตัวกำแหงนัก นางกล้าปองร้ายเจ้าด้วยหรือหานเฟิง” องค์ชายสองถามพระนัดดาของตนอีกครั้ง

“หนวีหวงดีหาได้ปองร้ายกระหม่อมไม่”

ฉินหานเฟิงผู้อยู่ในเหตุการณ์พยายามอธิบายอีกครั้ง หลังจากทุกคนในที่นั้นตีความไปไกลว่าการที่นางตัวกระบี๋ใส่นั้นคือการปองร้ายเขา ที่จริงแล้วนางก็ชี้กระบี๋มาทางเขาอยู่ แต่การกระทำอย่างนั้นจะใช้คำว่าปองร้ายก็คงจะผิดไปมาก เพราะในตอนนั้นแม่ทัพซูหลวนคุณนั้นจ่อกระบี๋เข้าที่คอทหารอีกคน เขาที่ต้องปกป้องคนในการปกครองของเขาก็จำเป็นจะต้องยกกระบี๋ขึ้นจ่อซูหลวนคุณ ส่วนหนวีหวงดีที่ต้องปกป้องคนของพระองค์ก็จำต้องยกกระบี๋จ่อคอเขาเท่านั้น มันเป็นเรื่องปกติของเหตุการณ์ ไม่ปกติก็เพียงแค่เขาเป็นองค์ชายของเฉียนฉินเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นนางก็คือเนื้อห้าวของต้าจู๋

“เป็นเจวินตุ่เป็นคนที่จะโจมตีพระองค์ก่อน เพราะอย่างนั้นแล้วทหารของเฉียนฉินจึงเข้ามาขวาง ข้าปกป้องคนของข้าแล้วหนวีหวงดีก็...”

“อย่าแก้ตัวแทนนางเด็กนั้นอีกเลย” ไม่ทันที่ฉินหานเฟิงจะเอ่ยจบ เสด็จอาของเขาก็สวนขึ้นมาเสียก่อน “นางเด็กนั้นไร้ความเกรงกลัว กล้าที่จะปองร้ายเจ้า”

...ก็เล่นไม่ฟังอะไรเสียอย่างนี้ ก็จงฟังเสียงความพ่ายแพ้ของตัวเองไปเถอะ...

ฮัวหนิงเขียนได้แต่คิดสมเพชชายผู้นั้นอย่างสุดกำลัง เธอไม่รู้จะใช้คำว่าอะไรกับคนที่ไม่ฉลาดแล้วยังมุ่งหาทางลงไปโง่ได้อีก ในหัวเขามีแต่ความคิดที่ว่าเลดี้เฉิน... เธอหมายถึงหนวีหวงตี้แห่งต้าซิ่นนั้นเป็นคนกำเริบเสิบสาน อายุอานามยังไม่เข้าวัยปักปันแต่บังอาจเหลือเกินที่จะล่วงเกินองค์ชายแห่งเฉียนฉิน เอาเข้าจริงหากไม่คิดเข้าข้างกันเลยและมองด้วยสายตาแบบเดียวกับคนในยุคนี้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเฉียนฉินก็ผิด ฝ่ายนั้นเป็นถึงเหนือหัวแห่งต้าซี แต่ฝ่ายเฉียนฉินกลับส่งไปแค่หวางที่ยังไม่ใช่ไท่จื่อด้วยซ้ำ เพียงเท่านั้นก็นับว่าไรรมารยาทแล้วยังไม่นับถึงพระราชอำนาจจริงของนางอีก...

“กล้าได้อย่างไรกล่าวหาว่าฮองเต้ต่ำศักดิ์กว่าอย่างนั้นหรือ...” ชายอีกคนคำรามในลำคอ

“หาได้มองเงาหัวตัวเองไม่ แคเทียบตนกับองค์ฮองเต้ก็ถือว่าผิดมหันต์แล้วไม่ใช่หรือไร”

ด้วยคำพูดนั้นบัดนี้บรรยากาศภายในท้องพระโรงเฉียนฉินจึงร้อนดั่งไฟ หากแต่ใจของสตรีที่นั่งอยู่ที่ตำแหน่งของหวาง เพยในองค์ชายเจ็ดนั้นกลับเยียบเย็นดุจเขาน้ำแข็ง ไม่มีทางที่ฮัวหวางเพยจะปลิวไปกับคำกล่าวใส่ความเหล่านั้นของพวกทัศนคติแคบเดี๋ยวนั้น

สำหรับเธอแล้วไม่แปลกเลยที่เลดี้เฉินจะไม่มองอาวุโสเป็นหลัก เลดี้ไม่เคยมองอะไรแบบนั้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว กลับกันสตรีผู้นั้นเลือกมองและประเมินเอาจากความยิ่งใหญ่และความมั่งคั่ง

มากกว่า ต่อให้ฮ่องเต้พระชนมายุสักร้อยปีเลี้เ็นก็ไม่วุ่นวาย ใน
ตอนนี้นางครองสอง... ไม่สิถ้าโดยพฤตินัยก็สามแผ่นดิน คิดว่าคนที่มี
อำนาจขนาดนั้นจะสนหรือกับวัยวุฒิ อ้างเรื่องวัยวุฒิไปก็มีแต่จะได้อายเปล่า ๆ ว่าแก่บัดนี้ยังทำไม่ได้เท่านั้น

“ไม่ว่าอย่างไรทหารของเราก็มากกว่า ถ้าซีมีหรือจะสู้ได้ด้วยกำลังจำนวนหยิบมือเท่านั้น” เสนาบดีฝ่ายบู๊เอ่ยขึ้นโดยที่ไม่
ประเมินสีหน้าของเหล่าแม่ทัพทั้งหลายเลยสักนิด

เหล่าแม่ทัพทั้งหลายที่เคยรบในสงครามใหญ่หรือศึกล่าดินแดนนั้นต่างรู้ว่าต้าซีไม่ใช่เมืองที่อ่อนแอเลยสักนิด กำลังทหารแม้จะน้อย แต่หนึ่งคนก็สามารถโค่นคนนับร้อยได้ ยังไม่รวมว่าในตอนนี้นั้ต้าซีได้กำลังของลู่ซุนกับโลหยางมาร่วมด้วยอีก อีกทั้งคนที่ได้เห็นฝีมือของ ‘นางเด็กปีศาจผู้กำเริบเสิบสานไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ’ ผู้นั้นอีกที่ไม่สามารถพูดอะไรได้

...วิชาแบบไหนกัน...

ฉินหนานเฟิงที่ได้เห็นวิชาที่นางใช้นั้นยังคงจำภาพนั้นได้ ในตอนแรกเขาเองก็ยังคงคิดว่าอยู่บ้างว่าหนวี่หวงตี้อาจจะไม่สามารถควบคุมทัพได้เพราะว่าทหารย่อมไม่เชื่อในตัวคนที่ไม่มีความสามารถในการรบมากนัก แต่สิ่งที่นางแสดงในวันนั้น ไม่อาจจะพูดอะไรได้มากนอกจากว่าหยางเยว่ชื่อนั้นก็น่าจะต่างจากแซ่หยางคนอื่น ๆ นักในเรื่องความสามารถในการรบ ไม่ใช่ปราณเลยสักนิดในการวัดกระบี่นั้นแต่ก็ไม่ใช่วิชาของสกุลหยาง มันเป็นวิชาที่เขาไม่

เคยเห็นมาก่อน แต่เขาก็รู้ได้ทีเดียวว่าหยางเยวซื่อใช้วิชานั้นคล่องทีเดียว

เสียงท่มเถียงกันในท้องพระโรงยังคงมีอยู่ ที่จริงต้องกล่าวว่า เป็นเสียงของคนที่กำลังช่วยกันด่าสาปหยางเยวซื่อต่างหาก ฉินจินที่ไม่เคยจะเสียสมดุลทางอำนาจเลยสักครั้ง ในตอนนี้กลับกำลังสั่นคลอนเพียงเพราะการกระทำไม่เกื้ออย่างของเด็กน้อยเพียงคนเดียวเท่านั้น

ฉินซงหยวนมองภาพในท้องพระโรงด้วยความลำบากใจ จริงอยู่ที่เขาเองก็ได้รับรู้เรื่องรายงานมาจากฉินหานเฟิงพร้อมกับคนอื่น ๆ แต่ด้วยความคิดของเขาแล้วเขามั่นไม่ใช่แค่นั้นแน่นอน มันจะต้องมีอะไรมากกว่านั้น

...อะไรที่พวกเขาควรจะมีรู้แต่ที่อาจจะเป็นเรื่องที่ฉินหานเฟิงไม่อาจจะพูดที่นี่ได้...

“อย่าได้กังวลไปเลยพะย่ะค่ะ กำแพงมากไปก็ตายเปล่า กระทบ่อมเห็นมาทั้งชีวิตแล้วพวกกล้าดีมาไวแบบนี้มีแต่พาคนของตนมาตายทั้งนั้น กระทบ่อมแม่ทัพอู๋จิวหนานจะขอนำทัพออกไปบุกเป็นทัพหน้ากำราบตัวซีเองพะย่ะค่ะ”

เมื่อบรรดาการสาปแช่งหนวี่หวงตีไปจนสุดทาง ความร้อนของสถานการณ์และการไล่ความ ก็ร้อนมากพอที่จะทำให้นายทหารคนหนึ่งเริ่มฮึกเหิมอยากจะฟันคอสตรีผู้กำเริบเลิบบานขึ้นมาได้จริง ๆ

“ข้าก่อนเถอะท่านแม่ทัพ”

ฉินซงหยวนเอ๋ยปราชญ์เห็นว่าคำพูดนั้นอาจจะได้รับการสนับสนุนจากคนอารมณ์ร้อนคนอื่น ๆ จนกลายเป็นเรื่องใหญ่ไปได้

“ข้าอยู่เฝ้าพะยะค่ะ ทูลทูลหวางเย่ ลำพังตัวซีทัพเล็ก ๆ โดนตีชายแดนเข้าหน้าอยู่ประเดี๋ยวก็กลัวกลับไปกันหมด” ชายผู้นั้นยังคงเอ่ยอย่างฮึกเหิมซึ่งก็เรียกสายตาสมเพชจากฉินหวางทั้งหลายเท่านั้น

“ท่านแม่ทัพพอข้ายังมีปัญญา ยกทัพไปได้หรือ” ฉินหานเฟิงเอ๋ยปราชญ์ทันทีเช่นกัน “เรื่องนี้ส่งผลต่อสองดินแดนเป็นอย่างใหญ่หลวงมิใช่เรื่องจะมารู้อวม”

เมื่อเป็นคำกล่าวของหวางนักรบจึงทำให้เหล่าแม่ทัพบ้าอำนาจบ้าพลังพอจะสงบลงได้บ้าง แต่ก็ต้องนับว่าเป็นไปอย่างที่เขาคิด หากว่าตัวซีบุกได้ง่ายจัดการได้ง่ายแล้ว ฉินหานเฟิงกับฮัวเพยเทียนสองแม่ทัพผู้เก่งกาจคงจะทูลเสนอให้ฮ่องเต้สั่งการรบแล้ว แม้แต่ฉินหานเฟิงผู้ถือว่าการรบเป็นเรื่องง่ายยังคงประวิงเวลาเอาไว้ มันจะต้องมีอะไรมากกว่านั้นอย่างไม่ต้องสงสัยเลยทีเดียว

“จริงอย่างที่องค์ชายหกตรัส มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมากแล้วไม่ว่าอย่างไรหยางเยว่ซือก็ยังคงเป็นคนราชสกุลหยาง ข้าไม่อาจจะสั่งให้ใครไปสังหารธิดาของสหายเก่าที่ตายไปแล้วของข้าได้ง่ายดายเช่นนั้น” รับสั่งของฮ่องเต้นั้นทรงพลัง อย่างน้อยก็ช่วยให้พวกหัวบ่่งสงบลงได้พอสมควร

“ข้ารู้ดีว่าเรื่องครั้งนี้ถือเป็นวิกฤติหนึ่งของเฉียนฉิน” น้ำเสียงขององค์ฮ่องเต้ยังคงทุ้มนุ่มสงบอยู่เช่นเคย

“แล้วก็เพราะว่าเป็นอีกหนึ่งวิกฤติจึงจำเป็นต้องค่อยคิด ค่อยตัดสินใจ ขอพวกท่านทั้งหลายอย่าวุ่นวายเลย ไม่ว่าอย่างไรแล้ว เฉียนฉินก็จะผ่านวิกฤติครั้งนี้ไปได้แน่นอน”

...ถึงแม้ว่าจะตรัสอย่างนั้นไปต่อหน้าเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ก็คงจะไม่ได้มีความมั่นใจสักนิดสินะ...

ไม่อย่างนั้นก็คงจะไม่เรียกพวกเธอมานั่งรวมกันอยู่ตรงนี้ หรือก ฮัวหนิงเขียนมองไปที่บรรดากอง ข้าราชการไพร่พลใกล้ชิด เหล่า พระโอรส และองค์ฮ่องเต้ที่นั่งรายล้อมกันในห้องหนังสือด้วยสายตา อ่านยากกว่าทุกครั้ง ไม่ใช่เธอไม่รู้ว่าคุณพวกนี้กำลังคิดอะไรกันอยู่ บ้าง และสิ่งที่พวกเขากำลังคิดนั้นก็ไม่ได้ผิดเลยสักนิดด้วย

...เฉียนฉินไม่มีทางจะล้มต่ำซีได้ในตอนนี้...

ความกังวลนั้นไม่เกินจริงเลย ยิ่งอีกฝ่ายคือเจ้าแม่แห่ง วงการอสังหาริมทรัพย์ผู้นั้นแล้วด้วย ที่ดินที่เป็นของรัฐบาลยังกวาด เข้ามือของตัวเองได้หน้าตาเฉย ที่ดินของชาวบ้านที่ตกเป็นมรดกกัน มาหลายสิบหลายร้อยปีนาก็กวาดต้อนเข้ามาเป็นหนึ่งในสินทรัพย์ ของบริษัทตัวเอง เงินกู้ ที่ดิน ขนาดไม่มีเชื้อพระวงศ์ยังถูกขนานนาม ว่าควีน ในตอนนี้เป็นเชื้อพระวงศ์มีทัพพร้อมสนับสนุน มีฝ่าย การเมืองและทหารอยู่ในมือ อีกทั้งศัตรูยังเป็น... ฮัวหนิงเขียนมองไป ที่บรรดาคนที่นั่งอยู่ในนี้ออย่างสิ้นหวัง

“มีสิ่งใดที่ยังไม่ได้ทูลข้าอีกหรือไม่” องค์ฮ่องเต้ตรัสถามฉิน หานเฟิง

ซึ่งก็ต้องนับว่าฉลาดทีเดียวที่ถามออกมา ดูก็รู้แล้วว่าสิ่งที่รายงานนั้นไม่ใช่ทั้งหมดที่จำเป็นต้องรู้ เรื่องจำเป็นมีมากกว่านั้นแต่ว่าพูดได้เพียงเท่านั้น ฉินหานเฟิงมีสีหน้าที่เครียดขึ้นทันทีในยามที่โดนรับสั่งถาม จะว่าไปแล้วในตอนนี้นักคนในที่นี้ต่างคนต่างก็รวบรวมความคิดและเรื่องเกี่ยวกับตัวซีที่ตัวเองพอจะรู้เอาไว้ทั้งหมดมารวมกันไว้ เพื่อว่าจะมีสิ่งใดเป็นประโยชน์ที่จะพอให้สามารถแก้ไขปัญหาก็ได้บ้างกันทั้งนั้น...

“ในคืนก่อนการเจรจาแม่ทัพฮั่วลอบไปด้าซีพะยะคะ” ฉินหานเฟิงรายงาน

เรื่องนี้ทำให้เสนาบดีฝ่ายขุนรุมถึงห้องเต๋ต่างพากันตกใจ เพราะไม่ว่าอย่างไรฮั่วเพยเทียนก็คือแม่ทัพที่ทั้งมีฝีมือและมีความซื่อสัตย์ต่อราชวงศ์มากที่สุดแล้ว การที่เขาไปด้าซินั้นย่อมเป็นเรื่องใหญ่ ต้องนับว่าดีแล้วที่ฉินหานเฟิงไม่รายงานไปตอนที่อยู่ในท้องพระโรง เพราะพวกตาแก่บางคนในนั้นก็คงจะทำตัวกระต่ายตื่นตูมคิดไปไกลตั้งแต่เป็นการกบฏไปจนถึงเรื่องความไม่มั่นคงในการทหารของเฉียนฉิน ไม่ก็คิดว่าแม่ทัพฮั่วที่เป็นคนใหญ่คนโตถูกวางแผนใส่ร้าย ซ้ำยังเรื่องความสนิทสนมของตระกูลฮั่วกับราชวงศ์ฉินที่อาจจะเกิดความระแวงอื่น ๆ อีก มีแต่เรื่องที่จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ทั้งนั้น...

“ไปทำไมกัน?” องค์ฮองเต๋ตรัสถามทันทีด้วยความไม่แน่ใจนัก “เจ้าสิ่งพี่ชายเจ้าหรือ”

เมื่อเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่แปลกไปจากปกติ คนแรกที่ฮองเต๋พอจะคิดได้ว่าจะต้องเป็นคนทำก็ถูกซักถามทันที ฮั่วหนิง

เขียนสั้นสี่ระยะปฏิเสธรันที่เช่นกัน เธอไม่รู้เรื่องอะไรด้วยทั้งนั้นกับเรื่องพฤติกรรมของฮัวเพยเทียน มันเป็นไปได้ตั้งแต่การไปสืบข้อมูลจนไปถึงการแปรพักตร์นั้นแหละ แต่เพราะเขาเป็นพี่เธอด้วย เพราะอย่างนั้นเธอก็ขอคิดว่าเป็นการสืบข้อมูลไว้มาก่อนแล้วกัน เพราะการคิดในแง่ร้ายไปมันก็อาจจะทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี

“หม่อมฉันไม่ทราบเรื่องนั้นเลยพะคะ” เป็นครั้งแรก ๆ เลยที่เธอพูดความจริงแบบไม่มีบิดพลิ้ว

“อย่างนั้นหรือ...” องค์ฮองเต๋อรับ

คำพูดที่จริงใจของฮัวหนิงเขียนนั้นทำให้พระองค์ต้องกลับมาครุ่นคิดอีกครั้ง หากไม่ใช่คำสั่งของยัยตัวแสบแล้วก็จะแสดงว่าจะต้องมีอะไรสักอย่างที่ไม่ปกติเกิดขึ้นแน่นอน ฮัวเพยเทียนไม่ใช่คนที่จะทำเรื่องนอกคำสั่ง กลับกันเขาเป็นคนที่ทำตามคำสั่งได้ดีด้วยซ้ำ การที่เขาออกไปเช่นนั้นมันเหมือนกลืนที่ไม่ดีเอาเสียเลย จะให้วางใจก็ยากแต่จะให้ระแวงก็เกรงว่าจะเป็นแผนของหยางเยว่ซือที่ทำให้พวกเขาเสียกำลังทหารกล้าไปอีกคนหนึ่งมากกว่า

“เจ้าเป็นสหายของแม่ทัพ พอจะรู้หรือไม่ว่าเป็นเรื่องอะไร” องค์ฮองเต๋อหันกลับไปถามฉินหานเฟิงอีกครั้ง

“เรื่องส่วนตัว” ฉินหานเฟิงตอบตามที่ฮัวเพยเทียนตอบเขาไว้ “แม่ทัพฮัวบอกข้าไว้เท่านั้น...”

นี่ทุกสายตาก็กลับมาที่ฮัวหนิงเขียนอีกครั้ง ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวแล้วคนเป็นน้องสาวอย่างนางก็ต้องรู้อะไรบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นคนที่โดนมองก็ไม่ได้แสดงท่าทีตกใจอะไร กลับกันสีหน้าของนางกลับ

แสดงความกังวลขึ้นมากกว่า แน่نونว่าฮัวหนิงเซียนรู้ฝีมือของ ฮัวเพยเทียนดี และคิดว่าหากต้องทำศึกกับเลดี้เฉินนั้นไม่ว่าอย่างไรฝีมือของฮัวเพยเทียนก็สำคัญ หากพูดกันอย่างนี้แล้วมันก็อาจจะทำให้ฮัวเพยเทียนไม่ได้รับมอบหมายให้รบกับเลดี้เฉินแน่ แต่ถึงอย่างนั้นหากให้มองว่าเป็นแผนของเลดี้เฉินก็ไม่น่าใช่ คนอย่างนางไม่จำเป็นต้องทำเรื่องแบบนี้เพื่อให้ศัตรูเสียกำลังหรือ สู้กันตรง ๆ อย่งไรเฉียนฉินก็แพ้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ...

“เคยมีเรื่องอะไรระหว่างแม่ทัพฮัวกับหนวี่หวางดีหรือไม่”

ฉินหยางอีต้องทำหน้าที่รับหน้าที่ซักถามผู้เป็นหวางเพยของตนเองเพื่อลดความกดดันของสถานการณ์ลง เด็กสาวซ่อนตามองผู้เป็นพระสวามีด้วยความกังวล

“ทูลหวางเจ็ด พี่ใหญ่นั้นออกจากบ้านไปตั้งแต่ยังเยาว์วัยอีกทั้งยังกลับบ้านไม่บ่อยนัก ในหน้าที่ความเป็นพี่ชายนั้นพี่ใหญ่ทำไม่บกพร่อง นอกจากนั้นหม่อมฉันเองก็ไม่ทราบอะไรพะคะ” ฮัวหนิงเซียนเอ่ยตอบเพียงเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่าฉินชงหยวนจะไม่คิดเช่นนั้น...

“แล้วเรื่องที่หวางเพยเสด็จเยือนต้าซีเล่า ในวันนั้นเกิดอะไรขึ้นหรือไม่”

ที่จริงแล้วฉินชงหยวนไม่ได้ตั้งใจหาเรื่องอะไรฮัวหนิงเซียนเลย แน่نونว่าเขายังนับถือนางอยู่มากในหลายเรื่อง แต่เป็นเพราะว่าเขาจำเป็นต้องถามให้รู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับสถานการณ์ในต้าซีเพื่อเตรียมการรับมือมากกว่า เพราะอย่างนั้นเขาจึงเปลอถามออกไปโดย

ไม่ทันระวัง ฉินหยางอี๋ซวอดคิ้วด้วยความไม่พอใจนัก ที่จริงแล้วเขาก็ไม่พอใจฉินชงหยวนมานานแล้ว ยิ่งในตอนที่สถานการณ์หมิ่นเหม่เช่นนี้แล้วด้วยเขาไม่อาจจะยังอารมณ์ไว้ได้เลย ความรู้สึกส่วนตัวเริ่มออกมาปะปนกับการประชุมโดยไม่ได้ตั้งใจจนได้

“ระวังวาทาหน่อยเถื่อน้องแปด... เจ้าตรัสเช่นนี้ดังกำลังใส่ความว่าหวางเพยและท่านแม่ทัพฮั่วผู้เป็นพระสหายของพีทกเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด”

บรรยากาศภายในห้องทรงอักษรแห่งวังหลวงเฉียนฉินเริ่มตึงเครียดขึ้นทันที เป็นอย่างนี้เสมอ... มนุษย์เราเมื่อรู้สึกไม่ปลอดภัยสักครั้งหนึ่งก็จะไม่สามารถไว้วางใจเรื่องอื่น ๆ ได้อีกต่อไป... แต่มันไม่ใช่ในตอนนี้! ในเวลาที่ดำซีกำลังมีพรรคพวกเพิ่มอย่างนี้ เฉียนฉินจะมาติกันเองนั้นย่อมไม่ดีแน่นอน ไม่ว่ามันจะเป็นเกมของเลดี้เฉินหรือแม้แต่สถานการณ์อย่างนี้ก็ไม่ควรเกิดขึ้น ฮั่วหนิงเขียนมองไปที่สองคนด้วยความร้อนใจทันที

เธอจำเป็นต้องหยุดความเสียหายนี้เอาไว้ก่อน แต่ถึงอย่างนั้นหากเป็นเธอที่ถูกต้องสงสัยเอาไว้ว่าสมรู้ร่วมคิดกับดำซีก็นั้นจะเอ่ยออกไปให้ทุกคนไว้วางใจกันไว้มันก็ดูไม่น่าเชื่อเอาเสียเลยไม่ใช่หรือ ทำอย่างไรดี... หวางเพยคนเก่งที่บัดนี้ทั้งพฤติกรรมความซุกซนของตัวเองและพฤติกรรมของพี่ชายใหญ่กำลังทำให้น้ำท่วมปากพูดอะไรออกไปไม่ได้ ได้แต่ครุ่นคิดหาวิธีด้วยความกังวล แต่ไม่ทันจะเริ่มทำอะไรนั้น หวางนักรบผู้เป็นดังสัญลักษณ์แห่งความดีและความซื่อสัตย์ก็เอ่ยขึ้นก่อน และคำพูดของเขาก็หยุดสถานการณ์ได้ทันที

“อย่าเพิ่งกล่าวหาในสิ่งที่ไม่มีมูลเลย หวางเพยยังเด็กอีกทั้งเป็นสตรีไม่แปลกนักที่หนวีหวงตี้จะไม่คิดทำร้ายนาง ส่วนแม่ทัพฮ้วนนั้นไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่คิดทรยศเฉียนฉิน ข้ากล้าเอาชีวิตเข้าเป็นประกัน...”

เมื่อฉินหานเฟิงเอ่ยเช่นนั้นก็ไม่มีใครกล้าที่จะโต้แย้งอะไรออกไป แม้ว่าจะไม่ใช่คนฉลาดนักแต่ฉินหานเฟิงก็ไม่ใช่คนโง่เง่าอะไร ยิ่งเรื่องการมองคนด้วยแล้วคนที่เจอผู้คนมากมายอย่างเขาย่อมไม่ใช่คนที่จะมองใครไม่ออกอยู่แล้ว บรรยากาศความโมโหเลือดร้อนพร้อมปะทะนั้นเบาบางลงหากแต่บรรยากาศความกังวลยังคงมีอยู่ไม่หายไป ยิ่งเมื่อทุกคนได้ยินประโยคถัดมาของฉินหานเฟิงแล้วด้วย

“ในตอนนี้มีเรื่องน่ากังวลยิ่งกว่านั้นอยู่” ฉินหานเฟิงรีบเอ่ยในสิ่งที่ตัวเองกำลังกังวลอยู่ที่ทันที

“เรื่องอะไรหรือหานเฟิง” องค์ฮ่องเต้รับตรัสถามทันทีอย่างที่ได้คิดไว้มีอีกหลายเรื่องเกี่ยวกับต้าซีที่ยังไม่ได้ประกาศออกไป สี่หน้าของทุกคนเคร่งเครียดขึ้นทันที

“ในตอนแรกข้าคิดว่าบางทีหนวีหวงตี้ที่เป็นสตรีอาจจะไม่เก่งการศึกสงครามและการรบ เพราะอย่างนั้นแล้วเฉียนฉินก็ยังมีโอกาสชนะต้าซีได้อีกหลายทางทีเดียว”

ฉินหานเฟิงวรรณคำพูดของตัวเองไว้ก่อนจะจ้องตรงไปที่องค์ฮ่องเต้เพื่อสื่อว่าเรื่องนี้นั้นสำคัญจริง และไม่ควรมองข้ามเด็ดขาด

“แต่หยางเยวี่ชื่อนั้นไม่ต่างจากราชสกุลหยางคนอื่นสัก
นิด มีเพียงหนึ่งคนก็สังหารได้นับพัน”

ตู๋ม!!!

เสียงระเบิดดังสนั่นภูเขาทางเหนือ การทดลองอาวุธของต้า
ซีเริ่มขึ้นแล้ว อาวุธแบบพิเศษที่ออกแบบโดยเหนือหัวต้าซี สร้างโดย
ช่างแห่งลู่ซุน ด้วยวัตถุดิบจากโลหะที่ถูกปล่อยออกไป อาวุธพิเศษที่
ไม่มีใครในยุคนี้เคยเห็นมาก่อน เศษหินและดินภูเขากระเด็นออกมา
ไม่น้อย ประกายไฟยังคงครุ่นอยู่ในบริเวณที่โดนเจ้าลูกกลม ๆ นั้น
ปะทะ ความร้อนที่ออกมาจากบริเวณนั้นเป็นไอน้ำทะเลลุ่มนวลควัน
ออกมาทำให้คนที่ยืนอยู่รับรู้ได้ถึงความร้อนผะผ่าวแม้จะอยู่ใน
ระยะไกล เสียงที่ดังสนั่นยังคงทำให้ทุกคนหือฮ้ออยู่

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าอาวุธที่หนวีหวงดีคิดค้นนั้นรุนแรงสมกับ
ความภูมิใจและความดีใจของนางที่อยากจะสร้างมันขึ้นมา
แม้แต่ช่างจากลู่ซุนเองก็ยังไม่คิดว่ามันจะทั้งกับอาวุธของอาวุธนี้
พระอัจฉริยภาพของเหนือหัวแห่งต้าซินไม่ได้เพียงเกินสตรีแต่เกิน
คนไปมาก ถ้าหากมีอาวุธแบบนี้แล้วไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหนก็ไม่
อาจจะชนะต้าซีได้ เพียงโยนเข้าไปครั้งเดียวทัพใหญ่ของเจียนฉินก็
หายไปหนึ่งในสาม ความน่ากลัวของอาวุธนั้นทำให้หลายคนขนลุก
และอีกหลายคนตื่นเต้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความไม่ค่อยพอใจอยู่...

“ระยะการทำลายยังไม่พอ ข้าว่าเราต้องเพิ่มบางอย่างลง
บางอย่างลง ช่างเหยาตามเข้ามา!”

